

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 69

Dimecres, 25 de febrer de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núm. 47 i 48.1

Í N D E X

Sessió núm. 47

Elecció
del síndic de Greuges

Sessió núm. 48.1

Composició
de la mesa de la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials

Projecte de Llei
de protecció del cap de Creus

Salutació
al diputat Sr. Joan Baptista Giménez i March

Proposició no de Llei
sobre la subscripció plena de la Taula d'Acords per a una Política Consensuada en Drogodependències, adoptada el 29 de desembre de 1994 per totes les forces polítiques representades al Parlament

Proposició de Llei
de supressió de la Comissió de Preus de Catalunya, de derogació de les funcions que té encomanades en matèria d'autorització de preus, i de modificació de l'article 251 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (presa en consideració)

→

Í N D E X

Preguntes**Proposició de llei**

de modificació de l'article 82 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya,
aprovat pel Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol
(presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació dels articles 17 i 18 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya,
aprovat pel Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol
(presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei
orgànica per a la modificació de l'article 54.2 de la Llei orgànica 2/1986, de forces i cossos
de seguretat (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament de la Sanitat a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la racionalització de la despesa farmacèutica

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

S U M A R I

Sessió núm. 47

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts.

1. Elecció del síndic de Greuges (Tram. 281-00001/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:11)

El secretari primer llegeix la proposta de candidat a síndic de Greuges formulada per la Comissió del Síndic de Greuges.

4684

Votació: és elegit el Sr. Anton Cañellas i Balcells per 93 vots a favor, 1 en contra i 1 abstenció.

4684

La sessió s'aixeca a les deu del matí i catorze minuts.

Sessió núm. 48.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i sis minuts.

1. Composició de mesa de comissió (10:21)

El president comunica la constitució de la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials i el secretari primer llegeix la composició de la mesa.

4685

2. Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de protecció de cap de Creus (Tram. 200-00035/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:23)

Presentació del Projecte: conseller de Medi Ambient.

4686

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Torn a favor: Sr. Puigcercós i Boixassa, que fa també l'explicació de vot.

4687

— Esmenes núm. 2, 16, 48, 51 i 53 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

4691

— Esmenes del G. Mixt

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart, que fa també l'explicació de vot i anuncia la retirada de les esmenes núm. 25 i 30.

4692

— Esmenes núm. 6 a 9, 14 bis, 22, 26, 46 i 47 (S)

Torn a favor: Sr. Sans i Pairutó, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 14 bis.

4694

— Esmenes núm. 5 i 10 a 14 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 11.

4695

— Esmenes núm. 32, 34 a 38, 45 i 46 (S)

Torn a favor: Sr. Sans i Pairutó, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 30.

4697

— Esmenes 19 a 21, 24, 28, 29, 31, 33 i 39 a 44 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

4698

3. Salutació al diputat Sr. Joan Baptista Giménez i March (12:03)

El president saluda el nou diputat del G. P. de Convergència i Unió, Sr. Joan Baptista Giménez i March, que substitueix la Sra. Dolors Murillo i Cabré.

4699

2. Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de protecció de cap de Creus (Tram. 200-00035/05) (Continuació.) (12:04)

Torn en contra conjunt: Sr. Salvatella i Suñer (CiU), que presenta esmenes transaccionals a les esmenes núm. 15 i 53.

4699

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó.

4704

El Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC) intervé per anunciar que el seu Grup no accepta l'esmena transaccional a l'esmena núm. 15.

4705

Votació de l'esmena núm. 17 (12:39): aprovada per 109 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

4705

Votació de la resta d'esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (12:40): rebutjades per 45 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

4705

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) intervé per anunciar que el seu Grup accepta l'esmena transaccional a l'esmena núm. 53.

4705

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 53 (12:42:04): aprovada per 111 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

4706

<i>Votació de l'esmena núm. 2 (12:42:36):</i> rebutjada per 10 vots a favor, 65 en contra i 38 abstencions.	4706
<i>Votació de les esmenes núm. 5, 12, 13, 19, 29 i 33 (12:43:12):</i> rebutjades per 49 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	4706
<i>Votació de la resta d'esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (12:43:40):</i> rebutjades per 45 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.	4706
<i>Votació de les esmenes del G. Mixt (12:44):</i> rebutjades per 49 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	4706
<i>Votació de les esmenes núm. 6, 7, 36 a 38, 45 i 54 (12:45:22):</i> rebutjades per 49 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	4706
<i>Votació de la resta d'esmenes del G. Socialista (12:45:48):</i> rebutjades per 44 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.	4706
<i>Votació del text del Dictamen (articles 7, 8 i 11 i disposició addicional segona) (12:46):</i> aprovat per 101 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.	4706
<i>Votació del text del Dictamen (articles 4, 10 i 20) (12:47:24):</i> aprovat per 103 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.	4706
<i>Votació del text del Dictamen (articles 15 i 19) (12:47:52):</i> aprovat per 68 vots a favor, 10 en contra i 35 abstencions.	4706
<i>Votació del text del Dictamen (article 6) (12:48:20):</i> aprovat per 68 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.	4706
<i>Votació del text del Dictamen (article 12) (12:48:44):</i> aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.	4706
<i>Votació del text del Dictamen (article 13) (12:49):</i> aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.	4706
<i>Votació del text del Dictamen (article 14) (12:50:06):</i> aprovat per 78 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.	4706
<i>Votació del text del Dictamen (article 18) (12:50:32):</i> aprovat per 68 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.	4707
<i>Votació del text del Dictamen (annex 1) (12:50:58):</i> aprovat per 68 vots a favor, 10 en contra i 34 abstencions.	4707
<i>Votació del text del Dictamen (annexos 2, 3 i 4) (12:52):</i> aprovat per 104 vots a favor, 1 en contra i 6 abstencions.	4707
<i>Votació del text del Dictamen (disposició final i exposició de motius) (12:53:08):</i> aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.	4707
<i>Votació del text del Dictamen (resta d'articles, disposició transitòria, resta de disposicions addicionals i títol) (12:53:48):</i> aprovat per unanimitat.	4707
Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a debatre tot seguit el punt setè, la qual és aprovada per assentiment.</i>	4707
4. Proposició no de llei sobre la subscripció plena de la Taula d'Acords per a una Política Consensuada en Drogodependències, adoptada el 29 de desembre de 1994 per totes les forces polítiques representades al Parlament (Tram. 250-01285/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (12:55)	
<i>Presentació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	4707
<i>Presentació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	4708
<i>Presentació:</i> Sr. Sirera i Bellés (P).	4709
<i>Presentació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	4710
<i>Presentació:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	4711
<i>Presentació:</i> Sr. Bosch i Garcia (M).	4712
<i>Intervenció del Govern:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	4713
<i>Rèplica:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	4714
<i>Votació (13:38):</i> aprovada per unanimitat.	4714
5. Presa en consideració de la Proposició de llei de supressió de la Comissió de Preus de Catalunya, de derogació de les funcions que té encomanades en matèria d'autorització de preus, i de modificació de l'article 251 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (Tram. 202-00096/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (13:50)	
<i>Presentació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	4714
<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	4715

<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	4717
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	4717
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	4718
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Esteve i Figueras.	4719
<i>Votació (14:13):</i> rebutjada per 38 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	4720

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.

6. Preguntes (Punt vint-i-setè de l'ordre del dia.) (16:35)

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ús partidista que alguns alts càrrecs fan de l'Administració de la Generalitat (Tram. 317-00420/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	4720
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	4720
<i>Repregunta:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	4720
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	4721

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'exclusió de més de vuit-cents fàrmacs de la Seguretat Social (Tram. 317-00423/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	4721
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	4721
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	4721
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	4722

Pregunta al president de la Generalitat sobre si la política d'inversions proposada pel Ministeri de Foment beneficia Catalunya (Tram. 317-00426/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	4722
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	4722
<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	4722
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	4723

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assumpció de responsabilitats polítiques relatives a les sentències sobre el cas de la urbanització de la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona) (Tram. 317-00428/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	4724
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	4724
<i>Repregunta:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	4724
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	4725

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per a situar la ciutat de Barcelona com a plaça financera de relleu (Tram. 317-00433/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Camps i Rovira (CiU).	4725
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	4725

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius de la fusió de les entitats responsables del cicle de l'aigua (Tram. 317-00435/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	4726
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	4726
<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	4726
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	4727

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals del total de places de Mossos d'Esquadra que han de formar la Unitat de Trànsit de Girona només s'ha reservat el 15% per als guàrdies civils de carretera (Tram. 317-00344/05), sobre l'ampliació del nombre de places reservades a membres de la Guàrdia Civil per a formar la Unitat de Trànsit de Girona (Tram. 310-00345/05), sobre el nombre de mossos d'esquadra que s'han presentat per a cobrir les places de la Unitat de Trànsit de Girona (Tram. 310-00346/05) i sobre les mesures previstes per a garantir la formació dels mossos d'esquadra que han de formar la Unitat de Trànsit de Girona (Tram. 310-00347/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Corbacho i Chaves (S).	4727
<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	4728

	<i>Repregunta:</i> Sr. Corbacho i Chaves (S).	4728
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	4729
—	Pregunta al Consell Executiu sobre quin organisme públic ha d'establir els criteris de participació d'altres companyies o de grups teatrals al Teatre Nacional de Catalunya (Tram. 310-00350/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	4729
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	4729
	<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	4730
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió de l'empresa Eix Bus de l'explotació del servei de viatgers per l'Eix Transversal de Girona a Lleida (Tram. 310-00367/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	4730
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	4731
	<i>Repregunta:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	4731
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	4731
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions exteriors de la Generalitat de Catalunya des del punt de vista administratiu (Tram. 310-00368/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	4732
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	4732
	<i>Repregunta:</i> Sr. Escartín i Sánchez (P).	4732
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	4732
—	7. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 82 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol (Tram. 202-00099/05) i de la Proposició de llei de modificació dels articles 17 i 18 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol (Tram. 202-00100/05) (Punts tercer i quart de l'ordre del dia.) (17:40)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Carnicer i Vidal Farreras (S).	4733
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4735
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	4736
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	4737
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	4737
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Curto i Forès.	4738
	<i>Votació (18:20):</i> rebutjades per 38 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	4739
—	8. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la modificació de l'article 54.2 de la Llei orgànica 2/1986, de forces i cossos de seguretat (Tram. 270-00012/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (18:20)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	4739
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4740
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	4741
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	4741
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Corbacho i Chaves.	4742
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt.	4743
	<i>Votació (18:54):</i> aprovada per 81 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.	4744
—	9. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament de la Sanitat a Catalunya (Tram. 252-00017/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (18:55)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	4744
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) i el Sr. Benach i Pascual (ERC) intervenen per una qüestió d'ordre.</i>	4746

<i>Presentació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	4746
<i>Presentació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	4747
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	4748
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	4749
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Borràs i Solé.	4749
<i>Votació (19:34):</i> rebutjada per 39 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	4750

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a debatre juntes les interpellacions que constitueixen els punts vuitè i tretzè, la qual és aprovada per assentiment.

4750

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la racionalització de la despesa farmacèutica (Tram. 301-00065/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (19:35)

<i>Formulació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	4750
<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	4752
<i>Rèplica:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	4754
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	4755

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat (Tram. 300-00300/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (20:08)

<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	4756
<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	4757
<i>Rèplica:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	4759
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	4760

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts onzè i setzè, la qual és aprovada per assentiment.

4761

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.

4684

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 47

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer i tercer. Assisteix la Mesa l'oficial major.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Elecció del síndic de Greuges. Tram. 281-00001/05. Comissió del Síndic de Greuges.

El president

S'obre la sessió.

Elecció del síndic de Greuges

D'acord amb l'article 5.2 de la Llei 14/84, del 20 de març, del Síndic de Greuges, aquesta sessió específica té un únic punt de l'ordre del dia que és l'elecció del síndic de Greuges. Un secretari donarà lectura a la proposta del candidat formulada per la Comissió del Síndic de Greuges: té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «Acord de la Comissió. Al Ple del Parlament: La Comissió del Síndic de Greuges, en sessió tinguda el dia 20 de febrer de 1998, d'acord amb l'article 5.1 de la Llei 14/1984, de 20 de març, del Síndic de Greuges, ha acordat de proposar al Ple del Parlament l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas i Balcells com a candidat a síndic de Greuges. Palau del Parlament, 20 de febrer de 1998. El secretari, Jordi Portabella i Calvete. El vicepresident de la Comissió en funcions de president, Manuel Bustos i Garrido.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. D'acord amb la Junta de Portaveus, la votació per a la designació del síndic de Greuges serà feta amb votació electrònica i secreta.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per efectuar la votació.

Iniciem la votació.

L'il·lustríssim senyor Anton Cañellas i Balcells ha sigut elegit síndic de Greuges amb el resultat de 93 vots a favor, 1 vot en contra i 1 abstenció. El quòrum per ser elegit és de vuitanta, o sigui que ha sigut cobert sobradament.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 48.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei de protecció del cap de Creus. Tram. 200-00035/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Proposició de Llei de supressió de la Comissió de Preus de Catalunya, de derogació de les funcions que té encomanades en matèria d'autorització de preus, i de modificació de l'article 251 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya. Tram. 202-00096/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de Llei de modificació de l'article 82 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol. Tram. 202-00099/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de Llei de modificació dels articles 17 i 18 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol. Tram. 202-00100/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la modificació de l'article 54.2 de la Llei orgànica 2/1986, de forces i cossos de seguretat. Tram. 270-00012/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament de la Sanitat a Catalunya. Tram. 252-00017/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

7. Proposició no de llei sobre la subscripció plena de la Taula d'Acords per a una Política Consensuada en Drogodependències, adoptada el 29 de desembre de 1994 per totes les forces polítiques representades al Parlament. Tram. 250-01285/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Mixt. Debat i votació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la racionalització de la despesa farmacèutica. Tram. 301-00065/05. Sra. Im-

ma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política amb les caixes d'estalvis de Catalunya. Tram. 301-00066/05. Sr. Higiní Clotas i Cierco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels sectors agrícola i ramader a Catalunya. Tram. 300-00311/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya. Tram. 300-00304/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre els ferrocarrils d'alta velocitat a Catalunya. Tram. 300-00285/05. Sr. Manuel Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat. Tram. 300-00300/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu. Tram. 300-00224/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament sostenible. Tram. 300-00286/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut. Tram. 300-00291/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les activitats regulars dels consells comarcals. Tram. 302-00130/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults. Tram. 302-00131/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults. Tram. 302-00132/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació d'adults. Tram. 302-00133/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults. Tram. 302-00136/05. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Tram. 302-00134/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les emergències mèdiques. Tram. 302-00135/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya i serveis de mitjancer en el mercat de treball. Tram. 302-00137/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels bombers. Tram. 302-00138/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut. Tram. 302-00139/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

27. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Composició de mesa de comissió

Abans d'entrar a l'ordre del dia, i per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta Presidència comunica que ha estat constituïda aquest mateix matí la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials. Un secretari donarà compte ara de la composició de la Mesa d'aquesta Comissió.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. «Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials. President: il·lustre senyor Xavier Bosch i Garcia; vicepresidenta: il·lustre senyora Eva Palau i Gil; secretària, il·lustre senyora Marina Geli i Fàbrega.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de protecció del cap de Creus

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de protecció del cap de Creus. D'acord amb l'article 5 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Joan-Ignasi Puigdollers.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, tinc la satisfacció de tornar a comparèixer davant d'aquest Parlament per presentar un nou projecte de llei, aquesta vegada de caràcter aparentment ben diferent del que ens ocupava fa exactament quinze dies, que, com vostès recordaran, era el Projecte de llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental.

El projecte de llei que avui els presento té, però, una finalitat notablement coincident amb l'anteriorment esmentat, amb la voluntat de fer compatible en el nostre país la salvaguarda dels recursos naturals amb el desenvolupament econòmic. Es tracta del Projecte de llei de protecció del cap de Creus.

Com vostès saben, a Catalunya, a partir de l'aprovació de la Llei 12/1985, d'espais naturals, es sobreposen d'una manera coordinada tres nivells diferents de normes conservacionistes de la natura. Un primer nivell, de protecció horitzontal, és el constituït per la normativa de protecció general a tot el territori del país; així, la legislació d'espècies protegides, de control de la contaminació i d'impacte ambiental, d'aigües, urbanística, forestal i d'altres, contenen disposicions amb contingut proteccionista de compliment obligatori a qualsevol indret, amb independència de l'àrea concreta.

Un segon nivell, de protecció territorial, correspon al Pla d'espais d'interès natural, més conegut com el PEIN; consisteix a establir sobre determinades zones que contenen valors naturals d'interès general un règim jurídic destinat a garantir la conservació d'aquests valors enfront de causes de degradacions potencials que poden afectar-los significativament. És, doncs, una reserva de sòl amb valors naturals remarcables, que així queda exclòs de transformacions importants. El PEIN va ser aprovat pel Govern l'any 1992. Una vegada transcorreguts cinc anys, pot afirmar-se que aquest Pla ha assolit en molt bona mesura el seu objectiu fonamental: es tractava de dotar aquells espais naturals del nostre país amb més valor natural d'un règim bàsic de protecció destinat a prevenir eficaçment les principals causes de degradació dels seus valors.

Un tercer nivell de protecció és el constituït pels que denominem «espais naturals de protecció especial», que poden adoptar algunes de les modalitats següents: parcs nacionals, parcs naturals, paratges naturals d'interès nacional i reserves nacionals. Es tracta d'espais que formen part del PEIN, però que estan dotats d'una regulació jurídica pròpia i d'una gestió individualitzada i especialment acurada. En aquest moment, a Catalunya hi ha un parc nacional, el d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici, set parcs naturals, tres paratges naturals d'interès nacional i una cinquantena de reserves.

Dins el conjunt del nostre patrimoni natural, la península del cap de Creus és un espai de primer ordre, dotat d'una singular configuració geològica, amb estructures i afloraments que formen un conjunt únic a nivell mundial. Des del punt de vista biològic, resulten especialment destacables la diversitat i la riquesa del patrimoni vegetal, la coexistència d'elements mediterranis i extramediterranis i la presència de nombroses

espècies rares, algunes d'endèmiques. La multiplicitat de biòtops té la seva correspondència a nivell faunístic, on cal remarcar l'elevat potencial d'enriquiment i de diversificació que ofereix aquest espai.

Els seus valors paisatgístics són extraordinàriament reconeguts en l'excelsa bellesa dels ambients litorals, que contrasta amb la dels paratges interiors, on molt sovint l'acció secular humana ha incidit essencialment en l'armònica i peculiar configuració del paisatge natural.

Les aigües que envolten la península del cap de Creus són netes i amb índexs molt baixos de contaminació. La morfologia de la costa, amb penya-segats, roques, illots, esculls, cales i badies, i la naturalesa dels seus fons, ofereixen també una amplíssima diversitat d'hàbitats per als organismes marins, amb una extraordinària riquesa submarina, de la qual els alguers i els fons corallígens són els millors testimonis.

L'explotació pesquera secular i la turística més recent han deixat la seva empremta, especialment en les comunitats de peixos; però, malgrat tot, la riquesa de la zona, inclosa la de la seva ictiofauna és evident.

Un esment a part mereixen el ric patrimoni arquitectònic, del qual el monestir de Sant Pere de Rodes representa el punt culminant, i també l'interès dels jaciments arqueològics terrestres i marins.

Tots aquests valors justificarien per si sols la necessitat de garantir-ne la conservació mitjançant un règim especial que el doti d'una reglamentació i d'una gestió de caràcter integrat i especialment acurades. D'altra banda, el fet que l'espai natural es troba immers en una zona d'intensa activitat turística, la qual hi genera una pressió successivament més gran, reclama l'establiment dels mecanismes necessaris per evitar-ne futures amenaces i canalitzar degudament el seu ús públic. Aquesta peremptorietat és accentuada per la greu problemàtica dels incendis forestals de la zona, que requereix també un tractament específic i integrat.

L'avantprojecte de la llei de protecció del cap de Creus va ser formulat pels departaments de Medi Ambient i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per donar compliment a allò que determina el Pla d'espais d'interès natural en relació amb l'espai del cap de Creus, mitjançant un estricte règim de protecció. I voldria remarcar molt especialment aquest fet: aquest Projecte de llei materialitza per primera vegada la creació d'un espai natural de protecció especial en el marc del desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural, que desenvolupa, al seu torn, la Llei d'espais naturals de l'any 1985. Recull del PEIN les determinacions de crear en l'àmbit del cap de Creus reserves naturals i establir mesures d'ordenació dels aprofitaments marins mitjançant una normativa especial de protecció, i recull de la Llei d'espais naturals la figura del parc natural, que és la més idònia per tal de protegir els espais naturals que presenten valors per als quals cal garantir-ne la conservació d'una manera compatible amb l'aprofitament ordenat dels seus recursos i l'activitat dels seus habitants.

Després d'un ampli procés de consultes als ens locals i a entitats representatives dels diversos interessos eco-

nòmics i socials implicats, el text va recollir una part important de les opinions i propostes plantejades durant aquell període i va assolir un notable grau de consens.

El contingut d'aquest Projecte de llei és receptor d'un llarg procés de maduració, caracteritzat per la participació dels sectors implicats, i molt especialment dels ens locals, que hi han col·laborat sense excepció. Cal destacar el fet que tots els ajuntaments implicats s'hi pronunciaren favorablement d'una manera pública i explícita.

També vull remarcar aquest fet: es tracta d'un espai protegit que no s'imposa al territori, sinó que ha estat reclamat per aquest, conscient de la necessitat de protegir els valors naturals de la península del cap de Creus i d'ordenar els usos econòmics i turístics a partir d'aquesta figura de protecció.

El text del Projecte es basa, com ja he dit, en les directrius del PEIN, i també en les recomanacions del IV Seminari de Gestió Ambiental de la Institució Catalana d'Història Natural, que tingué lloc a Roses l'any 1992. Mitjançant aquest Projecte de llei es declara parc natural el conjunt de la península del cap de Creus i el seu entorn marí. A l'interior del parc s'estableixen altres àmbits que impliquen nivells de protecció més alts. En concret, es tracta de tres paratges naturals d'interès nacional: el cap Gros - cap de Creus; la punta Falconera - cap de Norfeu, i la serra de Rodes. Dins dels dos primers i en àmbits marins adjacents es creen reserves naturals.

Vull destacar també que aquest és el primer espai natural de protecció especial català on es planteja la protecció integrada dels àmbits terrestre i marí.

D'altra banda, s'estableixen cinc àmbits d'ordenació específica: la Guillola, Perafita, s'Agulla - es Canell, cala Jóncols i cala Montjoi, en zones que presenten problemàtiques urbanístiques específiques, per tal de permetre en cada cas l'adaptació posterior del règim general de la Llei a la realitat física i jurídica dels terrenys.

El parc natural del cap de Creus conté territori dels municipis de Cadaqués, el Port de la Selva, la Selva de Mar, Llançà, Palau-saverdera, Pau, Roses i Vilajuïga, tots ells de la comarca de l'Alt Empordà. La seva superfície total és de 13.900 hectàrees; d'aquestes, 3.000 són marines. Pel que fa a la part terrestre, el territori protegit s'estén per 10.900 hectàrees, superfície sensiblement superior a la que estava inclosa fins ara en el PEIN, que són 9.800 hectàrees. En diversos indrets, la cooperació dels ajuntaments ha estat inestimable a l'hora de determinar la delimitació de l'espai.

L'avantprojecte de llei estableix el règim normatiu de protecció que ha de regir el parc i les altres zones de protecció que conté, el qual ha de ser posteriorment desenvolupat a través d'un pla especial de protecció del medi natural i el paisatge, i, d'acord amb aquest, per altres instruments de planificació que la Llei configura, com són el Pla rector d'ús i gestió, i també plans i normes i programes específics.

Es crea la junta rectora del parc natural del cap de Creus, formada per les diverses administracions actu-

ants, com a òrgan rector al parc que ha de regir d'una forma concertada el seu funcionament, en el marc de la Llei que la regula i de la normativa de què es doti. En aquest òrgan hi tenen un pes molt gran les administracions locals, ja que hi són presents tots els municipis que participen del parc natural, així com el Consell Comarcal de l'Alt Empordà.

La gestió serà executada per un òrgan gestor específic de caràcter tècnic, dotat d'autonomia funcional i econòmica, sota el comandament del director del parc.

La participació dels diversos sectors socials interessats es canalitza a través del Consell de Cooperació, obert a totes les entitats legalment constituïdes i estatutàriament vinculades a la defensa dels interessos dels propietaris i els habitants del parc, a l'estudi, la recerca o la conservació de la natura, els sectors turístics, pesquers, agroforestals, etcètera.

Finalment, el text disposa l'aplicació de mecanismes indemnitzatoris en aquells casos que, d'acord amb la legislació general en matèria d'espais naturals, resulti necessària, i estableix també mesures destinades a la protecció de la legalitat i a la sanció dels infractors, que actualitzen i reforcen aquelles ja previstes en la legislació de caràcter especial.

Tinc constància de la dedicació, de l'esforç i de l'interès amb què els diferents grups parlamentaris han participat en els treballs de la Ponència i de la Comissió. El Projecte de llei en surt perfeccionat, i per aquest motiu els vull testimoniar el meu agraïment.

Senyores i senyors diputats, per tot el que els he exposat, per la responsabilitat que tenim a preservar aquest país amb els seus valors ambientals per a les generacions futures, i amb el convenciment sincer que aquest és un molt bon projecte de llei, ambicions en els objectius i realista en els plantejaments, els demano el vot afirmatiu al Projecte de llei de protecció del cap de Creus.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Exposat el Projecte de llei, passarem al debat de les esmenes a l'articulat. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana voldria acumular en una sola intervenció les esmenes 1, 14, 31, 36, 69, 110 i 113, i fins i tot acumularíem també ja de passada, senyor president, si ho permet la Mesa, l'explicació de vot. Ja ho faríem en una sola intervenció tot, eh? *(Pausa.)*

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, alcaldes i regidors de la comarca de l'Alt Empordà i representants d'entitats, som avui aquí per aprovar el Projecte de llei de protecció del cap de Creus. La península del cap de Creus passarà a ser a partir d'avui un terme protegit; tindrà al seu favor un

marc legal i institucional de garanties i sancions que han de vetllar per la seva preservació. Una preservació o protecció a nivell geològic, biològic, paisatgístic i cultural. Una protecció que quedarà garantida –ho repeteixo– per un règim jurídic i de gestió especial, que consisteix en l'aplicació d'un conjunt articulat de modalitats jurídiques. L'avantprojecte de llei havia de garantir, doncs, la preservació de la península del cap de Creus del procés de desvalorització a què bona part de la Costa Brava s'ha vist sotmès durant les últimes dècades: una pressió urbanística i humana excessiva sobre el medi que ha provocat una situació de degradació i de pèrdua de qualitat ambiental.

S'obrien, a l'inici del procés, una sèrie d'interrogants sobre quins nivells de protecció i quins règims sancionadors s'establirien, i, de fet, bona part del debat ha quedat mediatitzada per aquest fet: definició de les reserves naturals integrals i parcials, terrestres i marines, i, sobretot, els límits del mateix parc. També, el text que el Govern va tramitar a aquesta cambra havia de mantenir i promocionar els béns culturals que la zona en qüestió oferia.

La protecció del cap de Creus serà gestionada per l'organisme que emanarà de l'Administració catalana. La junta rectora, l'òrgan rector, en aquest cas, haurà de vetllar pel bon funcionament i gestió del parc. I aquí s'obria un dels reptes importants d'aquest projecte: el seu finançament. Calia cercar les fórmules més apropiades per garantir que el parc fos viable i sostenible per les diferents administracions actuant.

Salvar indrets com Portlligat, cap Roig, cala Bona, cala Jugadora, cala Fredosa, s'Encalladora, illa del Culleró, cala Portaló, cala Fornells, la badia de Jóncols, cap Norfeu..., havia de ser l'objectiu d'aquesta Llei en l'àmbit marí; i en l'àmbit terrestre, salvar la riquesa cultural arquitectònica, però també natural i paisatgística, que ofereix la península del cap de Creus. Amb aquesta riquesa cultural i natural, entenem, doncs, que hi havia ja una bona raó per posar les bases de protecció necessàries. En segon lloc, l'objectiu bàsic era de garantir-ne un bon funcionament, coordinació entre les administracions actuant i, sobretot, un bon finançament, estable i garantit. I finalment, en tercer lloc, potser l'aspecte de més interès i de més voluntat per part de la majoria de ciutadans de la península del cap de Creus i dels seus municipis era la voluntat que cap de Creus es convertís en el parc temàtic natural i cultural de les comarques gironines, un punt de referència per a un tipus de turisme verd, no agressiu amb el medi i amb un valor cultural afegit d'una importància destacada. Aquest era l'objectiu i, a més a més, garantint que la hiperfreqüentació no fos, en definitiva, la seva fi. Aquest era el nostre parc natural i aquesta era la voluntat, en definitiva, amb què el Grup d'Esquerra Republicana afrontava tot el debat d'esmenes.

Les esmenes que el Grup va presentar, Esquerra Republicana, van ser vint-i-vuit: des de l'ampliació de les reserves naturals i parcials, fins a mesures tècniques per a l'optimització del funcionament i gestió del parc, passant per ampliar els marges de protecció en general. D'aquestes vint-i-vuit esmenes, tretze han estat recollides en la futura Llei, fruit de l'acceptació de la Ponèn-

cia o fruit, també, de la seva transacció. En resten vives set que el Grup d'Esquerra Republicana creu i considera irrenunciables per al bon funcionament del parc i per la mateixa definició inicial com a tal. Passem, doncs, a la defensa d'aquestes esmenes.

L'esmena número 1, que manté el Grup d'Esquerra Republicana, és la voluntat del Grup d'Esquerra Republicana d'aprofitar les illes –en aquest cas, les de Messina i Massa d'Oros– perquè esdevinguin reserves naturals integrals. La voluntat és que aquestes illes puguin garantir una major regeneració de la fauna. Les millories en tècnica i matèria de pesca fan que aquesta reserva, en definitiva, esdevingui vital. I, com molt bé han deixat clar els mateixos redactors del Projecte de llei en el preàmbul, els recursos aquàtics són limitats i han de sotmetre's a una ordenació adequada. A més, la profunditat batimètrica que exigeix –seixanta metres– no ha de dificultar ni el pas ni la tasca de les embarcacions en aquest moment.

L'esmena número 14 –amb referència a l'article 5 i normes generals de protecció– és potser el punt on s'han encallat el consens i la bona marxa d'aquesta Ponència. Fa referència a l'article 5, que són les normes generals de protecció. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, aquesta és l'esmena més important que avui debatrem; no en va els altres grups també l'han mantinguda fins avui. Es tracta de fixar les normes generals de protecció, i d'aquesta esmena depèn que el parc natural del cap de Creus neixi amb voluntat unitària i amb fites proteccionistes, o bé s'iniciïn dubtes, ombres i, sobretot, amb la sensació que allò que no s'havia fet en segles, s'acabarà fent simultàniament amb la Llei de protecció. I és que a la lletra h, a l'article 5 –«Protecció de l'àmbit marí»–, hi ha el futur de cala Calders, de la badia de Portlligat.

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la protecció de l'àmbit marí hauria de ser clara i taxativa; per això proposem un redactat..., amb el suport, també, de diferents entitats ambientalistes. Entenem, doncs, que hauria de restar prohibida «la construcció d'instal·lacions d'aqüicultura, la immersió d'artefactes, esculls artificials i similars, i la construcció d'instal·lacions nàutiques en general, llevat d'instal·lacions nàutiques lleugeres, sempre que no es trobi un emplaçament alternatiu fora de l'àmbit del parc. Aquestes instal·lacions nàutiques lleugeres no tindran cap obra marítima permanent; hauran de tenir una incidència ambiental mínima, i estaran situades contiguament a zones urbanes. La seva capacitat serà molt reduïda, i amb un nombre d'amarres baix, mai superior als cinquanta amarratges. El seu ús serà exclusivament pesquer i de serveis per al parc. En qualsevol cas, cal l'aplicació del procediment d'avaluació d'impacte ambiental, amb declaració d'impacte favorable, i l'informe també favorable de la junta rectora. Resta prohibit dragar sediments o omplir amb àrids, l'ocupació de la franja litoral amb formigó o qualsevol altre tipus d'actuació semblant. Tampoc serà permesa la presència de tallers i àrees de neteja de bucs i sentines, carenats o altres activitats que poguessin alliberar al medi substàncies perilloses, tòxiques i bioacumulables, com són els detergents, els olis, els

hidrocarburs, els dissolvents halogenats i metalls pesants procedents de pintura i *antifouling*.»

La voluntat de llegir la totalitat de l'esmena dona importància d'aquesta esmena, la número 14, que no només ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana. Entenem, doncs, que cal una protecció clara i —com dèiem— taxativa de l'àmbit marí. A més, aquesta esmena es sustenta sobre el convenciment que hi ha alternatives per a la instal·lació d'una dàrsena pesquera en el terme municipal de Cadaqués. Fa més de dos anys, el grup municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya a Cadaqués, en aquest mateix Parlament, va fer entrega en mà als tres consellers que incidien sobre la futura Llei —els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el de Medi Natural i el de Política Territorial—, els feiem entrega en mà, en definitiva, de la voluntat d'aquest projecte alternatiu: l'enclavament fora dels àmbits del parc natural, dins la badia de Cadaqués, concretament, a la platja de ses Oliveres... —la badia de Cadaqués no té ordenament específic. La proposta del Grup municipal d'Esquerra a Cadaqués era ecològica: la fusta i la pissarra n'eren els materials base, s'adaptava a l'entorn urbanístic de la vila i —allò més important— deixava intacta la resta del parc.

Passat, però, el període d'esmenes i el debat en comissió, tot sembla apuntar que la decisió del Grup de la majoria, i en aquest cas el Grup majoritari de la cambra, està presa: fer cas omís a tota l'oposició, a l'important grup d'entitats socials i ambientals que s'han manifestat per la salvaguarda d'un paratge natural, pintoresc i cultural tan important com Portlligat, i crear en el seu si un port estable, definitiu, no pas lleuger, amb un nombre excessiu d'amarratges i que depassa de llarg les necessitats dels pescadors de Cadaqués. Els efectes seran terribles, i s'hauran de dragar tres mil metres quadrats de prats de posidònia oceànica, que —recordem-ho— és una alga protegida pel mateix Govern català. L'alta sedimentació dels Calderers comportarà de ben segur dragatges periòdics, cosa que frenarà encara més la seva regeneració. En dragar-se terra endins, sempre queda oberta la porta a una futura ampliació, i amb altres usos, amb el perill i risc que això comportaria per al parc natural. La baixa taxa de renovació d'aigües ja és un cul-de-sac amb ressaca de llevant. Aquest fet, junt al mar de tramuntana, que hi toca de ple, faran inevitable tard o d'hora la construcció d'un espigó.

La instal·lació d'un dipòsit de combustible posa en perill també la vida de la mateixa badia. Queda allunyat del centre urbà de Cadaqués i no hi ha cap vial d'accés en pla general. A més, la imatge universalment coneguda de Portlligat, a partir de la divulgació feta per Salvador Dalí, caldria preservar-la com un lloc en la memòria, tal com va fer el govern francès amb Aix-en-Provence, protegint de qualsevol construcció paisatges pintats pel pintor Cézanne. Per cert, tampoc hem vist durant tot aquest debat cap intervenció acurada del Departament de Cultura, i concretament del seu conseller, per la salvaguarda de l'interès cultural de Portlligat. La destrucció d'aquest paisatge no ajuda la imatge que el Govern de Catalunya vol projectar a l'exterior, no està en la línia d'un turisme sostenible i cultural. A més a més, també Ramon Folch, en el seu *Llibre blanc de la*

natura als Països Catalans, ja adverteix de l'excepcionalitat biològica d'aquesta badia.

No podem sota cap concepte admetre la construcció d'un port en el cor del futur parc natural. Ho hem dit i ho seguirem dient: aquest fet perverteix i condiciona negativament el futur del parc natural del cap de Creus. El Grup d'Esquerra Republicana ja va presentar una proposició no de llei en el seu moment en aquesta cambra per aquest fet.

De fet, però, hem d'entendre que ja hi ha la primera víctima de tot aquest debat, i la primera víctima és en aquests moments el regidor de l'Ajuntament de Cadaqués, el senyor Rafael Martín i Mota, el qual ha hagut de dimitir per la pressió que se li ha produït, una pressió que nosaltres entenem fora de lloc i fora de debat democràtic en l'època i en el moment que ens trobem, perquè no ha estat, no ha volgut cedir davant les pressions que li feien fer marxa enrera en el projecte alternatiu del Grup municipal d'Esquerra Republicana, en situar el port, en definitiva la dàrsena pesquera, en el si de la badia de Cadaqués. És la primera víctima i segurament no serà l'última. Entenem que aquesta pressió fora de lloc democràtic està fora de lloc en un país com el nostre i en una societat com la nostra.

L'esmena 31 fa referència al règim de protecció de les reserves naturals. La voluntat de l'esmena d'ERC és la de salvaguardar les reserves naturals parcials d'usos i aprofitaments. Malgrat tot, volem i volem que es mantinguin tipus de pesca artesanal, com la fitora, el joeller, el sarg amb canya, la pesca amb salabre i el calamar al regueró. Per això defensem també aquests usos naturals.

A l'article 13..., en aquest cas l'article 13, al consell de cooperació, també el Grup d'Esquerra Republicana demana, com d'altres grups, la creació d'un consell científic i tècnic assessor. La voluntat és clara: el parc neix també com un organisme d'estudi i anàlisi de l'entorn. El consell científic no només millorarà qualitativament el treball de la junta rectora, sinó que aportarà nous criteris i relacions amb el món acadèmic i cultural.

Pel que fa referència als termes municipals, enteníem que en el terme municipal de Palau-saverdera i en els annexos calia, en definitiva, que la cota es rebaixés, tal com figurava en el primer full redactat, però seguint el traçat poligonal i no les corbes de nivell.

Finalment, també, hem mantingut les esmenes al preàmbul en coordinació i coherència amb la que demanàvem de l'illa de Messina i de la Massa d'Oros.

Val a dir que de les esmenes incorporades al text per a la seva total acceptació o transacció del grup d'Esquerra, podríem destacar el paquet d'esmenes que feien referència a l'article 5, les normes generals de protecció, concretament a la limitació d'acampada fora d'espais permesos per l'òrgan gestor; regulació i limitació de l'activitat cinegètica; salvaguarda de la pesca artesanal; l'aplicació forçosa de valoració d'impacte ambiental per a totes aquelles activitats no contemplades a la llei.

També hi ha hagut acceptades esmenes d'Esquerra Republicana en el règim de protecció dels paratges

naturals i d'interès nacional, restricció i provisió de les alteracions orogràfiques a les àrees declarades paratge natural, planificació i gestió també a l'inventari i catalogació i valoració de l'estat de conservació dels sistemes naturals i de les espècies animals i vegetals presents, i disposició de mesures de protecció i regulació més adequades a la seva conservació.

Quant a la junta rectora, també s'han acceptat del Grup d'Esquerra Republicana esmenes per a la reglamentació de la junta rectora i la seva comissió permanent, així com la composició definitiva d'aquesta i la contribució i el tipus d'aportació de cada Administració presentada. La capacitat de la junta rectora per proposar un major grau de protecció a aquells espais que ho requereixin.

A les noves addicionals, en el termini de dos anys a partir de l'aprovació d'aquesta Llei s'haurà d'haver elaborat i presentat el Pla especial de protecció del medi natural i el paisatge del cap de Creus, per tal que sigui aprovat seguint, en definitiva, els tràmits dels plans especials, i en el termini màxim d'un any a partir de l'aprovació definitiva del pla especial de protecció de medi natural i del paisatge del cap de Creus s'haurà d'haver elaborat i presentat el Pla rector d'ús i gestió que regula l'article 9.3 d'aquesta Llei.

Aquestes dues esmenes acceptades d'Esquerra Republicana en forma d'addicional obren la porta, que ja en parlarem més endavant, obren la porta a la possible limitació d'usos del que hem anomenat fins ara Club Mediterrannée, situat al pla de Tudela.

I finalment, en els annexos també hem aconseguit deixar fora del parc natural la zona esportiva del terme municipal de Vilajuïga, i a més a més tampoc..., però malgrat tot no hem assolit que la pedrera de Montpedut, en canvi, hi fos inclosa.

Finalment, passaré a l'explicació de vot.

Vist tot això, val la pena reconèixer que hi ha hagut una bona disposició per part de la Ponència a assumir esmenes i recomanacions de l'oposició, però el que també hem deixat clar és que hi ha hagut aspectes que dificulten el suport del Grup d'Esquerra Republicana a aquesta Llei, i en esmenes molt concretes.

Entenem que és negatiu en les normes generals de protecció, i pel que fa referència a l'àmbit marí, i positiu en aspectes de gestió i altres nivells de semiacord, on el Grup Parlamentari d'Esquerra ha volgut fer confiança a la junta rectora i al Govern per tal de poder portar a la pràctica millores en el seu funcionament, i són dos casos puntuals que Esquerra Republicana en el seu moment ja havia situat en primera línia.

La limitació d'usos del Club Mediterrannée. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja va presentar en aquest Parlament una proposició no de llei on s'exigia l'expropiació dels terrenys del pla de Tudela per part de l'Administració catalana; ho fèiem tot i sabent que al Govern s'estava gestant aquesta llei. La idea era clara: condicionar el Govern, i per tant el Grup de la majoria, que no es pot permetre una platja privada al bell mig de dues reserves parcials.

Hi havia dues solucions: o bé l'expropiació forçosa, cara i lenta, i ja descartada per aquest Parlament després de la Proposició no de llei presentada per ERC, o l'asfíxia a partir de la unió de les dues reserves naturals parcials, que anirien de cala Prona i punta Farallons fins a l'extrem sud de cala Jugadora.

Al final, hem optat per transaccionar una via lenta i menys costosa: la delimitació d'usos del Club Mediterrannée a partir de l'entrada en vigor del Pla especial. El Club Mediterrannée no aporta ni recursos ni ingressos turístics suficients al que és el proper projecte de parc natural del cap de Creus, i a més ha generat en el seu moment els seus problemes ambientals quant a residus.

El segon punt en el qual creiem que s'obre una porta és el finançament. Es calcula que caldran 212 milions per al mínim funcionament del parc. La proposta de constitució d'un consorci a partir de les administracions actuant, cosa que garantiria d'entrada uns recursos fixos perquè la figura jurídica del consorci hi obliga, ajudaria al millor funcionament i finançament. S'ha optat, en aquest cas, per deixar una porta oberta i un vot de confiança al Govern i a la junta rectora per si volen constituir aquesta figura.

Ja estic acabant, eh?, senyor president. Per acabar només voldríem fer la següent reflexió: l'any 1035, Hug, comte d'Empúries, hagué de vendre una part dels seus estats al monestir de Sant Pere de Rodes, va haver de vendre del cap de Creus a Palau, pel coll de Sa Vinya i sant Genís, amb la inclusió de Portaló, Culip, Portlligat i Cadaqués mateix, fins als estanys i el Grau de Castelló, per la suma de quatre unces d'or. La hilaritat mateixa d'aquest preu fa creure que la venda fou simbòlica, una venda simbòlica per millorar les relacions amb el monestir, autèntic poder fàctic, polític i econòmic en aquella terra de mar, en procés d'emancipació dels reis francs. Per quatre unces d'or l'Hug d'Empúries va vendre bona part de la península del cap de Creus. Avui, quan semblava que uns 963 anys més tard havíem après la lliçó i seríem incapaços de pensar que el patrimoni natural com el del cap de Creus no es pot ni vendre ni comprar, gairebé mil anys més tard, encara potser no hem entès que tota la nostra obligació és preservar allò que hem heretat de les velles generacions. Ho hem de mantenir, fins i tot, per als nous que vindran.

No podem admetre, doncs, que l'aprovació d'aquesta llei ens aboqui a la destrucció d'una part de la nostra història natural, com és la badia de Portlligat. Per aquestes raons, senyor president, senyores diputades, el Grup d'Esquerra Republicana s'abstindrà en l'article que fa referència a les normes de protecció general.

I no voldria acabar sense agrair a la resta de membres de la Comissió la seva col·laboració i confiança, al senyor Salvatella, Boada, Sans i Herranz, així com al senyor Muro, que n'ha fet el seguiment jurídic. També agrair l'inestimable suport al company de Grup Jordi Portabella, sense el qual les aportacions d'ERC haurien mancat de base teòrica i tècnica en matèria de parcs naturals. Així mateix, als responsables de l'IAEDEN, Institució Altempordanesa per la Defensa i l'Estudi de

la Natura, a Greenpeace, i als grups municipals d'Esquerra Republicana de Vilajuïga –sobretot el seu alcalde–, de Cadaqués i de Roses.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Salvatella, a no ser que vulgui acumular el seu torn en contra, escoltades totes les esmenes dels altres grups.

El Sr. Salvatella i Suñer

Sí, senyor president. Tota vegada que moltes de les esmenes, o semblants, es repeteixen en els grups, demanaria fer un sol torn en contra al final de la defensa de totes les esmenes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tant, té ara la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, agruparé en un primer bloc les esmenes 2, 48, 16...

El president

Vés a poc a poc, a poc a poc. 2?

El Sr. Boada i Masoliver

2, 48, 16, 51 i 53. Avui podríem estar parlant de l'aprovació d'una llei de gestió integrada de zones costeres que podria servir de model en l'àmbit europeu, però, malauradament, no serà ben bé així, ans al contrari. Ens trobarem una llei sotmesa als interessos d'alguns ajuntaments i de la seva política d'expansió urbanística, aprofitant el reclam del parc, als interessos d'algunes confraries de pescadors i al manteniment de la situació privilegiada d'algun club d'elit d'aquella zona.

Una llei –ho hem de dir– que ha vingut ja massa tançada al Parlament, on està dipositada la sobirania popular, la de tots els ciutadans de Catalunya, i el debat en ponència i comissió ha servit només per maquillar i adornar un Projecte de llei que ha estat fet a imatge d'uns pocs i molt més fora del Parlament que no pas aquí.

Una llei que diu que vol protegir, segons el Govern –i cito textualment–, un espai natural de primer ordre i que ha de ser objectiu prioritari la política de protecció de la natura pels seus destacats valors geològics, biològics i culturals, però que al mateix facilita, amb el consentiment del Govern, la construcció d'una dàrsena nauticopesquera en el lloc més emblemàtic pels seus valors cultural, paisatgístic i biològic, Portlligat. És una demostració d'aquesta contradicció que ens porta aquesta llei.

Però anem a pams, anem a explicar per què fem referència a aquestes disfuncions en els límits del parc. Parlem del primer cas.

Es configuren tres espais en l'àmbit marí com a reserves naturals parcials: una situada al voltant del cap Norfeu i les altres dues flanquegen l'espai marítim de l'anomenat Club Mediterráneo, o sigui hi ha un espai intermedi entre les dues reserves parcials que té una protecció menor i coincideix amb la zona d'esbarjo del Club Med, per entendre'ns. Les raons? Criteris tècnics o científics? Cap. Precisament, són importants els elements geològics i orogràfics d'aquesta zona anomenada també el mar d'Amunt.

A més, aquesta separació dificulta el control, la vigilància i la gestió d'aquest espai. Resposta del Govern davant aquesta situació? «S'ha repartit d'aquesta manera seguint criteris de política d'equilibri entre els municipis del Port de la Selva, Cadaqués i Roses, perquè tots haguessin de patir un tros de reserva parcial.»

Nosaltres, a l'esmena número 2, proposàvem que fos, precisament, la zona de davant del Club Med la que es protegís i d'aquesta manera dificultés l'accés d'un sector privilegiat de la població. Resposta: «No es pot tocar aquest tros, perquè està pactat amb les confraries de no tocar aquella àrea.»

Enlloc es parla, com hem vist dels arguments del Govern, enlloc es parla dels interessos generals, enlloc es parla d'una gestió integrada, enlloc es parla d'eliminar privilegis. Només s'ha acceptat, des del nostre punt de vista, amb tots els respectes, un ambigu redactat de reducció d'usos urbanístics i de limitació d'activitats subaquàtiques, des del nostre punt de vista, de difícil control. Això és el màxim que s'ha aconseguit amb aquesta situació.

Segon cas, en els límits del parc, a la zona de la serra de Rodes, des de Vilajuïga fins a Roses, es segueix el criteri de situar el límit de protecció més o menys a partir de l'última casa o terreny urbanitzable i seguint les corbes de nivell, però de sobte, quan s'arriba al terme municipal de Palau-saverdera el límit del parc puja fins a la cota 220 metres, formant un queixal que no té, des del nostre punt de vista, cap explicació racional; quan es mira en el mapa aquest queixal es visualitza d'una manera palmària.

Almenys des de Convergència i Unió, almenys elponent de Convergència i Unió no ha estat capaç de donar-la, aquesta explicació racional. L'únic que sabem és que és un municipi governat per Convergència i Unió, l'únic que sabem és que precisament aquest municipi governat per Convergència i Unió s'ha afanyat fa poc a canviar les normes subsidiàries del seu municipi i ara es pot edificar fins a la cota aproximadament 175 metres –abans no es podia edificar fins tan amunt. El parc al servei dels interessos urbanístics i especulatius d'un alcalde concret, en aquest cas de Convergència i Unió, de la zona.

En l'avantprojecte que es va presentar abans del projecte definitiu no hi existia, aquest queixal, sinó que també seguien les corbes de nivell, com a la resta de municipis, i la protecció baixava molt més de cota. No te-

nim, nosaltres, cap explicació, ho repeteixo, racional per a aquestes situacions, per això demostràvem aquesta dificultat de poder entendre o de poder fer veritablement una llei de protecció del parc natural del cap de Creus.

En les tres últimes esmenes d'aquest bloc que jo explicava fem referència a la necessitat d'augmentar la participació i control en la formulació del Pla especial de protecció del medi natural i el paisatge del cap de Creus; les mantenim perquè ens sembla que és molt important que, abans de ser aprovat pel Govern, calen els informes preceptius –des del nostre punt de vista preceptius– del Consell de Protecció de la Natura, de la junta rectora del parc, dels propietaris i dels ajuntaments afectats; en definitiva, el que volíem nosaltres en el manteniment d'aquestes esmenes a què fem referència –la 16, la 51 i la 53– és potenciar la coordinació i la participació entre les diferents administracions públiques perquè hi hagi una major cobertura pública en la gestió del parc.

En definitiva, amb aquest bloc d'esmenes, sobretot les que feien referència als límits del parc, mostrem que aquests límits han estat més al servei d'uns interessos concrets que no pas dels interessos generals de la població dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Faria també la defensa de les esmenes i aprofitaria per fer el posicionament del nostre Grup.

El Principat de Catalunya, amb una línia de mar de més de quatre-cents quilòmetres, recull una gran diversitat de costa, tant pel que fa a les característiques geològiques, biotòpiques, com d'ocupació humana, amb les intervencions urbanístiques i econòmiques que se'n deriven. Des dels aiguamolls de l'Empordà, el delta de l'Ebre i el del Llobregat, passant per les platges de sorra fina, les de sauló, pròpies de la costa del Maresme i de la Costa Brava sud i central, fins a les pedregoses de la Costa Brava nord, platges obertes i cales, platges amb forta implantació urbanística i platges, molt poques, que encara conserven les qualitats originals, amb una presència humana raonable, que no ha alterat substancialment les característiques ambientals.

Va ser a partir dels anys seixanta que, amb l'esclat turístic, començà una intervenció urbanística massiva sobre la nostra costa. En pocs anys, de manera caòtica i amb paràmetres agressivament especulatius, van construir-se complexos turístics, urbanitzacions, hotels, infraestructures, ports esportius, etcètera, que poques vegades tenien en consideració el medi ambient i les característiques de l'urbanisme fins aleshores existent. Una part molt important de la nostra costa palesa i pateix avui aquelles actuacions que van sacsejar traumàticament els pobles.

Avui, amb una nova sensibilitat ecològica, que s'ha traduït en unes disposicions legals que procuren, i probablement no sempre ho aconsegueixen, preservar i fer compatible la natura i la societat, ens trobem amb uns pocs paratges que conserven unes qualitats paisatgístiques i ecològiques que cal preservar amb fermesa.

El cap de Creus és una d'aquestes zones que, com a conseqüència del seu –encara– bon estat de conservació, és un espai natural d'una rellevància especial amb singularitats evidents, des del punt de vista geològic, biològic i arqueològic; que, de fet, ja es va protegir l'any 1992 mitjançant l'aprovació del Pla d'espais d'interès natural en el qual va ser inclòs. De tota manera, la forta pressió antròpica a la qual està sotmesa actualment, amb alguns punts de conflicte evidents i que han condicionat la discussió d'aquesta Llei, fa que sigui absolutament necessari reforçar el grau legal de protecció existent per tal d'evitar o, com a mínim, minimitzar qualsevol tipus d'impacte, així com frenar els efectes de possibles actuacions descontrolades que es poguessin produir.

És evident que la intensa activitat turística de la zona genera cada cop una pressió més gran i exigeix, amb caràcter d'urgència, establir mecanismes per a evitar futures amenaces i canalitzar degudament el seu ús públic. El progrés mai pot generar-se sobre la base de la venda de la terra i la destrucció del paisatge i del medi ambient, tal com ha passat en molts d'altres indrets; també és cert que la conservació del medi i les condicions úniques d'aquell paratge han de ser compatibles amb les necessitats de desenvolupament social i econòmic dels habitants, de les persones que allà viuen. Les persones no poden ser presoneres de les condicions mediambientals, malgrat aquestes els hagin suposat una font de riquesa i de significació. Cal dissenyar polítiques que compaginin ambdós aspectes, que possibilitin el desenvolupament, d'una banda, i, alhora, que preservin la natura. Cal diversificar en allò que sigui possible l'economia, garantia de futur i d'equilibri, i defugir el monocultiu o la monoocupació, encara que aquesta sigui la turística.

Això és el que –suposo– pretén fer, si més no en part, aquesta Llei, que, com deia, ha tingut bàsicament, i al marge de criteris organitzatius de la futura estructura del parc, dos punts calents que han fet menys planer i fàcil el debat de la Llei, i aquests dos punts són la situació en la qual queda el complex Mediterrani i la ubicació del port esportiu de Cadaqués, que, inicialment, l'Ajuntament pretenia fixar a Portlligat.

I Cadaqués, Club Mediterrani, i estructura organitzativa i administrativa a banda, hi ha una qüestió que, naturalment, és difícil que surti en el Projecte de Llei, però que tindrà una importància determinant a l'hora de fer complir la Llei, i que aquesta serveixi per fer complir les finalitats per a les quals ha estat redactada. És, segurament, la de la capacitat financera del parc natural, que depèn dels pressupostos de la Generalitat, i més concretament de les dotacions que s'assignen al Servei de Parcs Naturals del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Naturalment, això és un tema que caldrà seguir amb atenció en el futur, per tal que la Llei no

quedi només sobre el paper, sinó que tingui una màxima efectivitat.

Pel que fa al tema de Cadaqués, hem de dir que ha sorprès que, justament ara, quan estava a punt d'aprovar-se la Llei, s'hagin detectat –de fet ja fa uns mesos– intents per part de l'Ajuntament per agilitar la construcció d'un port esportiu a Portlligat. De fet, hi ha algunes esmenes a l'actual article 6 on es fixen les normes genèriques de protecció del parc natural, que demanen d'una manera concreta i específica que es prohibeixi cap instal·lació portuària amb serveis a Portlligat.

De tota manera, l'actual redacció de l'article 6, a la norma vuitena, i fins i tot en el cas que no s'acceptin algunes esmenes que, pràcticament, tots els grups hem presentat per tal d'acotar d'una manera més detallada la construcció d'instal·lacions de maricultura –nosaltres tenim aquí l'esmena numerada amb el número 4–, l'única construcció possible en l'àrea protegida haurà de tenir relació directa amb usos pesquers o de serveis al parc, a banda de complir determinats requisits com ara la seva integració al paisatge.

Per tant, el discutit port esportiu de Cadaqués s'haurà de construir, entenem nosaltres, de manera obligatòria a la badia de Cadaqués, que queda fora de l'àmbit de protecció, i aquesta ja serà –el lloc més concret– una decisió bàsicament municipal.

Aquesta és la nostra interpretació, que aquest apartat –i el voldria llegir, i demanaria al ponent de Convergència i Unió, el senyor Salvatella, que em digués si la meua interpretació és també la seva–, aquest article prohibeix construir en qualsevol zona protegida, per tant dins també de la badia de Portlligat, un port esportiu. Diu l'article 6, punt 2, apartat segon: «Resta prohibida la construcció d'instal·lacions d'aqüicultura, la immersió d'artefactes, esculls artificials i similars, i la construcció d'instal·lacions nàutiques en general, llevat d'instal·lacions nàutiques reduïdes, plenament integrades a l'entorn, destinades exclusivament a usos pesquers i de serveis al parc, en el supòsit que es trobin situades contiguament a zones urbanes i les seves repercussions ambientals siguin d'escassa entitat. En qualsevol cas, cal l'aplicació del procediment d'avaluació d'impacte ambiental, amb declaració d'impacte favorable, i l'informe també favorable de la Junta Rectora.» Això és el que diu l'actual redactat de l'article 6, aquest apartat concret, i la interpretació que nosaltres fem és la que he manifestat, i jo demanaria al senyor Salvatella si aquesta també és la seva interpretació, i, si fos així, nosaltres votaríem favorablement el conjunt de la Llei, perquè aquest és un tema puntal que determinaria el nostre sentit de vot.

Pel que fa a la ubicació del port en concret, la nostra posició, la que defensem, i entenem que és la més respectuosa amb el medi, que té en compte, a més, les necessitats de desenvolupament sostenible de Cadaqués, ha de fonamentar-se, aquesta solució, en els criteris que s'exposen en l'estudi i el projecte elaborat per la Universitat Politècnica de Catalunya, sota la direcció de la professora Magda Saura i Carulla.

Nosaltres vam presentar algunes esmenes per tal de democratitzar els òrgans de gestió del parc natural; al-

gunes ens van ser acceptades via transacció, com ara la necessitat que el Consell Comarcal de l'Alt Empordà formés part de la junta rectora, però en mantenim dues, les esmenes 18 i 23 –i aprofito, senyor president, per anunciar la retirada en aquest moment de les esmenes número 25 i 30. Deia que les esmenes 18 i 23 pretenen dotar de més autonomia els òrgans rectors.

L'esmena 18 reclama que l'Informe de la junta rectora del parc natural que ha d'aprovar el conseller, abans de l'aprovació del Pla rector d'ús i gestió, que ha de programar les actuacions i establir les altres determinacions que resultin necessàries per al desenvolupament de la gestió del parc natural, no sigui un simple tràmit, sinó que l'informe sigui preceptivament favorable. Si la junta rectora, el funcionament de la qual s'ha d'establir per reglament, està integrada per representants de les diverses administracions actuant, inclosos els ajuntaments implicats, així com el consell comarcal, em sembla lògic que la seva opinió sobre el Pla rector i d'ús del parc sigui una opinió vinculant, ja que serà l'opinió que coneixerà, per proximitat i immediatesa, les necessitats de gestió i ús del parc millor que ningú.

L'esmena número 23 reclama democratitzar el funcionament de la junta rectora i, de manera més estricta, l'elecció del seu president, que, segons l'article 13.4 del Projecte, és nomenat pel conseller o consellera d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i nosaltres demanem que sigui elegit d'entre els membres de la junta rectora.

Pel que fa a la protecció general del conjunt del parc, ens sembla suficient. La relació d'activitats prohibides, al marge que s'hi puguin fer acotacions puntuals –i, en aquest sentit, nosaltres donarem suport a algunes esmenes que s'han presentat en aquesta direcció–, entenem que dóna resposta a les necessitats de protecció i, per tant, ho valorem positivament.

També valorem positivament el tractament que es fa del règim més estricte de protecció que es dóna als paratges naturals d'interès nacional, i els declarats com a reserves naturals.

Una altra qüestió que pot provocar una certa polèmica és la delimitació dels paratges als quals es vol dotar d'una protecció més intensa. En aquest sentit, algunes acusacions que s'han fet al Projecte van en la direcció que s'han seguit criteris més polítics que no pas tècnics; això tenint en compte que hi ha una reserva a cada terme municipal.

Naturalment, quan s'ha de consensuar la protecció d'un parc que comprèn territoris de vuit municipis, tots de la comarca de l'Alt Empordà, els criteris polítics han d'existir, sobretot si es vol comptar amb la participació i el suport de totes les administracions i tots els municipis implicats, la qual cosa creiem que és una necessitat evident.

A partir d'aquí els límits terrestres i marins es poden córrer a la dreta o a l'esquerra, amunt o avall, i probablement en algun cas la solució fóra més científica. Considerant, però, el temps que la Direcció General de Medi Natural ha negociat aquesta qüestió amb els municipis afectats i que la mateixa gestió del parc assenyala les eventuais insuficiències, la qual cosa hauria de

4694

permetre les modificacions que apareguessin necessàries, nosaltres vam considerar pertinent no qüestionar els límits de protecció amb les diferents intensitats que assenyalava el Projecte de Llei.

Volem agrair, finalment, al ponent de Convergència i Unió, el senyor Salvatella, el seu treball i el seu esforç per tal d'intentar trobar el consens entre tots els grups parlamentaris, així com l'esforç esmerçat per tota la resta de ponents. Aquesta era una llei necessària que, després del treball de Ponència, ha quedat, jo crec, de manera satisfactòria, raó per la qual, amb la reserva i la prevenció feta en el tema de Portlligat, nosaltres votàrem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Si m'ho permet, senyor president, defensaré les esmenes números 18, 19, 20, 21, 53, 68, 107 i 108, i la 30 la retiraria perquè ens és suficient la número 31, d'Esquerra Republicana, que manté.

El president

Endavant. Un quart d'hora...

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des del Partit Socialista, i des de la persona que els parla en aquests moments, els hem de confessar que, inicialment, quan vàrem veure el Projecte de Llei, ens el vam mirar, el vam estudiar, vam consultar amb gent que ens podia aconsellar perquè en sabia més que nosaltres, vam veure que era un projecte de llei que per ser presentat inicialment no estava malament, i teníem la consciència, teníem la sensació que hi havia un munt de possibilitats de millora, a partir de les esmenes que els diferents grups podrien presentar i, concretament, de les esmenes que presentaríem els grups de l'oposició, i entre ells el Partit Socialista, que ha estat el grup que més esmenes ha presentat en aquest Projecte de Llei.

No anàvem massa encertats. En aquests moments no tenim aquesta sensació. Tenim una sensació agredolça que és una llei que protegirà més del que estava el cap de Creus, però que s'ha perdut una oportunitat única per fer una bona llei. I això ho diem des de la tristesa, si volen, però també des del convenciment que a partir d'ara haurem d'estar molt vigilants.

En aquest primer torn d'esmenes, podria fer una jerarquització, una gradació; hi han unes esmenes que formen part de l'opinió del nostre Grup, que entenem que milloren, però que no són..., que, diguéssim, no canvien substancialment la Llei, i, en canvi, hi haurà un altre grup, les que fan referència a la protecció i que n'han

parlat els companys, els diputats que m'han precedit, que sí que considerem importants i que considerem que són aquelles..., la negació o l'acceptació d'aquestes esmenes ha estat allò que ha provocat o que provocarà que aquesta Llei no sigui una bona llei, o no sigui una llei tan bona com podria ser.

En el treball en ponència s'han aconseguit petits avenços —ho ha dit, em sembla, en Joan Boada—, tímids avenços, però que, com a mínim, obren unes certes possibilitats que des del control, com deia..., permeten, si hi ha voluntat política, de tirar endavant aquelles aspectes que des de l'oposició, concretament del Grup que jo defenso, del Grup Socialista, defensàvem. És el cas de la nostra esmena que parlava de l'eliminació, de la reducció i eliminació dels usos urbanístics del Club Mediterráneo; de la possibilitat que la junta rectora es convertís en consorci, i de la proposta que fèiem nosaltres d'establir, en el termini d'un temps, corredors biològics entre els tres parcs naturals que tenim a l'Alt Empordà, que formen, al nostre entendre, un gran parc temàtic per a la comarca. Hem avançat tímidament, s'han fet gestos des de la majoria —insuficients, però s'han fet gestos—, i, en honor a la veritat, s'ha de dir que, per nosaltres, val més això que res, malgrat que no n'estem del tot satisfets, i això ha comportat que retiréssim unes quantes esmenes.

Ens en queden —com els deia— d'altres, si ho volen, amb el qualificatiu que no són substancials, però nosaltres proposàvem incloure en l'òrgan rector del parc, per exemple, entitats que s'hagin distingit pel seu treball a favor de valors naturals de la zona; pensàvem que era una bona aportació. També el text parla de fomentar la cooperació de les entitats en el si del Consell de Cooperació, i nosaltres proposem que es creï un consell científic, format per especialistes —el nombre no el discutiríem, malgrat que nosaltres teníem una xifra—, perquè sigui l'òrgan consultor científic de la unitat de gestió de la junta rectora i del Consell de Cooperació. Això, al nostre entendre, permetria dotar de base científica la gestió del parc. Segurament que no és l'únic..., però entenem que era una bona aportació, i això també se'ns ha desestimat.

Però els temes punyents, els temes importants vénen quant a la protecció, sobretot, del que afecta Portlligat, cala Calders concretament, i també el terme municipal de Palau-saverdera, on hi ha hagut una variació. Jo diria en aquest sentit que se m'han adreçat responsables de Medi Ambient, i m'ho han explicat, i això ho agraeixo. Des de la discrepància, entenc que en aquest cas no s'ha tractat igualment a tothom, perquè, mentre que en un altre municipi el Pla especial de protecció tenia unes cotes fins a un cert punt i s'han abaixat —i s'han abaixat, sí, ara—, aquí passa al revés: aquí s'allibera terreny. Per tant, els criteris no han estat els mateixos en tots els municipis. I aquí comencen a sortir ombres, aquí ens comencen a sortir dubtes, aquí ens comencem a témer quines funcions fan segons quins grups de pressió a segons quins llocs. I això sí que és preocupant, això és preocupant.

Per tant, el tema de Palau-saverdera —ho repeteixo— el contextualitzo en un terme més global, però tenim el problema de cala Calders, de Portlligat.

La pregunta que ens fem nosaltres: quins ressorts, quins mecanismes, quines voluntats, quines pressions han impedit acceptar les esmenes que presentàvem els grups de l'oposició? Perquè no ho entenem. Per què no ho entenem? No s'han explicat motius. No s'ha dit: «Perquè això és l'únic lloc possible», perquè no és veritat. No s'ha dit: «Perquè..., una qüestió econòmica», tampoc s'ha dit. En una costa on hi ha cinquanta mil possibilitats. O no han sabut, o no han volgut, o no han pogut. Perquè, és clar, mentre aquí estem discutint aquesta Llei, mentre el diputat que m'ha fet una..., que ha fet la intervenció abans que jo, deia que l'article sisè podia possibilitar no sé què... Escolti, mentre estem discutint això avui, dimecres 25 de febrer, a Cadaqués ja fa dies que s'està repartint un paper per les botigues que diu: «Confraria de Pescadors de Cadaqués. Administració de Pesca» –amb l'adreça, el telèfon, el fax, etcètera. «El sotasignant s'adhereix a la iniciativa de la Confraria de Pescadors de Cadaqués, de recollir signatures entre la gent empadronada a Cadaqués per recolzar el projecte de dàrsena de serveis del parc natural amb moll pesquer a cala Calders.» Això està a les botigues de Cadaqués, eh? –això està a les botigues de Cadaqués.

Em preocupa això, i em preocupa una altra cosa d'aquest paper. Em preocupa perquè diu: «Signatures entre la gent empadronada a Cadaqués.» Ja hi som, ja hi som! El parc natural del cap de Creus no és patrimoni només de la gent de Cadaqués –que també. És patrimoni de la gent de l'Empordà, és patrimoni dels catalans, és patrimoni de la humanitat. O és que la gent que fa anys que va a Cadaqués no estima Cadaqués? O és que no ha fet la seva aportació i no ha ajudat que el poble tirés endavant? No ho ha fet això? Contínuament estan pressionats, d'una manera brutal, d'una manera impresentable en una democràcia. I això no és de rebut, senyors de la majoria. I qui té la solució són vostès, perquè és la seva gent. I s'està creant un ambient enrarit, i una cosa que en principi és bona, que en podem discrepar, que podem discutir, que podem estar més o menys d'acord, però obliga a situacions personals llasmoses. Abans han dit d'un regidor que ha hagut de plegar, però jo sé d'una altra persona que ha hagut d'anar als jutjats perquè l'han maltractat a la sortida d'una reunió. I tot això s'ha fet en tot aquest procés. Sí que hi ha hagut contactes de l'Administració amb els alcaldes, però no dels alcaldes amb els seus regidors si eren de l'oposició, perquè no s'han convocat plens. No s'han convocat.

Per tant, tota la mediàtica que s'ha fet servir durant aquest temps, que això estava consensuat amb els ajuntaments, amb el poble..., no és veritat! Hi ha gent d'aquests pobles que se n'ha hagut d'assabentar com ha pogut, per altres, si tenien gent que estaven treballant en el projecte. Però no és veritat! La majoria dels pobles, sobretot els més afectats, no han convocat plens. Hi ha regidors que també són país, també són Catalunya i també representen els ciutadans.

I és un projecte que s'ha polititzat des de segons quins llocs excessivament, i aquí s'hi juga una part del futur de la zona, per la sostenibilitat, per la qüestió econòmica, per l'equilibri, per la convivència i per la pau. I

nosaltres ens rebellem contra aquestes situacions, que són totalment innecessàries i a més injustes!

En una anada del molt honorable president de la Generalitat a Cadaqués a inaugurar un poliesportiu –per cert, amb problemes, però a inaugurar un poliesportiu–, l'alcalde, que estava en aquell moment en el poble, li va demanar una dàrsena per als pescadors, un port –no sé exactament la terminologia. La resposta del molt honorable president de la Generalitat va ser que hi ha pobles, en determinats llocs que ell que ha viatjat molt coneix, que han progressat sense malmetre el medi, millorant els serveis, respectant l'ambient i buscant situacions alternatives de qualitat, que sí que afavorien també el progrés de la zona. I el senyor Molins, quan era conseller, a resposta d'un diputat –que ara no està a l'hemicicle i que en aquells moments penso que estava a les files d'Esquerra Republicana–, li va contestar que a Portlligat no es faria mai cap construcció. Entenguem-nos, aclarim-nos tots plegats, aclarim-nos i trobem una solució adequada i correcta a tot això.

Senyores diputades, senyors diputats, la defensa d'aquestes esmenes l'he feta des de la voluntat i des del convenciment que l'acceptació, sobretot, de les de protecció hauria facilitat molt més aquesta Llei, o la sortida d'aquesta Llei, molt més consensuada, i des de la voluntat també que a partir d'ara es pogués fer punt i a part en algunes actituds i algunes situacions i que ens poguéssim dedicar amb llibertat i amb respecte a discutir si més nivell de protecció o menys, si una bona lletra petita de la Llei o no, però sempre amb un acord global i tenint en compte que la convivència entre les persones, el respecte i el viure en llibertat són drets fonamentals que no ens ha de donar, per gràcia, ningú.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Torna a tenir ara la paraula, per defensar un nou grup d'esmenes, el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. En aquest bloc d'esmenes en defensaria les números 5, 10, 12, 13 i 14, i anunciem la retirada de la número 11.

Aquestes esmenes, aquest bloc d'esmenes fa referència al desig per part d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds d'augmentar la protecció del parc, que, tal com es contempla a la Llei, des del nostre punt de vista, en el Projecte de llei, no és suficient, sobretot quan ja hem explicat abans que entrava en una gran contradicció: que per un cantó volem protegir, i per l'altre volem permetre, deixem la porta ben oberta a la construcció d'una instal·lació nauticopesquera, que és, com sabem, molt agressiva per al territori. La Llei permet, a l'article 6.2, segon paràgraf, la construcció d'instal·lacions nàutiques «reduïdes»; diu concretament: «instal·lacions nàutiques reduïdes a la zona del parc». Com he dit abans, és una greu contradicció voler protegir i alhora fomentar la construcció d'un port esportiu.

Però el que és més greu és que, abans d'aprovar-se la Llei, l'Ajuntament de Cadaqués, governat per Convergència –no sé si ho havia dit, però, en tot cas, governat per Convergència–, ha presentat un projecte de dàrsena pesquera a fer a Portlligat. No esperen ni l'aprovació de la Llei. Per què, per quines raons són capaços de tenir aquesta prepotència que, mentre estem intentant protegir un entorn concret, ja surtin amb una proposta d'instal·lació d'una dàrsena nauticopesquera? Ja té la seguretat, l'alcalde de Cadaqués, que podrà construir el seu port esportiu? La sobirania popular és un simple tràmit, però alguns no podien esperar que es debatés aquí en aquest Parlament? O ja està pactat i, fins i tot, té el vistiplau del Govern, com almenys no desmentien ni el conseller de Política Territorial ni tampoc el de Cultura?

Sembla que aquestes preguntes tenen una resposta: que sí, que sembla que aquesta situació ja ha estat pactada, amb tot el sentit negatiu de la paraula, entre el Govern i l'actual alcalde de Cadaqués. Una vegada més, l'especulació i els interessos privats per davant de l'interès general. I el que és més greu és que aquest Ajuntament de Cadaqués, suposem i esperem –no ho sé, ja ho veurem a partir del juny–, amb aquest alcalde, formarà part de l'òrgan gestor del parc; aquest mateix Ajuntament formarà part de l'òrgan rector del parc. Quina confiança podem tenir...?, que, ja abans que s'aprovi la Llei, és capaç de plantejar una dàrsena nauticopesquera en una zona –ho repeteixo– emblemàtica des de tots els punts de vista. I fins i tot es va atrevir el mateix alcalde a manipular les opinions del senyor Dalí referents a aquella zona.

Es pretén construir una dàrsena pesquera sense haver fet un estudi de viabilitat del sector pesquer i de la necessitat d'aquesta instal·lació. Per què no s'ha fet un estudi que demostrés veritablement per al sector pesquer, si és necessària aquesta dàrsena, i quin tipus de dàrsena? No s'ha fet, aquest estudi, «no fa falta». En canvi es presenta un projecte amb setanta-dos amarratges, unes cent cinquanta places d'aparcament, una grua de sis tones, una rampa per avarar embarcacions, benzineria i una dàrsena de formigó: «instal·lació nàutica reduïda». Tot per donar cabuda a la gran flota pesquera de Cadaqués. Això, senyores i senyors diputats, no s'ho creu ningú. Es vol construir una instal·lació nàutica per a embarcacions esportives que faran més rendibles les operacions urbanístiques de la zona. Que per cert els convido..., que ja n'hi ha una, justament al costat de la zona protegida culturalment des de Portlligat, on ja s'està portant a terme i amb bona marxa –va ser molt ràpida, la urbanització d'aquella zona de cases que hi ha just al costat de la de Portlligat, de la zona protegida de la casa de Salvador Dalí.

L'informe de Greenpeace referent a aquesta instal·lació diu que l'impacte seria crític, ja que les operacions de dragatge i abocament de fons que acompanyarien la seva construcció tindrien conseqüències en forma de contaminació i increment de terbolesa en la columna d'aigua, que afecten els organismes fotosintetitzadors i, per extensió, tota la cadena tròfica, afectant per últim el sector pesquer, el mateix que, en principi, es pretén beneficiar amb la construcció d'aquesta instal·lació. A

més, el mateix informe diu que a la zona de Portlligat es constata la presència de praderies de fanerògames marines, com la *Posidonia oceanica* –protegida per la legislació catalana, l'espanyola i l'europea–, que es veurien totalment afectades negativament per les obres i el funcionament d'aquesta instal·lació. Ens tornem a preguntar: per què, aquesta intenció? Per què el Govern no ho ha desmentit categòricament i ha dit «no», aprovant, com, per exemple, esperem que es pugui fer, l'esmena número 10, o d'altres grups, com el Grup Socialista o el Grup d'Esquerra Republicana, que diem «no!» expressament a la construcció de qualsevol instal·lació nàutica pesquera a Portlligat. A més a més hi ha alternatives: s'han citat aquí estudis que s'han fet, estudis universitaris. Si un estudi de viabilitat del sector pesquer, sector pesquer de Cadaqués, demostrés la necessitat de construir una dàrsena pesquera, s'hauria de fer, i aquesta és l'alternativa, evidentment, que ja s'ha explicat, i que jo no m'hi estendré, a la badia de Cadaqués.

I en relació amb la quantitat d'ancoratges que hi ha a la zona de Portlligat, s'hauria de fer mitjançant murs o mitjançant un control molt estricte d'aquests tipus d'ancoratges. Ho repeteixo: si veritablement hi ha una voluntat política de protecció del parc natural del cap de Creus, hi ha una oportunitat, aquí, en aquest Ple: votem favorablement les esmenes dels grups d'esquerra que hem presentat referents que no es construeixi cap dàrsena nàutica pesquera a Portlligat. Aquí es farà una demostració clara de quina seria la voluntat del Govern.

La resta d'esmenes a què fem referència en aquest bloc, d'augmentar la protecció del parc, fan referència a la necessitat de no modificar l'esmena número 12, l'orografia natural dels terrenys en els paratges naturals d'interès nacional, que són de protegir, que tenen una especial protecció, i que algunes construccions que es podrien permetre podrien fins i tot trencar aquesta orografia.

Alhora, plantejem que l'accés i la circulació, tant terrestre com marítima –i no hi ha cap tipus d'inconstitucionalitat en aquesta esmena–, s'haurien de desenvolupar a través dels punts itineraris expressament assenyalats a les reserves naturals integrals –ho dic en plural, però és que només n'hi ha una, en tot cas.

I, per últim, és necessari que a les reserves naturals parcials es mantingui la prohibició d'extreure recursos marins vius; només de manera excepcional, i en virtut de l'evolució de les poblacions de peixos, es podrà realitzar pesca artesanal, que de cap manera pot ser considerada com un aprofitament habitual en una reserva marina, com tampoc cap tipus de pesca esportiva, ni amb canya, ni submarina. O, si no, resulta que estem en un procés d'anar fent reserves parcials i, alhora, permetem tots els tipus d'usos; només el que no permetem és l'ús de la pesca d'encerclament, que només faltaria.

Aquestes activitats –evidentment que hi ha gent que les utilitza i que les fa servir– es poden fer a la zona de parc natural que representa les dues terceres parts de la zona protegida, i que hi ha espai per portar a terme aquestes activitats, i no precisament podem permetre els mateixos usos, només amb una mica de restricció, a allò que

volem protegir, a les reserves naturals parcials, que les volem protegir expressament per aquestes qüestions.

Aquestes em sembla que són esmenes importantíssimes, des del bloc de la protecció del parc, que haurien de tenir el vistiplau d'aquesta cambra, i sobretot del Grup majoritari, per demostrar, evidentment, aquesta voluntat política de fer una veritable llei que protegeixi la península del cap de Creus.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. De nou té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, defensaré la resta de les esmenes: 77, 79, 81, 82, 83, 84, 106 i 120.

Senyores diputades, senyors diputats, després de la meua primera intervenció sí que he arribat a una conclusió: que he renunciat a fer unes intervencions molt tècniques, entre altres coses perquè sempre prioritizes, amb el temps que tens, i prens decisions, i comuniques allò que t'interessa de comunicar, però també perquè no sóc un especialista i, llavors, en tot cas, potser els hauria hagut d'avorrir excessivament llegint aspectes que ja estan en els textos, i que els he volgut evitar.

Hem tingut la sort, en tot aquest treball, que hem trobat molts col·laboradors –i que després, en el torn d'explicació de vot i en el torn d'agraïments, intentaré, com a mínim, recordar-los tots, si més no conceptualment–, i que s'ha treballat des d'una perspectiva de l'interès general del país, d'aconseguir una bona llei, de posar els mitjans perquè l'espai del cap de Creus fos protegit, i que servís per dinamitzar més del que ho està la zona en aquests moments. Per tant, en aquest sentit, el treball ha estat més que agradable.

Jo he guardat la segona tanda de defensa d'esmenes per una raó simple: perquè són esmenes que tenen un altre caire, un caire més tècnic, que afecten la qüestió mediambiental des del punt de vista que va més enllà de les nostres fronteres, i potser haurien quedat excessivament difuminades, i per atenció a aquella gent que ens han ajudat a tirar endavant totes les esmenes i tot el treball, les he mantingudes aquí.

Hi ha un aspecte, en aquestes esmenes, d'infraccions que nosaltres pensem que haurien de pujar un grau, algunes infraccions. Per exemple, encendre foc fora dels indrets i els moments expressament autoritzats per l'òrgan gestor es considera greu, en el text; nosaltres pensem que hauria de ser molt greu. Recordo que el conseller ha dit que això era un aspecte preocupant, els focs, i això, en tots els indrets aquests; simplement, és una qüestió, diguéssim, de matisos, de gradació, de jerarquització. El mateix diem en la utilització d'arts i ormeigs de pesca no autoritzats, i també, en les àrees declarades de reserva natural integral, l'extracció de minerals, roques, fòssils, plantes o animals. Simplement, són esmenes de jerarquització, de gradació.

En canvi, també defensem que a la disposició final, dintre de les facultats que corresponen al Govern i als consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i Medi Ambient, a l'hora de dictar la normativa per al desenvolupament d'aquesta Llei, nosaltres proposàvem que s'iniciessin tràmits per aconseguir que el parc natural del cap de Creus sigui declarat zona especial protegida d'importància mediterrània, l'acrònim del qual és el ZEPIM, que aquest protocol està contemplat en el Pla de medi ambient de les Nacions Unides, el NUMA, i dintre del Pla d'acció de la Mediterrània. Simplement, pretenem amb això que hi hagi una connexió a altres nivells, d'altres indrets, d'altres llocs, que sempre implica, el canvi d'experiències, implica, segurament, possiblement, més control, implica *feedbacks*, implica realment més comunicació. A la Ponència es van donar argumentacions dient que hi havia prevista per a l'any 2000 una situació semblant que podia compensar tot això: no en varem fer qüestió, però vam pensar que era de justícia, i que podíem defensar-la en aquest Ple, sobretot per respecte a la gent que ens la va fer arribar.

A l'explicació de vot... –i acabo aviat, senyor president, malgrat que veig que ha estat generós amb el temps. Nosaltres, ja he dit abans que tenim una sensació agre dolça amb aquesta Llei: no podrem votar afirmativament tots els articles. Entenem que, després dels esforços que hem fet en Ponència, on s'ha treballat bé, i dels esforços que hem fet en la Comissió de Política Territorial, i els esforços darrers que hem fet en aquest Ple, no se'ns ha acceptat, no se'ns ha donat ni aigua, i això, doncs, implica que alguns articles no els podrem votar favorablement. Sí que vull dir que s'ha treballat correctíssimament i amb un bon clima a la Ponència, que el diàleg amb el ponent representant de la majoria, senyor Salvatella, ha estat fluid i correctíssim en tot moment –que em consta que ha fet arribar amb tota diligència tots els nostres suggeriments, i que ha tingut uns resultats migrats, dels quals no el responsabilitzo només a ell; en tot cas, de la part que li toca com a diputat de la majoria, que queda molt difuminada, ja, la responsabilitat–, amb els ponents dels altres grups –amb què hi ha hagut una col·laboració contínua–, amb els serveis jurídics de la cambra, amb tot el personal que ens ha estat atenent aquests dies, i també un agraïment molt especial a totes aquelles entitats, aquells grups, aquelles persones –algunes estan aquí en aquests moments– que ens han assessorat, que ens han ajudat, que ens han donat ànims, i que han estat en expectativa constant, a veure allò que nosaltres seríem capaços d'obtenir.

Hem aconseguit –ja ho he dit a l'inici– petits avenços, victòries pírriques, si vostès volen; no hem aconseguit allò que per nosaltres era una de les pedres clau, o una de les situacions clau d'aquest Projecte de Llei. En aquests moments ens queda l'atenció permanent de veure si es compleixen les normatives que estan aprovades, d'aportar el que es pugui al desplegament de la normativa que es farà a partir d'ara, i desitjar que allò que no s'ha preservat en la Llei, el sentit comú ho preservi a la pràctica política diària d'ara endavant.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un nou torn, per defensar les esmenes que li queden, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, faré un bloc d'esmenes, les faré totes, però en tot cas les dividiré –totes les que queden del Grup– en dos blocs, perquè m'ha semblat de fer una diferenciació, sobretot en aquest primer de què parlaré, que fan referència, totes elles, les vuit esmenes a què faig referència ara, a la necessitat que la gestió i la planificació del parc natural del cap de Creus estigui en mans del Departament de Medi Ambient i no pas del Departament d'Agricultura. Fins i tot en la presentació, qui ha presentat el Projecte de llei ha estat el conseller de Medi Ambient, que en aquest cas només fa la planificació, no pas la gestió –i ho explicaré després–, i en canvi, curiosament, qui fa la gestió avui no és ni present a la cambra, el conseller d'Agricultura, quan s'està debatent una llei que està creant un parc que és un parc que ha de ser emblemàtic per al país.

Nosaltres trobem del tot irracional que el parc natural del cap de Creus no estigui en mans, totalment, la gestió i la planificació, del Departament de Medi Ambient. Totes les polítiques ambientals que s'elaboren des de la Unió Europea s'adscriuen als departaments de medi ambient; fins i tot el document *Parcs de la vida*, de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura, també situa la gestió dels parcs en el Departament de Medi Ambient. A tot arreu passa això, menys a Catalunya, on encara es va més lluny en la irracionalitat administrativa: la gestió i la planificació, en diferents departaments –la planificació a Medi Ambient i la gestió a l'absent conseller d'Agricultura.

Però el més greu és que Agricultura no creu en la planificació de Medi Ambient. De fet, en la planificació de Medi Ambient i en el concepte de medi ambient tampoc hi creu Urbanisme, ni tampoc hi creu Indústria, però això és una altra qüestió que haurem de discutir, però el que està clar és que el que s'ha demostrat amb els PEIN i amb els parcs que hi ha en aquests moments és que en la planificació de Medi Ambient, que és bona, Agricultura no hi creu i no porta a terme la gestió que ve o que emana d'aquella planificació.

No hi ha voluntat política del DARP per desenvolupar les polítiques de protecció del medi natural, i en concret dels parcs. Ho demostraré: mentre que en el DARP no hi ha cap model de gestió de parcs consolidats, el de Medi Ambient, com el parc més important que té, com és el dels volcans de la Garrotxa, el té ben consolidat i és un model de gestió a nivell europeu; mentre Medi Ambient desenvolupa el marc legal en forma de plans especials, el DARP es limita a constatar la seva inoperància en la gestió de moltes àrees de protecció; mentre Medi Ambient té definits els òrgans de gestió i de direcció dels parcs, en el DARP no hi ha ni un catàleg de llocs de treball, amb la majoria de personal en precari.

I amb tota aquesta disbauxa s'han tret de la màniga el decret que regula el règim d'autonomia econòmica, que consisteix bàsicament que els gestors dels parcs s'hauran de buscar la vida, a la recerca de fons privats –com a anècdota, fins i tot s'han hagut de pagar el programa de comptabilitat de cada un dels parcs. En el fons, veritablement, fora anècdotes, el que hi ha és la voluntat de convertir els parcs, des d'Agricultura, en simples usos recreatius, de propaganda –això sí–, sense dotar-los d'una veritable gestió. En parlaré en el segon bloc.

El parc natural del cap de Creus en mans del DARP significa crear falses expectatives a la població, significa que no hi haurà una veritable gestió, significa que només es contractaran unes persones per a temes de vigilància, deixar anar algun cabirol i les corresponents campanyes de propaganda i autobombo; en definitiva, es perdrà l'oportunitat, des del nostre punt de vista, de dotar el país i els seus ciutadans d'un espai amb una gestió moderna i sostenible, cosa que podríem assegurar molt més bé, almenys des del punt de vista de la planificació, com ens ha demostrat el Departament de Medi Ambient –com a concepte estic parlant del Departament.

L'altre bloc d'esmenes a què volia fer referència són les sancions i el règim financer. En una de les nostres esmenes, concretament la 33, presentem que les infraccions haurien de ser determinades per la unitat gestora i no per l'òrgan rector. La unitat gestora fa molt més hàbil, precisament, aquesta gestió i control del parc i hauria de ser aquesta unitat la que hauria de tenir la possibilitat de portar a terme o de posar les infraccions.

En relació amb les sancions i les multes coercitives, caldria augmentar la seva quantia, des del nostre punt de vista, al doble, ja que cal assegurar el seu caràcter dissuasiu. Segons el Projecte de llei, tal com queda en aquests moments, infraccions com fondejar llocs no autoritzats o fer pesca esportiva, o immersions subaquàtiques en llocs prohibits, pot generar una multa només de 5.000 a 125.000 pessetes, o practicar la pesca artesanal amb embarcacions professionals o alterar l'orografia natural dels terrenys es multaria només des de 125.000 fins a 500.000 pessetes. Nosaltres proposem en les esmenes 40 i 43 augmentar al doble aquestes sancions.

Per últim, i en relació amb les esmenes que hem presentat nosaltres –i no per ser l'última la menys important, jo crec que és també de les més importants–, l'estudi econòmic de la protecció de l'espai del cap de Creus que se'n ha adjuntat al Projecte de llei xifrava en 111 milions els diners que es necessitarien durant quatre anys per invertir en el parc –111 milions en quatre anys. Això, des del nostre punt de vista, és una declaració de *rigor mortis* per al parc natural; si, a més, tenim en compte que el gestor del parc serà el DARP és ja una declaració de defunció per al parc. Explico què vull dir amb això.

El DARP, un exemple, ha destinat aquest any 1998 per a inversions –estic parlant només d'inversions– al parc dels Aiguamolls, de les comarques gironines, també, una de les zones humides més importants d'Europa, 3 milions de pessetes –3 milions d'inversió al parc dels

Aiguamolls—, i al paratge nacional d'interès nacional del massís de l'Albera, també del DARP, zero milions, ni un duro!, ni un duro per a inversions l'any 1998, aquell que ha de gestionar el parc! Entenen allò de *rigor mortis* i de defunció? Això és el que nosaltres pensem que passarà si es manté la voluntat, que és aquesta, la que ens ha demostrat fins ara el DARP. No hi ha, des del nostre punt de vista, voluntat política de protecció i de gestió integrada del parc del cap de Creus, i menys per part del DARP.

Nosaltres creiem que un pressupost de 150 milions anuals per a la gestió del parc és el mínim indispensable per fer-ho correctament, i fins i tot proposàvem una distribució: un 25% de despeses per a funcionament, un 25% per a despeses d'estudis i recerca aplicada a aquests estudis del parc i un 50% per a inversions inicials i de consolidació. Amb aquests 111 milions no es va enlloc, com es proposa en la memòria que se'ns ha adjuntat al Projecte.

He parlat fins aquest moment de les esmenes que queden vives. Certament que en el procés se'ns ha acceptat una esmena —una—, íntegra, la que fa referència al capítol 5, article 26, un article nou, ens sembla també important, on nosaltres diem que l'òrgan gestor ha d'establir campanyes de sensibilització ciutadana sobre els valors del parc i promoure estudis per impulsar l'educació ambiental, una actitud clarament pedagògica dirigida als escolars, però també a la gent que no està tampoc en edat escolar.

Alhora, també s'ha transaccionat un element important, que és la possibilitat —en condicional— de creació d'un consorci de gestió del parc; això, evidentment, ha de ser en condicional, perquè el consorci, la creació ha de ser una cosa voluntària i a través d'allà, i no podem obligar que es creés un consorci i que les administracions actuant hi haguessin d'entrar per llei, ja que és voluntari.

Per què la idea d'un consorci? Per dues qüestions: per més corresponsabilitat de les administracions actuant, des dels ajuntaments, Consell Comarcal, Diputació, fins i tot el Ministerio de Medio Ambiente, que també hi té competències, i alhora també millorar el finançament. És una manera, també, de millorar el finançament.

Repeteix que aquest consorci no té per què ser definitiu, pot ser en un moment determinat per fer una política de xoc, per tirar endavant el funcionament del parc, i posteriorment també es pot fer funcionar a través dels òrgans rectors i els òrgans gestors. Això és una decisió que, evidentment, es prendrà dintre el parc.

En definitiva, i ja per acabar, nosaltres creiem que aquesta Llei ha creat falses expectatives, que una llei que s'ha sotmès excessivament a interessos particulars —ho he dit abans: urbanístics, turístics—, una llei que exposa la gestió en mans del DARP i no pas en mans de Medi Ambient, com hauria de ser el més racional i el que s'està fent a la resta de l'Estat i d'Europa, notem una voluntat política de protecció molt dèbil, ho mostrem també amb les inversions que es plantegen fer en aquest parc natural, i, des del nostre punt de vista —i ens

sembla que és definitiu—, s'ha perdut l'oportunitat de fer una llei de protecció i gestió integrada i sostenible.

En el marc, jo crec que hem fallat. És possible que ara, a partir d'aquests moments, amb la pressió política, amb la pressió ciutadana es puguin arreglar algunes de les coses que en aquests moments, creiem nosaltres, si no s'aproven les esmenes o s'avança en aquest sentit, quedaria aquesta Llei.

Per acabar, evidentment, els agraïments a la resta de ponents dels grups, també al senyor Muro i també, evidentment, a totes aquelles institucions civils, ecologistes que ens han ajudat i que han participat amb nosaltres perquè aquesta Llei millorés el màxim possible.

Ara ja només està en mans dels diputats i diputades d'aquesta cambra que això ho puguem aconseguir.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Salutació al diputat Sr. Joan Baptista Giménez i March

Abans de donar la paraula del torn en contra al diputat senyor Salvatella, em plau saludar i donar la benvinguda al nou diputat al Parlament, el senyor Joan Baptista Giménez March, que ha substituït la diputada Dolors Murillo, per renúncia. Benvingut en el Ple d'aquesta cambra, senyor Joan Baptista Giménez.

Projecte de llei de protecció del cap de Creus (continuació)

Té, a continuació, per al torn en contra, la paraula el diputat senyor Salvatella, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Salvatella i Suñer

Moltes gràcies, senyor president. M'excuso d'antuvi de la possible llargada de la meua intervenció, però m'ha semblat aconsellable d'acumular el temps en una sola intervenció, per no haver-me de repetir en els meus arguments tantes vegades.

Aquest tema, aquest tema del cap de Creus és un debat que evidentment no comença avui, va començar fa ja molt de temps, recordem aquell debat *Costa Brava* que es va fer a Girona fa tants anys, les jornades que es van celebrar a Roses, al Port de la Selva, a Figueres; el decret del PEIN de l'any 92, i, finalment, ara aquesta Llei.

Alguns dels diputats que m'han precedit han dit que s'havia perdut una oportunitat. Això sempre és discutible. De tota manera jo diria que el que s'ha fet ha estat consensuar fins al límit possible una llei, una llei complexa per la multitud de persones, d'institucions i de juntes, i d'agrupacions, que conflueixen en els seus interessos; una llei que protegirà 10.900 hectàrees de terra i 3.000 en mar, superior al que configurava el

mateix Pla d'espais d'interès natural i que abastarà globalment el 57% dels termes dels vuit municipis.

En principi, voldria significar, senyor president, senyors i senyors diputats, que hi ha una esmena que, per equivocació, no vam acceptar i que en aquest moment rectifico, que és l'esmena número 17, pertanyent al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És una esmena que parla de determinacions en el pla especial de protecció i que, en certa manera, completa el punt b de l'apartat 2 de l'article 9. No és que sigui del tot imprescindible, però sí que concreta les determinacions que ha de contenir el Pla especial de protecció. En aquest sentit, per tant, anuncio que la votarem favorablement.

Per altra banda, hi havia dues possibles transaccions. La primera d'elles es referia a les reserves naturals parcials. El Projecte de Llei ja preveia una reglamentació específica per a la pesca artesanal o la pesca amb canya. Aquesta formulació va ser considerada com un greuge comparatiu pels pescadors submarins i les seves associacions, i potser amb part de raó.

El nostre Grup, en el tràmit de Ponència, va proposar una transacció entre les esmenes que ara són la 14 bis i la 15, dels grups Socialista i d'Esquerra Republicana, que incorporés al mateix nivell les dues pesques esportives, la de canya i la submarina, que són coses que, ben fetes, em sembla que no fan mal a ningú. Els problemes i els abusos del cap de Creus vénen d'altres àmbits i d'altres usos.

Creiem que el parc natural del cap de Creus no ha de ser vist com a través del vidre d'una finestra; que cal controlar els incontrolats, és cert, però que ha de ser possible de fer-hi quelcom més que passejar-s'hi i escriure'n poemes bucòlics. Hi ha algú més semblant a un filòsof que un pescador de canya?, filòsof en la línia estoica, és clar. I els pescadors submarins –em refereixo als que van a pulmó lliure– tampoc fan grans destrosses, en general. Moltes vegades uns i altres..., ja se sap, com diuen maliciosament altres pobles: «la pesquera de Llançà, dues guiules i un serrà».

La possibilitat de l'esmena transaccional no va aconseguir llavors l'assentiment dels grups esmenants. Nosaltres, però, tornem a formular-la. De fet, el Grup d'Iniciativa ja ha declarat que la mantenia, el Grup Socialista l'ha retirat; l'única possibilitat seria transaccionar-la amb la 15 d'Esquerra Republicana, i el redactat que oferíem era aquest: «De manera excepcional, i sempre d'acord amb el que estableixin els instruments d'ordenació i planificació en relació amb les zones, contingents, arts i èpoques, es poden permetre aprofitaments pesquers de tipus artesanal i esportiu, sigui amb canya o de pesca submarina.»

Pensem que encara seríem a temps d'esmenar un greuge, que és el que he esmentat. En tot cas, vostès, en tot cas el Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula.

Una altra possible transacció, que potser també va ser per un oblit, seria l'esmena 53, corresponent al Grup d'Iniciativa - Els Verds, de la qual podríem acceptar el fragment que vaig a llegir: «La Llei recull la possibilitat de constitució d'un consorci, d'acord amb l'actual

legislació de règim local i del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, amb presència de totes les administracions actuant amb incidència al parc»; només aquest paràgraf. Si és acceptada, per tant, quedaríem amb aquesta transacció. A partir d'aquí, senyor president, senyors diputats, faré el torn en contra de la resta d'esmenes.

Hi ha un tema que ha estat repetit moltes vegades, el tema del possible embarcador. L'antiga esmena número 15, del Grup de Convergència i Unió, va concretar molt més el redactat original del Projecte de Llei, i així diu, ara: «Resta prohibida» –entre altres coses– «la construcció d'instal·lacions nàutiques en general, llevat d'instal·lacions nàutiques reduïdes plenament integrades a l'entorn, destinades exclusivament a usos pesquers i de serveis al parc». Pensem que aquesta formulació tan estrictament acotada hauria d'apaivagar els temors d'alguns grups i persones sobre la possible construcció dins del parc d'un gran port esportiu, i en aquest sentit puc donar garanties al Grup Mixt, i al senyor Benet Tugues, del que ell ha demanat anteriorment. El redactat d'aquesta esmena, que ja es va incorporar al Dictamen, doncs, garanteix que no pugui ser possible un port esportiu, perquè concretament reserva la possible dàrsena a barques de pesca i a serveis del parc; per tant, el plantejament queda molt clar.

És cert que cal un amarrador per als llaguts de pesca de Cadaqués, i és cert també que s'ha de preveure un determinat nombre de vaixells de serveis del parc. Vull fer notar que la Llei que no assenyala cap punt concret quant a la ubicació d'aquest embarcador. Aquí s'ha parlat molt d'un en concret, d'un projecte concret, però la Llei no en parla. Qualsevol controvèrsia en aquest sentit és totalment gratuïta, doncs. Una porta queda oberta, sí, però algú pot assegurar que entrarà al final per aquesta porta? Caldrà situar aquesta petita dàrsena on sigui més favorable seguint el criteri general que les decisions actuals no han d'empitjorar les perspectives de mantenir o millorar els models de vida futurs. Com assenyalava Tietegard en parlar dels criteris bàsics de sostenibilitat, cal que les generacions futures no trobin unes condicions pitjors que les que tenen les generacions presents.

La flota pesquera de Cadaqués, segons els cens del ministeri corresponent, de l'Estat, era de vint-i-un vaixells l'any passat, tots ells enquadrats en la modalitat de pesca artesanal: xarxa, nanses o palangre. Aquests llaguts han patit desperfectes considerables repetides vegades, i se n'ha perdut fins i tot algun, pel fet de no tenir un embarcador en condicions. La Confraria de Cadaqués ho ha denunciat un i altre cop, i la Federació Catalana de Confraries de Pescadors, en escrit del passat setembre, va donar total suport a la petició. En aquest sentit, doncs, la determinació dels pescadors cadequesencs és ferma i inamovible; ferma i inamovible com les roques i els penyals del seu litoral, com aquestes roques que anomenen amb noms tan bonics com es Cucurucú o sa Ninola Valenta.

Per altra banda, la protecció de l'espai marítim al llarg dels propers anys requerirà l'ús d'alguns vaixells i llanxes, segurament. Les experiències existents quant a la gestió d'espais protegits aconsellen també la ubicació

d'un sistema per embarcar o desembarcar càrregues d'unes poques tones de pes, com ara, per exemple, per al manteniment periòdic de les boies de senyalització. Altrament, les activitats subaquàtiques, nàutiques o simplement lúdiques que són pròpies d'aquests parcs naturals fan també aconsellable l'existència d'un embarcador. Així mateix, ha de preveure's un espai per complir els requeriments de salvament marítim que es puguin produir.

Tot això, i més encara, cal tenir-ho en compte. Voldria fer notar una vegada més que el text legal no determina —ni ha de fer-ho— la futura ubicació concreta d'aquest possible embarcador. Sí que és cert que els comentaris fa temps que s'han desfermat entorn d'un avantprojecte que va donar a conèixer l'actual consistori cadaquesenc, i que és el que els senyors diputats han criticat tan abundantment.

Més enllà de l'oportunitat o inoportunitat d'aquest fet, de projectes, se n'ha parlat de molts i de molt diferents, a Cadaqués: al Jonquet, a la riera mateixa de Portlligat, a ses Oliveres, a Calders... Fer i desfer i tornar a refer, i de moment, que jo sàpiga, no s'ha fet res. En aquest joc, doncs, no penso entrar-hi. No argumentaré ni en pro ni en contra de cap projecte determinat. Estem discutint un projecte de llei, i en aquest tema no cal entrar-hi, entre altres motius, perquè poden passar moltes coses. L'any vinent, si Déu no hi posa remei, hi haurà eleccions municipals; si el consistori de Cadaqués canviés de color polític —toquem fusta—, l'avantprojecte presentat s'endreçaria a l'armari més fosc de tots, i se'n trauria un altre: a ses Oliveres, o potser a l'altra banda de la badia —tant li fa, pel cas. Quan toqui, doncs, ja es veurà on es situa l'embarcador que necessita Cadaqués i que necessita el parc. El que cal garantir, que és el que hem fet, és que serà reduït i integrat a l'entorn i, sobretot, apte només per als pescadors i per als serveis del parc. Cal poder concentrar les barques en un punt, i a partir d'aquí segurament es podrà controlar la resta. Una dàrsena subordinada al parc i a la gent que viu de la pesca, de dimensions ajustades a aquesta realitat, és una necessitat social, objectiva, i un bé d'utilitat pública. La Llei —entenc— no ha d'anar més enllà.

Un altre tema en què també conflueixen diversos grups era el del consell o comissió científica. Respecte a aquest tema, he de dir que, d'acord amb el que estableix la Llei 12/85, d'espais naturals, en la seva disposició addicional primera, el Consell de Protecció de la Natura és qui fa la funció reclamada en aquesta i altres esmenes. I així diu: «Les funcions de les comissions científiques creades per l'article 6 de la Llei 2/82 i per l'article 7 de la Llei 2/83 són assumides pel Consell de Protecció de la Natura.» Duplicar els organismes, repetir-los, no és mai una bona solució. Aquest Consell de Protecció de la Natura està format per una vintena de membres, proposats per diverses institucions, molt variades, com ara l'Institut d'Estudis Catalans, les tres universitats de Barcelona, els sindicats i associacions agrícoles, i les agrupacions de caire municipal. La representativitat, doncs, és completa i diversificada.

Un altre tema recurrent és el de Palau-saverdera. Aquest és un tema sobre el qual han mantingut esmenes els grups d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa - Els

Verds i Socialista. La determinació dels límits del parc en el terme municipal de Palau-saverdera resulta en molts punts —fixin-s'hi— més restrictiva que el mateix PEIN —Pla d'espais d'interès natural. En aquest cas, a efectes pràctics, s'han seguit com a delimitacions punts ben identificats del territori —una pedrera, un reg, un dipòsit municipal d'aigua, etcètera— per poder traçar poligonal del límit. Tinguem en compte que Palau, contràriament al que passa amb Pau o Vilajuïga, està situat en un pla més elevat respecte a la serra de Rodes, i s'ha procurat que la plana propera al poble, en la seva part posterior, amb un pendent suau, pogués restar lliure. S'ha adaptat la delimitació del parc a l'orografia, tot seguint com a separació la línia on comença el desnivell fort i sobtat de la muntanya de Verdera.

Aquestes qüestions dels límits del parc, en cada terme municipal, foren àmpliament debatudes en el llarg procés d'elaboració del Projecte de Llei amb tots i cada un dels ajuntaments. En aquest sentit i en aquest tràmit, la corporació municipal de Palau, després de diverses reunions amb les entitats del poble, va expressar el seu desig que es respectés una petita zona a la part posterior del nucli urbà, amb pendent molt suau, per a la possible expansió urbanística. No oblidem que Palau, tan a prop de Roses i amb una vista privilegiada sobre l'Empordà, és un punt emblemàtic del que s'ha anomenat «segona línia del turisme» i, en conseqüència, és una població que ha experimentat un notable creixement els darrers anys. A Llançà, per posar un exemple, en la zona de Fener, el límit del parc voreja estrictament el sòl urbanitzable. El cas és que, al costat mateix, els marges costeruts i els forts desnivells impedeixen gairebé l'aprofitament urbanístic. A Palau, en canvi, en aquesta zona precisa que comentem, la configuració orogràfica permet una moderada expansió. Per què, doncs, hem de negar-la-hi?

Passant ja a temes més concrets de cada partit, tenim la qüestió de Messina i Massa d'Oros, que plantejava Esquerra Republicana de Catalunya. Una reserva natural integral és, en tot cas, un punt de referència, que necessàriament ha de ser d'àmbit limitat. Altra cosa complicaria la gestió i comportaria dificultats diverses, fins i tot de navegació, a la zona. Els fons marí de l'illa de Messina no té massa interès especial, més enllà del que ofereixen totes les illes i illots del cap de Creus. És més, es tracta d'una illa sense esculls, niells, ni baús al seu voltant; és a dir, és àcora; així ho recordava, per exemple, Josep Pla, en explicar el naufragi del Tregastel, que, després d'un llamp de topada contra Messina, s'enfonsà, i jau a l'entrada de cala Bona. També cal tenir compte en aquest sentit que els voltants de Messina i Massa d'Oros són zones molt utilitzades per pescar per part de la flota de Cadaqués i altres, i també són indrets molt visitats pels que es dediquen a la immersió. Altrament, no considerem lògic establir una reserva natural integral enmig d'un parc sense la cobertura perifèrica d'una reserva natural parcial, com succeeix a l'Encalladora, per exemple. En considerar això, seria més lògic, en tot cas, haver acceptat Massa d'Oros que no pas Messina, encara que en aquest cas dues reserves integrals gairebé juntes no tenen cap justificació.

En el mateix sentit s'expressa l'esmena número 50, que correspon a l'exposició de motius.

Iniciativa per Catalunya ha mantingut una esmena referent al Club Mediterráneo. Aquesta corresponia a la sèrie, certament nombrosa, en un principi, que es va presentar sobre la problemàtica d'aquest Club i que proposava bàsicament ajuntar les dues reserves naturals parcials de la Mar de Munt en una sola, des de cala Prona a cala Jugadora, per bloquejar de totes totes el Club Med, que estén les seves barraquetes per tot el pla de Tudela, dominat per la Roca de l'Àliga. És allò que s'ha anomenat moltes vegades «el Gibraltar català». Aquests indrets enfront de Tudela són i han estat des de temps immemorial lloc de calada de xarxes i palangres de la flota artesanal de Cadaqués, del Port de la Selva i de Llançà. Els voltants de les Fulloles, de l'illa de Portaló i altres han estat sempre freqüentats pels llaguts, i el seu rendiment és notable. Respecte a aquest tema, la proposta de Llei recull, per altra banda, l'acord de la Ponència, amb una transacció a l'antiga esmena 34, del Grup Socialista, en el sentit de preveure un programa de reducció d'usos urbanístics en el Pla especial de protecció, i una limitació específica d'activitats en el Pla rector d'ús i gestió, amb el compromís, a més, de redactar el primer pla en el termini de dos anys, i el segon, un any després com a màxim. En virtut d'aquest acord, el Grup Socialista i el d'Esquerra Republicana van retirar la resta d'esmenes, cosa que hauríem considerat natural que hagués fet també el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els verds.

L'esmena número 12, d'Iniciativa, parlava sobre conduccions d'energia i telefòniques. En aquest sentit, hem de dir que l'article 5, en el seu punt d, les contempla precisament com a excepció.

L'esmena 13, del mateix Grup, parlava dels itineraris en les reserves naturals integrals. Pensem que és del tot innecessària aquesta puntualització proposada que deia «tant terrestre com marítim, quant a l'accés i circulació públics en les reserves naturals integrals». L'únic punt marítim d'aquesta categoria és l'illa de l'Encalladora, en la seva part externa, i no podem parlar en aquest cas, pròpiament, d'un accés. Per altra banda, la Generalitat no té competències en navegació marítima, i l'acceptació d'aquesta esmena plantejaria seriosos dubtes sobre la seva legalitat.

L'esmena 16, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, parlava sobre el Pla especial de protecció i proposava una sèrie d'informes previs abans de l'aprovació del Pla especial per part del Consell Executiu de la Generalitat. A nosaltres ens sembla que la tramitació establerta amb caràcter general per als plans especials de desplegament del Pla d'espais d'interès natural és suficient. Els possibles propietaris disposen, per altra banda, del tràmit d'informació pública, i, quant als ajuntaments afectats, no podem oblidar que formen part de la junta rectora. A més, als ajuntaments en qüestió se'ls demana dues vegades el seu informe, després de l'aprovació inicial i abans de la definitiva; el seu protagonisme és, doncs, rellevant, i les possibilitats de control, òptimes.

L'esmena 51, d'Iniciativa, pretén assegurar la participació directa dels municipis en la formulació del Pla es-

pecial i el Pla rector, així com d'altres plans i programes específics. De fet, això ja està assegurat, tota vegada que els vuit municipis estan representats en la junta rectora, que, segons l'article 12 d'aquesta Llei, és l'òrgan rector del parc natural, i té, entre les seves funcions, establir les directrius de gestió, aprovar les memòries anuals, coordinar les actuacions de les diferents administracions actuants, ésser objecte de consulta abans de l'aprovació de disposicions, plans i programes, i proposar mesures i actuacions per a la millor protecció del parc.

La seva hi havia un bloc important d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya, les 19, 20, 21, 24, 31, 40, 41, 42 i 44, que podríem englobar en el que anomenaríem «el tema de Medi Ambient *versus* DARP». El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb una constància digna d'una bona causa, ens repeteix una vegada i altra, per activa i per passiva, la seva determinació que sigui el Departament de Medi Ambient qui gestioni i controli el futur parc natural. Nou esmenes en total, si no ens hem descomptat, i és allò que deia Joan Fuster: «Doneu a un error una formulació axiomàtica, i acabarà per semblar-vos una veritat.»

La Llei d'espais naturals, 12/85, en el seu article 29.1.c, assenyala clarament les competències del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en aquest sentit. El marc jurídic de la Generalitat de Catalunya és, doncs, molt clar, i així ho contempla. Fins que no es creï un organisme específic, com seria per exemple l'Agència de Parcs, a la qual es referia un dels acords del passat debat de política general d'aquesta cambra, no és congruent ni coherent plantejar gestions específiques i diferenciades per a cada espai natural de protecció especial. Li pertoca, doncs, clarament, la gestió al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sense que signifiqui cap detriment per a l'altre Departament, el de Medi Ambient, que tan eficaçment ha treballat en la planificació i elaboració d'aquest Projecte de Llei. Però les coses, senyores, senyors diputats, són com són.

Les esmenes d'Iniciativa números 33, 34, 40 i 43 versaven sobre infraccions, prescripció, sancions i multes coercitives.

L'esmena 33 pretenia substituir l'autorització de la junta rectora per la de la unitat gestora. Entenem que aquesta és una funció precisament, que pertany a la Junta; altra cosa ens portaria de mica en mica cap a allò que s'ha anomenat pintorescament «l'imperi dels ecoburòcrates».

Pel que fa a l'esmena 39, hem de dir que el termini fixat en el Projecte de Llei —quatre anys— és i ha estat sempre el criteri general adoptat per la Generalitat com a termini de prescripció de les infraccions tipificades de molt greus.

Quant a l'esmena 40, en el cas de les infraccions lleus i greus, el Grup d'Iniciativa proposa doblar les quantitats màximes; és una opinió, evidentment, tan respectable com qualsevol altra. El cas és que, entre les esmenes que es van retirar en comissió n'hi havia dues del Grup Popular que proposaven totalment el contrari, és a dir, rebaixar la quantia d'aquestes multes; suposo que també es podien defensar. Nosaltres, Convergència i

Unió, vam recordar en aquest cas aquella màxima clàssica que diu que la virtut és al mig, precisament, i en aquest sentit ja em sembla bé com està. Realment, quan veiem la cara que hi posen aquelles persones que reben una multa de trànsit de 25.000 pessetes tan sols, les quantitats que figuren aquí ens semblen més aviat altes. Per altra banda, la Llei d'espais naturals dóna suport a aquestes determinacions.

També parla d'infraccions el Grup Socialista en les esmenes 32, 34, 35, 36, 37 i 38. Aquestes esmenes proposen canvis en el sentit de passar algunes de les tipificades com a greus a molt greus. Això sempre pot ser opinable, és clar. Aquí es refereix, concretament, a encendre foc en llocs no autoritzats, a recollectar minerals, fòssils, plantes o animals, i a utilitzar arts i ormeigs de pesca no autoritzats. I això, com dic, és relatiu. Podem assenyalar que la tipificació proposada en el Projecte de Llei ha tingut en compte la coherència necessària amb les altres normatives de la Generalitat i, especialment amb la Llei d'espais naturals. Passar d'una categoria a una altra de superior significa, és clar, augmentar la quantitat de les sancions. No ens sembla just que, per exemple, a un pobre home que pesca amb canya en un lloc no autoritzat, potser per ignorància, se li pugui adjudicar més de mig milió de multa. Moderació, senyors, senyores; moderació, ponderació i sensatesa.

Del Grup d'Iniciativa per Catalunya hi havia també dues esmenes, la 28 i la 29, que parlaven del règim econòmic. El règim econòmic no és, en principi, objecte d'aquesta Llei; no obstant, donaré algunes dades.

L'estudi econòmic que acompanyava la proposta per a la constitució del parc, referit als quatre primers anys de funcionament, preveia un total de 111 milions quant a costos. També podem dir, per altra banda, que la Llei de pressupostos del 1998, en la seva disposició addicional quarantaunena, establia: «El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha d'habilitar el pressupost necessari, d'acord amb els objectius que s'estableixin, per poder emprendre la gestió del parc natural del cap de Creus.» Evidentment, la qüestió econòmica és important; això no costa gens d'entendre-ho. Una bona llei sense recursos podria convertir-se en paper moll, però aquest –aquest–, senyores i senyors diputats, penso que no serà el cas del parc natural del cap de Creus.

Del Grup Mixt quedaven..., s'han retirat –ha dit el senyor Tugues– les esmenes 25 i 30, però sí que quedaven la 18 i la 23, em sembla recordar.

La 18 parla del Pla rector d'ús i gestió. El fet que l'informe de la junta rectora quant al Pla rector d'ús i gestió fos preceptivament favorable determinaria que aquest tràmit no fos ja pròpiament una consulta, sinó una veritable resolució. Treu competències al conseller, evidentment, i en podria fer, fins i tot, inviable el nomenament.

L'esmena 23 parla de l'elecció del president de la junta rectora i proposa que sigui elegit en votació directa entre els seus membres. En aquest sentit, podem recordar que en tots els altres parcs naturals el conseller nomena el president de la junta rectora, una vegada consultada aquesta, és clar.

I finalment, del Grup Socialista queden les esmenes 22, 45 i 54. La 22, parla de la composició de la junta rectora. L'antiga esmena 51, de Convergència i Unió, que coincidia del tot amb la 52, del Grup mixt, ha incorporat el Consell Comarcal de l'Alt Empordà entre els integrants de la junta rectora. Aquesta esmena del Grup Socialista, en canvi, voldria integrar-hi els propietaris i les entitats que s'hagin distingit pel seu treball a favor dels valors naturals de la zona. De fet, aquestes persones i col·lectius es poden integrar al Consell de Cooperació, òrgan previst al Projecte de Llei com a col·laborador en la gestió del parc. I les esmenes 45 i 54 es referien al Pla d'acció per a la Mediterrània, anomenat comunament PAM. De fet, la Llei no impedeix, de cap manera, que el parc del cap de Creus s'incorpori al Pla d'acció per a la Mediterrània –PAM– declarant-lo ZEPIM, si escau, dins del Programa PNUMA –com comprendran, l'allau de sigles imposa una mica, és clar. Creu el nostre Grup que, abans, no obstant, caldria incorporar-lo a la xarxa Natura 2000, com a lloc d'interès comunitari, cosa que ja ha estat proposada. Pensem també que el parc que ara neix cal que creixi, necessita consolidar-se, i llavors podrà ser presentat, com qui diu, en societat. L'interès internacional pel cap de Creus ve de lluny, ja ho saben: des d'aquell estudi *Investigacions històriques i geogràfiques sobre la muntanya de Roses i el cap de Creus*, de Jaubert de Paça, sots-prefecte de Perpinyà, publicat el 1833, text destinat, deia, «a evitar naufragis», encara que no sé si ho va aconseguir mai, perquè anava acompanyat d'un mapa inversemblant, absolutament imaginari. (*Remor de veus.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats, unes paraules només a tall de cloenda. Penso que hem fet un bon treball, una bona llei, malgrat les crítiques que s'hi han fet, i d'altres que encara se n'hi faran. Res no és perfecte, i de vegades els polítics tendim a complicar les coses. Quan vaig entrar en aquest Parlament, ja fa més de cinc anys, em van preguntar en una entrevista què m'agradaria fer-hi, i vaig dir, sense dubtar-ho, que voldria veure aprovada una llei de protecció del cap de Creus. Només això, l'aprovació d'aquesta Llei d'avui, doncs, justificaria ja el meu pas per la cambra.

Penso que els components de la Ponència hem treballat amb honradesa i dedicació, o almenys així ho vull creure. De les cent-vint esmenes presentades, vint-i-dues d'acceptades íntegrament, vint-i-una de transaccionades i vint-i-dues de retirades, suposen un total de seixanta-cinc, és a dir, un 54% d'acords abans d'arribar al Ple. Jo diria que és una bona mitjana, perquè els percentatges superiors als 70 o al 80% sempre fan mal pensar.

En tot cas, voldria donar les gràcies a tots els ponents: als diputats senyors Sans, Herranz, Boada, Puigcercós, Tugues; als serveis de la cambra, en especial el lletrat senyor Muro; als polítics i tècnics dels Departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Medi Ambient i de Cultura, amb els seus consellers al front, per la col·laboració rebuda; a totes les entitats i particulars que hi han aportat els seus coneixements i experiències; als alcaldes i regidors, aquí presents, dels vuit pobles: del Port de la Selva, la Selva de Mar, Cadaqués, Roses,

4704

Palau-saverdera, Pau, Vilajuïga, Llançà, per la illusió que han posat en el Projecte, i ben singularment hauria d'agrair també els pescadors del meu petit país, que des de petit també em van fer estimar aquestes cales, roques, illots, freus, fondals i penya-segats del cap de Creus, aquest món, mineral i abrupte, esquerp i entotsolat, profundament mascle, del cap de Creus. (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyores diputades, senyors diputats...

El president

Silenci, si us plau! Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci. (*Pausa.*) No conti-nuï, no, fins que no callin.

El Sr. Salvatella i Suñer

Senyores diputades, senyors diputats, no sé si ho recor-den, però avui és dimecres de cendra. Temps enrere, al meu poble, a Llançà, uns quants –pocs, poquets– es posaven cendra al cap a missa primera, com a començament de la quaresma: «Dejuneu, ploreu i lamenteu-vos» –llibre de Joel, capítol segon, verset dotzè. Altres –molts, la majoria– anaven a rematar el carnaval amb l'enterrament de la sardina. Es feia un gran arròs a la platja, normalment a la platja de Grifeu –per cert, de força actualitat últimament; ben coneguda, per cert, pel diputat senyor Boada. La gent, llavors, en aquesta arrossada, menjava i bevia generosament. Els gats, els gats del poble, tips de miolar d'amor per les teulades, s'atansaven vora mar a recollir-ne les sobres. Després, tots, gats, uns i altres, acabaven la festa amb un ball sotraguejat.

Eren dies alegres, de franca disbauxa, amb perill evi-dent, però, per a la virtut de les donzelles. (*Remor de veus.*) Qui fos, qui fos avui, avui que fa aquest solet, si no a Grifeu, sí a qualsevol racó del cap de Creus –a cala Prona, a Culip, als Jóncols–, a recer de tramuntana –això sí–, davant d'una cassola fumejant d'arròs de peix i amb un bon vi de Verdera. Seria, senyores dipu-tades, senyors diputats, un enterrament de la sardina amb totes les de la llei, i més ara, amb la llei sobre la taula (*rialles*), una llei que penso que portarà la llum a aquells topants del cap de Creus, a la Massa d'Oros, per exemple, avançada a llevant, que és el lloc d'aquest país que primer veu el sol cada matí.

Que sigui per molts anys, dispensin i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del seu grup, té la paraula, pel Grup Popular, el diputat se-nyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com a diputat de la demarcació de Girona, és una satis-facció haver pogut col·laborar en la denominada Llei de protecció del cap de Creus, ja que crec que és una bona eina per a la protecció dels paratges naturals que encara queden a la malmesa Costa Brava, dels quals són expo-nents indiscutibles gran part dels que conformen la

denominada península del cap de Creus, com ja s'ha dit abans objecte de protecció d'aquest Projecte de llei.

En aquest projecte, i per la nostra part, ha calgut pre-sentar poques esmenes perquè, cal dir-ho... (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president.

... pensem que és una bona proposta que té en compte les necessitats de protecció del territori i a la vegada és sensible a les necessitats de la gent que viu en aquest territori.

El Grup Popular ha participat en els debats de la Ponèn-cia amb esperit constructiu i hi han quedat reflectides vuit de les seves catorze esmenes presentades, ja sigui directament o per transacció, que han quedat –com he dit– reflectides en el text definitiu que ara se sotmetrà a votació.

He de dir també que he lamentat veure que en aquests últims dies, i sobretot a la premsa comarcal de la zona afectada per la llei, han sortit i surten nombroses notes de premsa de diferents grups, que crec que, des del meu punt de vista, no fan més que enterbolir el panorama i, en tot cas, servir alguns interessos electoralistes dels mateixos grups, ja que moltes d'aquestes afirmacions que es podien llegir al diari no passaven de ser simples suposicions o afirmacions tan gratuïtes com dir que a cala Calders –i això ho hem sentit aquí– es vol fer un port esportiu, quan, que jo sàpiga, a la llei mai s'ha parlat de cap estructura esportiva, sinó, en tot cas –i sense dir cap lloc, com s'ha dit abans–, de fer un port simplement per al servei del parc i per a la flota pesque-ra de Cadaqués. (*Remor de veus.*)

També s'han dit coses tan permetin-me que digui «cu-rioses», com dir que el fet de permetre pescar amb can-ya ocasionalment malmetrà la reserva marina i que això era una mala llei –això ho vaig llegir ahir en una publicació de Figueres, i, per tant, això està escrit: «pescar amb canya malmetrà la reserva marina», i al-tres afirmacions semblants que he tingut l'oportunitat de llegir últimament.

Penso que podem estar o no d'acord total amb els arti-cles de la llei o pensar que nosaltres ho faríem diferent, o que nosaltres ho faríem millor, però crec que no hem ni podem confondre la gent amb declaracions com les que acabo d'exposar, ja que penso i vull creure que tots els que hem estat asseguts a la Mesa de la Ponència tenim un objectiu únic, que és la protecció d'una zona natural en el grau més alt possible, i també per això penso que és el que ens ha portat a tenir diferències, ja que aquest «més possible» tothom el veu diferent, i des dels diferents punts de vista tothom creu que té més raó que l'altre; si no, no tenen cap explicació algunes d'aquestes afirmacions que he dit abans que es podien llegir en mitjans de comunicació.

Des del Grup Popular creiem en la protecció, creiem en l'ordenació, en el control, però també pensem que el que es protegeix és per poder-ho disfrutar la majoria de gent, no per tancar-ho *a cal y canto*, i que per altra part també hi ha persones que viuen en aquests paratges protegits i alguns hi tenen la feina, que hauran de continuar fent, i que també s'ha de pensar en aquests ciutadans, i les lleis els han de protegir.

Altres propostes que s'han fet demanaven l'expropiació de grans extensions de terrenys en terminis molt breus o actuacions molt «gravoses», que, tocant de peus a terra, no són possibles en aquest moment, encara que moltes d'elles ens podrien satisfer a molts dels integrants de la cambra –jo diria que pràcticament a tots.

El Grup Popular pensa que aquesta llei que avui aprovem serà una bona eina per arribar a l'objectiu marcat. Som conscients que seria desitjable poder-hi destinar més recursos, que d'haver-se fet abans hi haurien zones de gran valor que no estarien malmeses, però estem convençuts que, ara com ara i –ho repeteixo– tocant de peus a terra, l'articulat dona les eines per aconseguir un bon grau de protecció, tant marítima com terrestre, i dels monuments artístics que es troben dintre de l'àrea del parc.

I ara ve el més dur, que és l'estructuració material de tot això que plasmem en el paper. Caldrà vigilar el desenvolupament orgànic de la protecció efectiva, el control dels furtius, el control especulatiu, la dotació econòmica i l'aprofitament dels recursos. I de la mateixa manera que dic que el Grup Popular donava suport amb convenciment a aquest text que avui votarem, també dic amb el mateix convenciment que vetllarem perquè es compleixi escrupolosament aquest.

Finalment, i ja per acabar, voldria agrair als membres de la Ponència i als serveis jurídics de la cambra el bon ambient i la receptivitat que hem trobat en el desenvolupament d'aquesta mateixa Ponència.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, encara que crec que es desprèn de la meua intervenció, anuncio que donarem suport al Projecte de Llei que ha presentat el Govern, tal com queda el text després de les esmenes acceptades i les transaccions efectuades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Senyores diputades, senyors diputats, acabat el debat, procedirem a iniciar les votacions. En primer lloc, les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Un moment, abans de procedir a la votació, hi ha una esmena que ha sigut acceptada, que és la número 17, i hi ha oferta una transaccional per a la número 15, del Grup d'Esquerra –estic parlant del Grup d'Esquerra. Una transaccional a la número 15, que el Grup d'Esquerra Republicana s'ha de pronunciar si l'accepta o no l'accepta. Té la paraula el diputat del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Per dir que no acceptem la transaccional.

El president

No accepten la transaccional. D'acord. En aquest cas, respecte a les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, proposaria una votació separada per a l'esmena número 17 i, si el Grup d'Esquerra hi està d'acord, la votació conjunta de totes les altres esmenes d'Esquerra Republicana. La 17 primer i per separat. Hi ha acord? (*Remor de veus.*)

Iniciarem la votació, per tant, preparin-se les senyores diputades i els senyors diputats, votant l'esmena que ha sigut acceptada, número 17.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena número 17 ha sigut acceptada per 109 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votariem totes les altres esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 46 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions. (*Remor de veus.*) 45 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

Procediríem ara a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb el benentès que hi ha retirades les esmenes 11 i 24, i que el Grup d'Iniciativa - Els Verds s'ha de pronunciar sobre la transaccional parcial oferta amb el número 53 pel diputat que ha fet el torn en contra.

S'accepta?

El Sr. Boada i Masoliver

S'accepta.

El president

Per tant, la votació fóra... Alguna votació separada?

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, senyor president. La número 2, d'Iniciativa, és l'única de què voldríem una votació separada.

El president

Una votació separada. Molt bé. Per tant, votariem en primer lloc l'esmena transaccional. (*Veus de fons.*) Més peticions, el Mixt.

El Sr. Tugues i Boliart

Senyor president, demanariem votació separada –en un sol bloc, si es vol– de les esmenes números 5, 12, 13, 19, 29 i 33.

El president

I la resta.

4706

El Sr. Tugues i Boliart

La resta en un altre bloc.

El president

Per tant, votariem en primer lloc la transaccional parcial número 53, que ha sigut acceptada pel Grup proponent.

Iniciem la votació de l'esmena número 53.

Aquesta esmena transaccional parcial ha sigut acceptada per 111 vots a favor, cap en contra i una abstenció.

Votariem seguidament l'esmena número 2, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena número 2 ha sigut refusada per 10 vots a favor, 65 en contra i 38 abstencions.

D'acord amb la petició del Grup Mixt, votariem ara les esmenes número 5, 12, 13, 19, 29 i 33.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 49 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I votariem ara la resta de les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 45 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Procediríem ara a votar les esmenes del Grup Mixt, que té retirades les números 25 i 30, i si no he rebut proposta de votació separada de cap d'aquestes esmenes les votariem conjuntament.

Iniciem, per tant, la votació de les esmenes del Grup Mixt.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 49 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I votariem seguidament les esmenes del Grup Socialista. Tampoc hi ha hagut votació separada... Petició de votació separada? El senyor Benet Tugues em demana votació separada?

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, senyor president, i en un sol bloc si es vol: les esmenes 6, 7, 36, 37, 38, 45 i 54.

El president

Molt bé. Doncs, iniciariem la votació, en primer lloc, de les esmenes que acaba d'esmentar el diputat senyor Benet Tugues, del Grup Mixt. Són la 6, la 7, la 36, la 37, la 38, la 45 i la 54.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 49 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I votariem ara la resta d'esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 44 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Procedirem ara a la votació dels articles de la Llei. Jo he rebut, aquesta presidència ha rebut peticions de votacions separades. Com que són de diversos grups i creuades entre si, haurem de fer bastantes votacions.

En primer lloc, procedirem a votar el bloc número 1: els articles 7, 8, 11 i la disposició addicional segona. Hi ha acord? *(Pausa.)*

Iniciem la votació.

Aquests articles i la disposició addicional segona han sigut aprovats per 101 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions. Queden, per tant, aprovats.

Un segon bloc serien els articles 4, 10 i 20.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 103 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Un tercer bloc serien els articles 15 i 19.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 68 vots a favor, 10 en contra i 35 abstencions.

Procediríem ara a votar l'article número 6.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 68 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Votariem ara l'article 12.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Votariem a continuació l'article 13.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

Votariem a continuació els articles 14 i 18.

Iniciem la votació. *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Perdó, parem la votació, doncs. Digui, senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

El 18 hauria d'estar separat, no hauria d'estar conjuntament amb el 14.

El president

Molt bé, ho farem tal com acaba de ser demanat pel portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Votariem, en primer lloc, l'article 14.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 78 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

I votariem ara l'article 18.

Iniciem la votació.

L'article 18 ha sigut aprovat per 68 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Votaríem seguidament l'annex número 1.

Iniciem la votació.

Aquest annex número 1 ha sigut aprovat per 68 vots a favor, 10 en contra i 34 abstencions.

Votaríem a continuació la resta dels annexos, la disposició final i l'exposició de motius, conjuntament.

Iniciem la votació. *(El Sr. Clotas i Cierco demana per parlar.)* Perdó... Parem la votació, perquè em demanen que parem la votació. Parada. *(Remor de veus.)* He parat perquè no havia vist la mà aixecada del portaveu...

El Sr. Clotas i Cierco

És per demanar una votació fraccionada...

El president

De què? *(Pausa. Veus de fons.)* Queden per votar –jo ho havia cantat– la resta dels annexos, la disposició final i l'exposició de motius, i encara en queda una altra.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, senyor president, nosaltres, la resta dels annexos..., tenim disposició final, la resta dels annexos i l'exposició de motius. La resta dels annexos hauria d'anar per separat, per a nosaltres.

El president

Molt bé, ho farem tal com acaba de ser demanat pel portaveu del Grup Socialista.

Votaríem, en primer lloc, la resta dels annexos.

Iniciem la votació.

La resta dels annexos ha sigut aprovada per 104 vots a favor, 1 en contra i 6 abstencions.

Votaríem seguidament la disposició final i l'exposició de motius.

Iniciem la votació. Ho repeteixo: la disposició final i l'exposició de motius.

Aquestes disposició final i exposició de motius han sigut aprovades per 78 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

I votarem l'última votació d'aquesta Llei, que és la resta d'articles, la disposició transitòria, les addicionals i el títol de la Llei.

Iniciem la votació.

La resta d'articles, la disposició transitòria, les addicionals i el títol han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a la cambra.

Correspon ara el torn d'explicació de vot. Hi ha diversos grups que ja han intervingut explicant el seu vot en la intervenció de defensa de les esmenes o en el torn de rèplica. Per tant, no hi ha explicació de vot, i passem al punt següent de l'ordre del dia. *(Remor de veus.)*

Alteració de l'ordre del dia

Vull fer avinent al Ple d'aquesta cambra –prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci– que aquesta presidència proposa una alteració de l'ordre del dia en el sentit següent: d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració seria que el debat del punt número 7 de l'ordre del dia, que és la Proposició no de llei sobre la subscripció plena de la Taula d'Acords per a una Política Consensuada en Drogodependències, adoptada el 29 de desembre de 1994 per totes les forces polítiques representades en el Parlament, presentada per tots els grups, es faci a continuació del punt que acabem de fer, que és el Projecte de llei sobre la protecció del cap de Creus. Si aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia no suscita cap objecció o cap oposició, la considerariem aprovada per assentiment. *(Pausa.)* Es considera aprovada per assentiment.

Proposició no de llei sobre la subscripció plena de la Taula d'Acords per a una Política Consensuada en Drogodependències, adoptada el 29 de desembre de 1994 per totes les forces polítiques representades al Parlament

I, per tant, passem a substanciar el setè punt de l'ordre del dia: Proposició no de llei, com acabo de dir, sobre la subscripció plena de la Taula d'Acords per a una Política Consensuada en Drogodependències. Els grups parlamentaris hem convingut que intervindran de major a menor per presentar-la, amb un temps màxim de cinc minuts cada un. Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Hinojosa. *(Persisteix la remor de veus.)*

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci per respecte a l'orador.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, aquesta és d'aquelles intervencions que a qualsevol diputat li ve de gust fer, perquè és una intervenció en la qual constatem unanimitats, constatem un esforç col·lectiu que culmina amb un document que avui aprovarem aquí per unanimitat. Però aquest document ha estat possible gràcies a moltes persones, algunes de les quals són aquí avui; altres, no.

Permetin-me que assenyali, en aquest frontispici de la meua intervenció, una d'aquestes persones, sense la insistència i tossuderia de la qual segurament no hauríem arribat a aquest dia i a aquest moment i a aquesta conclusió en aquest document. La senyora Judit Ibáñez ens va perseguir, va perseguir primer cinc secretaris generals dels cinc partits amb representació parlamentària –el senyor Miquel Roca, el senyor Rafael Ribó, el senyor Obiols, el senyor Colom, el senyor Aleix Vidal-Quadras–, els va perseguir fins a posar-los al voltant d'una taula i sopar i parlar d'aquest tema, i parlar-ne seriosament. I d'aquí va néixer el primer, diguem-ne, acord o compromís formal de treballar el tema, treballar-lo seriosament, amb molta seriositat, i immediatament s'hi va incorporar el senyor Duran Lleida i el meu

company Jaume Cardona, perquè aquest era un document de partits, no era un document de coalicions, i, per tant, es van incorporar immediatament als debats i a les reunions que es feien per anar avançant en el document.

No hauria estat tampoc possible aquest acord si no hi haguessin col·laborat molts tècnics, moltes persones que, desinteressadament, van dedicar hores a reunir-se amb nosaltres, els polítics, i que van dedicar hores a reunir-se entre ells. Vull personificar l'agraïment del meu Grup en el doctor Joan Colom. Que no se m'enfadin els altres; són molts altres els qui hi han col·laborat, però el doctor Colom ens ha facilitat molt aquesta feina i el lligam amb la Conselleria per arribar a la conclusió final del document.

Feta aquesta intervenció, aquest inici d'agraïments, m'agradaria dir que aquest document demostra, aquesta Proposició no de Llei, aquesta conclusió que avui votarem, demostra dues coses molt importants. Una d'elles, la primera, que els partits polítics, quan volen, poden trobar espais de col·laboració, i de col·laboració conjunta, en bé dels ciutadans; que els partits polítics hauríem de buscar més ocasions de coincidir en aquests espais que permeten una acció conjunta en favor dels ciutadans. També crec que, com a segona aportació d'aquest document, el contingut d'aquest és un punt de referència –ja ho ha estat, i continuarà essent un punt de referència– per a altres administracions públiques, que veuran, en la manera de fer i en la qualitat del document, un punt de referència per a les seves polítiques de prevenció.

Tal com diem en el document, des de l'aprovació de la Llei 20 del 85, les coses han canviat molt: han canviat les drogues, la presentació de les drogues, el comerç de la droga, i ha canviat la caracterologia, també, de les persones que tenen aquesta malaltia, i han aparegut temes com la infecció del virus de la sida, les malalties de transmissió sexual, les hepatitis víriques, la tuberculosi... Tot això representa un risc molt important per a la nostra població i per a la nostra joventut en concret. Per tant, tota acció preventiva que es faci serà poca; tota acció que pugui estar coordinada amb la prevenció serà poca, i serà la primera obligació que tenen totes les administracions.

Més enllà dels dotze punts concrets que porta el document, allò important d'aquest document, allò important d'aquest acord és la voluntat unànime de fer front contra aquest perill de la nostra joventut, que pot afectar la nostra joventut, i els no tan joves també.

Convé dir també, de totes maneres –probablement algun company meu ho dirà després–, que aquest acord, aquesta unanimitat no és uniformitat, que alguns partits, alguns representants de partits manifestaven algunes discrepàncies: uns volien anar més enllà en alguns temes i altres probablement una mica no tan enllà, i tots han sabut o hem sabut fer l'esforç necessari per arribar al consens, i aquest és el valor..., aquest és un dels valors del document: no és plenament el document de ningú, és el document de tots.

Per tant, aquests són els valors del document que he dit molt ràpidament –perquè no hi ha més temps–, crec que avui fem un d'aquells actes que honoren un parla-

ment, que honoren els polítics que conformem el Parlament i els partits que fan de la seva acció un compromís seriós, un compromís definitiu per lluitar contra aquesta xacra de la societat.

Gràcies, senyor president; gràcies a tots els col·laboradors, a tots els membres de la Comissió i de la Plataforma que hi van treballar, gràcies a tots perquè avui fem, com dic, un acte important per als ciutadans de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Hinojosa. Correspon ara la intervenció del Grup Socialista; per fer-ho, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com ha dit el senyor Rafael Hinojosa, avui hem d'estar molt contents perquè fem un acte que hauríem de fer molt més sovint, que és exercitar allò que hauria de ser una democràcia madura. «Les democràcies madures» vol dir que ciutadans a nivell personal s'uneixen amb independència de les seves ideologies polítiques, perquè entenen que el fenomen de les drogodependències és un fenomen de corresponsabilitat i que se sumen, se sumen esforços fins que, l'any 94, arriben a un acord de mínims –també s'ha dit– entre tots els partits de l'àmbit català.

I avui, quatre anys més tard, estem fent el mateix, estem fent la suma d'esforços perquè volem estar compromesos amb un fenomen que va més enllà de ser un fenomen sanitari o un fenomen social.

El fenomen de les drogues és un fenomen complex, on no es pot fer demagògia, és un fenomen que ens afronta a conviure amb les nostres pròpies contradiccions: una societat catalana que conrea vinya, que tolera, propicia el consum d'alcohol i, alhora, aposta per la prevenció de la dependència de l'alcohol, per posar un exemple, i alhora pensa fins i tot finançar part de la sanitat amb els impostos derivats d'aquest consum. Aquesta és la constatació d'una realitat, una contradicció constant que no ens ha de portar a no fer res, sinó que ens ha de portar a afinar en tot allò que són les nostres polítiques de consens en el tema de drogodependències.

Per això, des del principi, persones físiques que avui estan aquí, del Partit dels Socialistes per Catalunya, diputats i diputades del nostre partit, avui, el Grup Parlamentari aposta per aquesta política de consens; política de consens que per nosaltres té un objectiu fonamental, que és apostar, afrontar, dir que la prevenció inespecífica de l'exclusió social és la millor eina per lluitar contra la dependència. Nosaltres apostem per la formació de ciutadans lliures que tinguin possibilitat de definir per ells mateixos aquesta línia divisòria que és el consum i la dependència, molt més això que les prohibicions, que en alguns casos també les hem de fer. Aquesta és l'aposta del Grup parlamentari Socialista,

aquesta és la nostra aposta en aquest document d'acords.

Evidentment, com ha dit el senyor Rafael Hinojosa, nosaltres potser hauríem anat més enllà en alguns aspectes, però varem ésser conscients que quan un acorda, acorda allò que és possible.

També volem dir que el Partit dels Socialistes per Catalunya, Grup Parlamentari, en aquest acte de responsabilitat parla de corresponsabilitat, de treball entre administracions, de treball intersectorial, de treball amb la societat civil, amb els tècnics, amb les diferents administracions, que no vol fer ni farà mai demagògia en aquests temes, que farà pedagogia social perquè aquest tema no sigui un tema d'ús partidista, i també vol dir continuar lluitant per tenir més recursos en la prevenció, en l'assistència, en la rehabilitació, en la reinserció. Apostar per una necessitat continuada d'educar en el consum d'aquests ciutadans lliures que, com a ciutadans, han de tenir igualtat d'oportunitats, lluitar per la diversificació del plaer... Sembla estrany parlar de plaer en un Parlament? Doncs no, en el rerefons de moltes dependències hi ha una manca de possibilitat personal d'exercir la diversificació del plaer i, per tant, en això sempre ens hi trobaran..., i el Grup Socialista no vol diluir el tema de les drogodependències; nosaltres en l'exercici d'oposició o quan estiguem al Govern continuarem essent crítics i autocrítics amb el tema de les drogodependències, no volem diluir el tema, volem portar-lo al Parlament. Això es tracta d'un acord per no fer demagògia, una aposta pel treball conjunt.

Aquesta és la nostra aportació. Nosaltres estem molt contents d'haver contribuït des del principi a aquest exercici de democràcia madura que permetrà, a partir d'ara, continuar parlant jo diria amb molta més profunditat de tot allò que ha de ser una política de drogues per a tota la societat catalana.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Geli. Pel Grup Popular, i per fer la seva intervenció, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tot just avui, tres anys i tres mesos després d'haver consensuat, el desembre de l'any 94, un seguit d'objectius per tal de trobar alguns punts d'acord i de consens al voltant de la lluita contra les drogues entre els diferents partits polítics catalans, aprovarem avui en aquest Parlament una proposició no de llei que tindrà el suport unànim de tots els grups parlamentaris. I crec que és bo que tots plegats ens en felicitem.

Hem de felicitar-nos per haver aconseguit arribar a un consens sobre aquelles coses en les quals estem fonamentalment d'acord: que cal fer campanyes de conscienciació i d'informació específiques i sectorials; que cal una major coordinació entre les diferents administracions; que no podem donar suport a aquells que fan

apologia del consum de drogues; que cal lluitar contra la publicitat directa o indirecta de les drogues il·legals i de les legals; que hem de continuar oferint programes lliures de drogues.

Aquestes qüestions, i d'altres, fins arribar als dotze punts que els partits polítics hem consensuat, seran –com deia– aprovades avui pel Parlament de Catalunya. I no seré jo ni serà tampoc el meu Grup qui qüestionari els beneficis del consens i de la unitat davant un fenomen com el de l'ús i l'abús de les drogues; ara bé, aquest consens no ha de servir-nos d'excusa per no continuar treballant per assolir noves fites en aquesta lluita social contra les drogodependències. Hem trigat tres anys a consensuar un document, que és cert que és important, però que no és suficient. Si algú creu que amb aquesta proposta d'acord ja hem solucionat el problema de les drogodependències, va llest.

Nosaltres, però, continuarem treballant per fer realitat la utopia d'aconseguir una societat lliure de drogues, una fita que, com diu el punt 2 d'aquesta Proposició, competeix especialment a les administracions públiques i socials en l'àmbit de les seves competències.

I en aquest sentit són moltes les mesures que des de les diferents administracions s'estan portant a terme per fer realitat allò que d'alguna manera o altra es conté en aquesta taula d'acords: des de tot allò que està portant a terme la Delegació del Govern pel Pla nacional sobre drogues, amb actuacions tan importants com és l'aplicació de la Ley del fondo, que ha permès que la societat rebi els béns decomissats en les intervencions contra el tràfic de drogues; els problemes de prevenció; l'increment dels programes de reducció de danys i també –per què no dir-ho?– els esforços entre les diferents administracions per coordinar la tasca dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

I a Catalunya s'han posat també en marxa diferents línies de formació per a professionals i s'ha mantingut el creixement dels programes d'intercanvis de xeringues i de tractament amb metadona. S'han elaborat nous materials didàctics i s'ha portat a terme un programa de prevenció adreçat als joves que estan fent el servei militar.

La realitat, però, és que encara queda molt per fer. Si prenem, per exemple, l'evolució de les taxes de mortalitat per reacció aguda després del consum d'opiacis i cocaïna a la ciutat de Barcelona veiem com s'ha passat de l'1,1%, l'any 83, al 8,5%, l'any 96, o pel que fa –i abans el diputat Hinojosa en feia esment– als casos de sida en usuaris per via parenteral, que Catalunya és, malauradament, la segona comunitat autònoma de l'Estat amb més de 2.400 casos.

Altres exemples que demostren que encara estem molt lluny dels nostres objectius, dels objectius que es recullen en aquesta taula d'acord, són el nombre de persones que han rebut l'any 96 a Catalunya tractament ambulatori per l'abús o dependència de substàncies psicoactives, excloent l'alcohol, que han estat un total de 8.175 persones. Aquestes dades refermen la nostra convicció que cal que treballem plegats per aconseguir polítiques comunes i consensuades, però, òbviament,

4710

aquell qui té la responsabilitat de Govern és qui ha d'estirar el carro.

No voldria acabar, senyor president, sense fer esment i reconèixer l'esforç que desenvolupen els professionals, les associacions i les organitzacions no governamentals que treballen amb tasques assistencials i de prevenció en l'àmbit de les drogodependències, i que gràcies al seu decidit impuls ha fet possible que avui puguem aprovar aquesta Proposició, que és molt més que un simple acord entre partits polítics.

Així doncs, ja tenim els objectius i avui els ratificarem amb el suport de tots els grups parlamentaris. A partir d'ara hem de treballar per fer que aquests punts d'acord siguin una realitat. Nosaltres, senyores i senyors diputats, treballarem de manera corresponsable per aconseguir que qualsevol actuació que porti a terme el Govern de la Generalitat es porti a terme d'acord amb l'esperit dels objectius de la taula d'acords.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. És el torn de la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per fer-ho, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amics i amigues del món professional que heu impulsat i heu volgut compartir avui aquesta aprovació de la Proposició no de llei, jo parlo en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, i molt especialment en nom de Rafael Ribó, com a signant del document que va impulsar i que es va impulsar des de diferents grups polítics i les entitats.

Jo voldria dir, en primer lloc, jo voldria dir tres idees fonamentals en aquesta intervenció. En primer lloc, penso que és un exemple que hauria de servir en general per la política, un exemple satisfactori de diàleg i de relació entre professionals i membres de diferents partits polítics. Jo estic convençuda que modifica més la realitat i és un millor sistema de regulació social el diàleg i la relació entre món professional, en aquest cas món polític, que no pas moltes normes de les que es puguin fer en aquest mateix Parlament; és una forma positiva d'autoregulació social que crec que hem d'impulsar.

La segona reflexió que voldria fer és que, en quatre anys, des que es va signar l'acord, hi ha hagut molts canvis en el fenomen de les drogodependències, alguns de molt positius, que jo voldria posar sobre la taula avui, i en part penso que tenen a veure amb aquest acord, no totalment però en part sí. Ha baixat l'angoixa social, el neguit, que no la preocupació, que són coses diferents; ha baixat el neguit, l'angoixa de la societat i, per tant, com que s'ha mantingut la preocupació, que és quelcom diferent, és molt més positiva la preocupació que l'angoixa, ha persistit la possibilitat d'intervenir sobre el fenomen d'una millor manera; és

a dir, quan una societat està alarmada excessivament, quan està dramatitzant un fenomen les capacitats que té potencialment d'intervenir són molt menors que quan té la preocupació racional, tranquil·la, i això es pot veure en l'àmbit polític, es pot veure en l'àmbit educatiu, es pot veure en l'àmbit sanitari, i crec que el fet que hi hagués un acord entre els diferents partits polítics i els professionals de contribuir en aquesta serenitat és quelcom de què ens hem de felicitar, perquè això millora la possibilitat de prevenció i millora la possibilitat també de fer tractament de la gent afectada.

En aquest sentit, penso que hi ha hagut un altre efecte positiu d'aquests anys, i és una actitud per part del conjunt de la societat, però molt especialment dels professionals, menys missionera o castigadora i més flexible, dialogant, amb el que és el fenomen de les drogodependències; i perquè ens entenguem ràpid, vull dir abans hi havia una certa necessitat de castigar el tòxicoman, diguem-ne, a l'hora de fer un tractament, i per tant només fer uns tipus de tractaments molt determinats, alguns dels quals eren molt útils, però en canvi hi havia molta resistència als programes de manteniment amb metadona, als programes d'intercanvi de xeringues, que són palliatius, és veritat que no és satisfactori del tot, però que poden ajudar a un sector determinat de la població.

Jo vull dir, perquè si no no em quedaria tranquil·la, que hem de lamentar, el nostre Grup parlamentari ha de lamentar que això s'hagi produït fonamentalment per la pressió de la sida, no ens enganyem; és a dir, els canvis que hi ha hagut, administratius i moltes vegades de mentalitat s'han produït perquè, és clar, l'emergència de la sida ha estat tan preocupant, el contagi ha estat tan preocupant que ha fet que tothom s'hagués d'espavilar, fins i tot més enllà de les seves pròpies conviccions. Jo no tinc tan clar, si en el futur –tant de bo– no hi hagués la problemàtica de la sida, si aquesta actitud tolerant es podria mantenir. Tant de bo fos així.

La tercera reflexió que voldria fer mirant el futur és que el fenomen de les drogodependències és un fenomen molt canviant i ha tingut una evolució significativa aquests últims quatre anys. Hi ha hagut una modificació significativa, important, d'una tipologia de persones que consumeixen i de les maneres de consumir drogues. És a dir, fa uns anys parlàvem fonamentalment..., el que espantava més, que no vol dir que fos el més important des del punt de vista epidemiològic, era el consum d'heroïna injectada, i això era el més visible, encara que, evidentment, la problemàtica de l'alcohol generava molt més problema social, etcètera.

Avui podem dir que el consum de l'heroïna s'ha estancat i hi ha hagut modificacions de pautes de consum: es consumeix més per via inhalada o per via fumada, tot i que a Catalunya hi ha una certa diferència en relació amb la resta de l'Estat en això. Però aquest fenomen ha evolucionat, ha aparegut un consum per part de gent jove d'aquests medicaments derivats de..., amfetamínics, diguem-ne, substàncies estimulants, que es consumeixen molt en contextos de temps lliure, també la cocaïna, que es consumeix molt en contextos del que seria la moguda, la diversió, etcètera.

Això és un canvi, és un canvi en relació amb les pautes de consum, i em penso que a vegades aquests acords que avui estem aprovant encara parteixen molt del que és el fenomen de fa uns anys. Jo penso, i això és un repte —no és una crítica, és un repte—, penso que hauríem de ser capaços en el futur que el mateix estil d'acord a què hem arribat en relació amb un fenomen del qual avui encara tenim conseqüències residuals, però conseqüències, siguem capaços de posar la mateixa sensatesa, la mateixa racionalitat, la mateixa riquesa de debat per tal de fer front al fenomen actual i al que ens vindrà en el futur.

I aquí voldria fer esment, penso jo, al que en el futur serien, per nosaltres, els principals reptes. Segurament, haurem de posar l'accent en el que seria la reeducació del temps lliure i de l'oci de la gent jove, potenciar els aspectes d'inserció sociolaboral, que apareixen com un repte avui, i també he de dir una proposta polèmica, però penso que està bé que la puguem llançar inicialment avui aquí, el que podria ser, per exemple, facilitar que els nois i noies que consumeixen aquestes substàncies derivades, derivats amfetamínics, puguin conèixer quines són exactament les característiques d'aquestes substàncies, com succeeix a Holanda, i alguns de vostès ho saben: a Holanda avui és possible analitzar el contingut del que es consumeix en uns laboratoris de manera anònima i això permet evitar riscos, diguem, que el consum derivi del desconeixement propi del que serien les substàncies.

Ho vinc a dir perquè segons com...

El vicepresident primer

Si pot anar acabant, senyora diputada.

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, acabo, senyor president.

Estem, d'alguna manera, encara pensant en la possibilitat de subministrar heroïna, com una possibilitat que es fa en d'altres països, i possiblement el que hauríem de pensar també ja és en altres tipus de mecanismes per fer front a reptes que apareixen avui, sense descuidar, i acabo de seguida, senyor president, sense descuidar el que són aquells sectors de la població que encara queden, molt residuals, afectats pel consum d'heroïna de fa molts anys, a qui recursos com el del Centre Pere Camps, d'acollida bàsica, que d'alguna manera poden alleugerir el patiment que viuen, penso que també és un sector a tenir molt i molt present.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mayol. Ara, pel Grup d'Esquerra Republicana, pot intervenir el seu representant, el senyor Joan Ridao. Té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com a resultat del treball d'un grup constituït per experts en matèria de drogodependències, però no només

en matèria de drogodependències, sinó en l'àmbit sociosanitari que en podríem dir, encapçalat per l'entusiasme incomparable de la senyora Judit Ibáñez, però també amb la col·laboració molt important i decisiva del doctor Joan Colom i la resta de persones que formaven part d'aquest grup, i juntament amb aquest grup d'experts la participació de representants dels diversos partits polítics catalans va assolir-se un consens al voltant d'un document que bàsicament és el que avui incorpora el text d'aquesta Proposició no de llei, un consens i un document al voltant d'una anomenada taula d'acords que a finals de l'any 94 va ser aprovada per tots els partits polítics amb representació parlamentària, i no només dic que va ser aprovada, sinó que va ser adoptada, i també volem creure que va ser incorporada pels respectius partits signants o que van rubricar aquest acord en els seus documents i programes interns.

I aquest és un fet que per nosaltres és important, perquè és un fet relativament insòlit, acostumat com estem tots plegats, segurament, a veure en aquests papers, en aquests documents, en aquests programes, segurament, estratègies i fins i tot raons ideològiques ben diverses dels partits polítics que permanentment estem en litigi, legítimament, en el desenvolupament de l'activitat política quotidiana.

Com insòlita també va ser en el seu moment la imatge, la foto, l'estampa de tots els màxims representants dels partits polítics catalans signants d'aquest acord, una estampa que com algú recordava —no sé ben bé qui— en una de les trobades que vam tenir, una estampa que no es veia, segurament, des de l'atemptat contra Hipercor.

Tot això demostra, per nosaltres, la transcendència i l'abast d'aquesta encomiable iniciativa, a la qual, per cert, han seguit altres acords més o menys anàlegs en altres àmbits com la infància i en aquests moments també treballant sobre la integració o les polítiques d'immigració.

I més enllà del fet en si, que és aquesta iniciativa i aquest consens que tots plegats hem convingut que s'ha assolit molt positivament, més enllà del fet en si —ho repeteixo, per si sol prou important—, avui el que es proposa, en definitiva, amb aquesta Proposició no de llei és obtenir el referendament o la contrasignatura d'aquest Parlament. Un referendament, en primer lloc, per tal de donar solemnitat a l'acord a partir d'una resolució d'aquesta cambra, que és la màxima institució d'autogovern d'aquest país, però també perquè una vegada aprovada, dintre d'uns instants, la resolució que s'esdevé d'aquesta Proposició no de llei constitueix un autèntic mandat, un mandat pels grups de la cambra, per tots els partits polítics signants, per tal de corresponsabilitzar-se i vetllar perquè el conjunt de les actuacions en matèria de drogodependències, tant a Catalunya com al conjunt de l'Estat, es duguin a terme d'acord amb l'esperit i la lletra d'aquest acord subscrit.

Però també, si m'ho permeten, creiem que aquesta resolució constitueix ja directament un mandat explícit del conjunt de poders públics amb responsabilitats en aquesta qüestió, perquè a partir d'ara orientin o informin o inspirin la seva política, la seva actuació d'acord amb els objectius que marca aquest acord.

4712

Només cal citar el punt 4, relatiu a la necessitat de coordinar les intervencions de les diverses administracions en aquest terreny; el punt cinquè, referent a la restricció de la publicitat destinada a l'ús de les drogues; el punt sisè, la incorporació de coneixements de drogodependències i de la seva prevenció en els plans d'estudis sociosanitaris, o el punt setè, relatiu a la necessitat de continuar o perseverar en l'oferta de programes lliures de drogues, etcètera.

Però fins i tot hi ha un darrer i un últim mandat que es dirigeix explícitament no només als grups parlamentaris per tal de desplegar aquests objectius, ni tan sols als poders públics o administracions, sinó que va directament a l'òrbita dels partits polítics. I em vull referir, per acabar, explícitament al punt tres d'aquesta iniciativa, que és aquell que, amb un consens fràgil i sovint delicat, es va assolir, i és el relatiu a la necessitat que el conjunt dels partits polítics no donin suport als moviments socials de caràcter reactiu, que han anat sorgint a l'entorn de les drogodependències. I això, necessàriament, reclama del conjunt d'administracions, de partits, de poders públics que facilitin la màxima informació sobre els dispositius d'atenció als drogodependents, que poden generar en ocasions algun fenomen d'incomprensió social.

Per tant, vull acabar saludant aquesta iniciativa, que per nosaltres ha estat molt positiva i molt feliç, de la qual també ens felicitem en tant que hi hem participat activament, i amb això vull agrair també el conjunt de grups que hi han intervingut i el grup proposant inicialment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. Finalment, tancada aquesta intervenció dels grups parlamentaris, té la paraula per fer-ho en nom del Grup Mixt l'illustre diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull agrair la presència del senyor conseller de Sanitat i també lamentar la del conseller de Benestar Social, que, pel que sembla, no s'ha sentit alludit per aquest tema.

Surto aquí a manifestar el posicionament favorable dels diputats del Partit per la Independència a la Proposició no de llei que avui es debat en aquest Ple, sobre la subscripció plena de la Taula d'Acords per a una Política Consensuada en Drogodependències, adoptada el 29 de desembre del 94, per totes les forces polítiques representades al Parlament.

És, com s'ha dit en les intervencions que m'han precedit, una Proposició no de llei unitària tant en la seva forma, en la presentació avui aquí, com en el seu origen. Ja s'ha dit, però avui voldria deixar-ho clar i insistir-hi una altra vegada, és la iniciativa d'un grup de persones que amb voluntat de treball, de *lobby*, en el bon sentit de la paraula, és a dir, amb la intenció de

seure en una mateixa taula tots els partits polítics junt amb experts en la matèria, amb l'objectiu d'arribar a acords sobre el tema, en aquest cas sobre les polítiques en relació amb les drogodependències. I aquest grup de persones ho van aconseguir i, fruit de llargues reunions de treball, es va aprovar la taula d'acords que avui es planteja davant del Parlament.

Voldria agrair des d'aquí, com ja han fet d'altres portaveus des d'aquesta tribuna, el treball i la tenacitat de la senyora Judit Ibáñez, promotora des del primer moment, i també dels altres membres de l'equip, com són el senyor Joan Colom, el senyor Jordi Royo, el senyor Francesc Ruiz, el senyor Joan Sans o la senyora Maite Utgés, molts d'ells i d'elles avui són entre el públic d'aquest hemicicle, i aprofito, evidentment, per saludar-los.

Cal dir, precisament, que aquest grup de persones no s'han quedat només amb el treball d'aquesta Taula d'Acords sobre la droga, sinó que han continuat actuant en la mateixa línia però en altres temes, com el de la infància o, en aquests moments, sobre els efectes de la immigració.

Pel que fa a la proposta consensuada, voldria especificar que té, al nostre entendre, dues grans característiques: primer, és una base de mínims, on totes les forces coincidim, però on cadascú pot tenir altres visions o elements relacionats però no pactats. Un cas clar és el de la possible despenalització de les anomenades drogues toves, bàsicament *cannabis* i derivats, amb l'objectiu de trencar xarxes clandestines i eliminar també la curiositat i l'interès que comporta el consum d'un producte que ha merescut la persecució oficial, més per motius socials i polítics que no pel fet que pugui representar cap problema de salut. Si més no, per aquests mateixos criteris subjectius caldria prohibir immediatament el comerç i el consum del tabac i l'alcohol, drogues molt més dures i d'efectes nefastos per a la salut pública, que no pas el *cannabis* i els seus derivats.

En qualsevol cas, s'ha demostrat històricament que la prohibició i persecució d'un producte és la millor garantia que aquest producte serà àmpliament consumit i que es crearan xarxes clandestines de caràcter mafiós que l'escamparan arreu dels nostres països.

Som partidaris, i en això la Taula, doncs, no té cap postura unitària, de canviar aquesta mentalitat i agafar altres camins més eficaços per evitar el consum abusiu d'aquests productes. Confiem que la mentalitat col·lectiva vagi cap a aquesta direcció.

L'altra característica de la proposta és que és el retrat d'un moment determinat d'un fenomen dinàmic; canvien els hàbits dels consumidors, els efectes socials i sanitaris del consum dels productes afectats; canvien les mentalitats individuals o col·lectives, i finalment canvien els marcs legals sobre el tema.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Entre la redacció de la Taula, l'any 94 i avui, s'ha modificat el Codi penal de l'Estat espanyol, amb la qual cosa alguns dels seus objectius es poden considerar en certa manera obsolets.

En conseqüència, es fa necessari un seguiment i una actualització dels punts que avui aprovarem amb l'objectiu d'adaptar-los als nous marcs legals, als nous hàbits i a les noves mentalitats. Caldria, entenem, continuar el debat i analitzar conjuntament un per un els punts de la proposta.

L'aprovació d'aquest text, senyores diputades, senyors diputats, és per nosaltres un motiu de satisfacció, però alhora també entenem que és el compromís de continuar el camí conjunt i cercar noves i futures vies d'acord per tal que les polítiques de prevenció i tractament de l'ús i abús de les drogues del nostre país sigui un èxit a tots nivells.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor conseller ha demanat intervenir. Té la paraula. El Govern sempre té la paraula, si la demana.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, totes les senyores diputades i els senyors diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han destacat un fet que no és gaire habitual, malauradament no és gaire habitual, i és que tots els partits polítics amb representació parlamentària treballin conjuntament, ho facin amb els experts i es posin d'acord sobre una qüestió o un tema concret. Amb paraules de la senyora diputada Marina Geli: «estem fent quelcom d'una democràcia madura».

I és per això que tots plegats ens hem de congratular, i ho hem de fer com a ciutadans, que això hagi estat possible i pel fet que aquesta cambra, doncs, aprovi una iniciativa parlamentària que permet que disposem d'un seguit d'objectius consensuats en matèria de drogodependències. Una iniciativa, com s'ha comentat, sense precedents a nivell de l'Estat espanyol, que fa palesa la sensibilitat de la nostra societat i dels seus representants envers aquest problema social i de salut i que encoratja el Departament de Sanitat i Seguretat Social a treballar conjuntament en aquesta línia.

Un molt breu repàs a alguns temes relacionats amb les drogodependències. Com vostès saben, a Catalunya, com a la major part dels països de l'Europa mediterrània, el tabaquisme i el consum excessiu de begudes alcohòliques han representat un important problema social i de salut pública des de fa molt de temps. A finals dels anys setanta, però, va aparèixer un consum de drogues il·legals, que ben aviat comportaria importants problemes i una creixent alarma social. Tot i afectar un nombre petit de persones, l'ús de l'heroïna ha representat i continua representant un risc molt important per a la salut dels drogodependents i per al conjunt de la població.

El cert és que en el decurs d'aquests anys, totes les administracions públiques de Catalunya i la societat civil del país han mostrat una notable sensibilitat per tal de

fer possible la resposta als problemes generats per l'abús i la dependència de les drogues. Professionals, associacions d'afectats, vénen treballant des de finals dels anys seixanta en la prevenció de l'alcoholisme i en l'assistència de les persones afectades i dels seus familiars. Molts dels equips de tractament creats entre els anys seixanta i setanta, amb el suport d'organitzacions no governamentals i de les administracions locals, van esdevenir pilars fonamentals del que a partir de 1985 seria la nostra xarxa d'atenció a les drogodependències. Una xarxa que inclou avui cinquanta-set centres d'atenció i seguiment, deu unitats hospitalàries de desintoxicació, amb un total de quaranta-vuit llits, i d'altres recursos que vostès coneixen. Cada any, però, cada any, més d'onze mil persones inicien un tractament ambulatori en els centres de la xarxa, principalment com a conseqüència de la dependència de l'alcohol o de l'heroïna.

Aquesta sensibilitat a la qual em referia, per part de tots els grups polítics representats en el Parlament de Catalunya, pel que fa a les drogodependències, i que avui s'ha fet palesa, ja es va fer evident l'any 1985, amb l'aprovació de la Llei 20/1985, modificada parcialment l'any 1991. Aquesta Llei proporciona les bases que fonamentarien la política de drogodependències: creació d'un òrgan tècnic que donés impuls i coordinés la política del Govern de la Generalitat en l'àmbit de les drogodependències, la consideració de les drogodependències com una malaltia, o l'establiment de mesures limitatives a la publicitat i la venda de tabac i begudes alcohòliques, continuen representant en aquest sentit mesures fonamentals per fer possible una actuació eficaç en la prevenció de les drogodependències i l'assistència a les persones afectades.

No hi ha dubte que la coresponsabilitat de totes les forces polítiques, de les administracions públiques i les organitzacions del teixit social de Catalunya ha fet possible importants avenços en aquest sentit en matèria de prevenció i assistència, lluny de les disputes partidistes que haurien dificultat aquesta política. L'actuació en matèria de drogodependències continua constituint una àrea prioritària per al Govern de la Generalitat, i molt especialment per al nostre Departament, que promou i coordina les actuacions que es porten a terme des del Govern en aquest àmbit.

L'evolució –s'ha comentat també– del consum de drogues i dels seus problemes relacionats durant els darrers anys a Catalunya determina noves prioritats preventives, assistencials i d'informació a la població general. En aquest moment es vénen observant, en una part dels joves catalans, canvis en els patrons de consum de begudes alcohòliques i un creixement del consum de derivats anfetamínicos de síntesi. Aquests consums estan lligats estretament a l'ús del lleure durant les nits dels caps de setmana, i demanen un important esforç preventiu.

Tot i que la utilització de la injecció endovenosa com a via d'administració d'heroïna entre els usuaris d'aquesta droga tendeix a disminuir, encara avui –encara avui– s'injecten més d'un 60% dels heroïnòmans que inicien tractament a Catalunya, la qual cosa contribueix a mantenir un risc molt elevat de transmissió de malalties infectocontagioses, com ja s'ha comentat.

4714

Cal assenyalar que els programes del Departament sobre els tractaments de manteniment substitutius dels opiàcis, com la metadona, que compten actualment amb més de sis mil usuaris, estan contribuint a millorar les expectatives i la qualitat de vida de les persones que depenen de l'heroïna. Malgrat això –i també tots hi hem estat d'acord–, encara es fa necessari seguir ampliant l'oferta d'aquests tipus de programes, i analitzar també l'efectivitat d'altres substàncies, com el LAAM, la buprenorfina, o fins i tot la mateixa heroïna, en programes de manteniment.

D'altra banda, i encara que diversos estudis sobre la percepció social del consum de drogues indiquen que són majoritàries les actituds de solidaritat amb els drogodependents, d'acord amb una consideració de la dependència de les drogues com a malaltia s'observen de vegades, malauradament, moviments de rebuig a la instal·lació de centres de tractament. Aquests moviments –i amb això acabo–, tot i que minoritaris i guiats per pors poc justificades, no haurien de veure's mai alimentats per cap mena d'instrumentalització partidista, que podria posar en perill els importants avenços realitzats en el tractament dels problemes derivats del consum de drogues.

La voluntat, doncs, d'avançar globalment en la prevenció contra les drogodependències va fer que l'any 1994 es constituís aquest grup de professionals experts en el camp de les drogodependències, i per representants de diversos partits polítics, que va elaborar aquest document de consens i que ha servit de base perquè el 29 de desembre de 1994 totes les forces polítiques representades al Parlament adoptessin aquesta Taula d'Acords per una Política Consensuada en Matèria de Drogodependències a Catalunya. Amb la presentació, doncs, avui, d'aquesta Proposició no de llei, es pretén, no només que aquesta cambra, no només que el Parlament de Catalunya subscrigui plenament el contingut de la Taula d'Acords esmentada, sinó també convidar totes les forces polítiques, totes les administracions i la societat en el seu conjunt a fer seus els compromisos que facin possible continuar prevenint i oferint respostes al conjunt de problemes que genera el conjunt de drogues.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. D'acord amb el Reglament, la intervenció d'un membre del Govern obre torn. Si algú vol intervenir en aquest segon torn, pot intervenir, qualsevol grup; jo tinc l'obligació de fer-ne esment. El senyor Rafel Ribó em demana la paraula, per intervenir en aquest nou torn. Un minut i mig.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, menys d'un minut i mig. Nosaltres reiterem el nostre suport entusiàstic a la Proposició no de llei. Hi ha una tasca que ha anat més enllà d'aquest tema, impulsada per un grup de la societat, i considerem que no era oportú que el Govern de Catalunya, amb la intervenció que ha fet, no hagués entès, no ha entès el sentit global de la proposta, que té una conti-

nuitat, bastant més enllà, fins i tot, del marc d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Algun altre grup vol intervenir? (*Pausa.*)

No essent així, procediríem d'immediat a la votació d'aquesta Proposició. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Proposició ha sigut aprovada per 107 vots a favor, és a dir, la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Proposició de llei de supressió de la Comissió de Preus de Catalunya, de derogació de les funcions que té encomanades en matèria d'autorització de preus, i de modificació de l'article 251 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (presa en consideració)

Començarem el següent punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre la presa en consideració de la Proposició de llei de supressió de la Comissió de Preus de Catalunya, de derogació de les funcions que té encomanades en matèria d'autorització de preus, i de modificació de l'article 251 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, presentada pel Grup Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat.

Per presentar aquesta presa en consideració, s'han parlat, d'acord amb la meua informació, la informació que té aquesta presidència, per presentar-la..., la presentaran el diputat senyor Manuel Nadal, en nom del Grup Socialista, i el diputat senyor Boada, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i tenen repartit el temps, un temps màxim de set minuts cada un d'ells. (*Remor de veus.*)

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és una proposició de llei molt simple, que presentem el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialista. El que volem...

El president

Prego que guardin silenci!

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

El que volem és suprimir la Comissió de Preus de Catalunya i donar les funcions que tenen encara en aquests moments, pel que fa referència a l'aprovació del preu de l'aigua, als municipis, o a l'Entitat Metropolitana en el cas de l'àmbit metropolità, i pel que fa al transport,

quan és un transport municipal, als municipis, i quan són els Ferrocarrils de la Generalitat, doncs, a l'organisme que la Generalitat cregui oportú. Per tant, és una proposició de llei molt i molt senzilla, però que ens sembla que és molt important. És molt important la Proposició de llei en si, però també és molt important el que hi ha al darrere d'aquesta Proposició, que és el debat de la problemàtica de l'aigua a Catalunya.

Aquesta Proposició de llei, en si, és important –he dit– pel que fa referència a la política, a la política europea. No hi ha cap país del món –ni Espanya, en aquests moments, ja– que tingui un organisme que controli els preus. La Junta Superior de Preus, a Espanya, ha estat suprimida, i aquest organisme que es manté a Catalunya, que té les funcions que tenia la Junta Superior de Preus, és l'organisme que respon a una mentalitat burocràtica del control de la lluita contra la inflació; mentalitat que ve de l'època del règim passat, i que en aquests moments, en democràcia, doncs, i amb la perspectiva de la unitat europea, i amb la perspectiva de la convergència europea, hi ha altres mecanismes per la lluita contra el creixement dels preus, sobretot el mecanisme de la competència.

Per tant, mantenir aquesta Comissió de Preus només deu poder respondre a una voluntat de control de l'autonomia local, de posar en perill l'autonomia local en un tema com és aquest de l'aprovació dels preus. I control de l'autonomia local en un tema important: quina és la política d'aigües a Catalunya. Jo crec que la política d'aigües i el preu de l'aigua és un dels problemes que hauria d'estar en el cor del Departament de Política Territorial i en el Departament de Medi Ambient; és un dels grans problemes que tenim avui a Catalunya: com resoldre la problemàtica de l'aigua, i com resoldre un conflicte social al voltant del preu de l'aigua.

Fa anys que aquest Parlament té la previsió de constituir una comissió d'estudi sobre la problemàtica de l'aigua; comissió d'estudi, fins i tot, presentada pel Grup de Convergència i Unió, però que no es constitueix. Portem anys esperant aquesta Comissió, però, mentre esperem aquesta Comissió per tal d'afrontar aquest problema d'una manera conjunta, el Govern llença propostes sectorials, propostes parcials, propostes electoralistes, i nosaltres el que volem és que el problema de l'aigua, del preu de l'aigua, i també el tema de la Comissió de Preus, es debatint conjuntament en aquesta Comissió. No volem debatre parcialment el problema de l'aigua a Catalunya. No podem debatre parcialment una proposta com és la portada d'aigües del Roine; no podem debatre parcialment el problema del rebut de l'aigua, i no podem debatre el rebut de l'aigua i la portada d'aigües del Roine per separat. Perquè, és clar, ara hem d'establir una negociació altra vegada per estabilitzar el preu de l'aigua; però vostès han calculat què significa la portada d'aigües del Roine, si és que es fes? Com a mínim, sense comptar les despeses de gestió, seixanta-una pessetes més pel preu de l'aigua en l'àmbit metropolità. Per tant, si hem d'estabilitzar el preu de l'aigua, hem de negociar l'estabilitat del preu de l'aigua, no podem negociar per separat si portem les aigües del Roine, perquè les aigües del Roine, a part

d'altres problemes, doncs, signifiquen un increment del cost en aquest territori.

Per tant, reclamem una política conjunta. Reclamem la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de l'Aigua. Reclamem que, si s'ha de presentar una llei de conversió de la Junta d'Aigües en agència, formi part d'un paquet global que sigui la unificació del cicle de l'aigua, que sigui la discussió sobre el preu de l'aigua, que sigui, sobretot, donar a aquest poder la competència que des del Govern li estan arrabassant. Competència que passa perquè el Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya, que va ser aprovat per aquest Parlament, si s'ha de reformar, ha de ser reformat per aquest Parlament. Per tant, discutim –perquè en aquests moments les previsions s'han vist superades– que el Pla hidrològic de les conques internes sigui vàlid; tornem-lo a reformular.

I un consell: no facin electoralisme amb el tema de l'aigua. L'estan fent, i l'estan fent de forma perillosa. El tema del Roine..., jo aquí tinc un escrit del senyor Jacques Blanch, que és qui convida el senyor Macias a anar a Montpeller, que crec que en aquests moments és el president del Consell Regional Llenguadoc - Rosselló, però que perdrà –perdrà–; a les properes eleccions del mes de març, hi haurà canvi a Llenguadoc - Rosselló. I aquest senyor és el que ha dit: «El tub és meu.» «*Avec mon tuyau, j'ai le robinet en main*»: «Amb el meu tub, jo tinc l'aixeta a la meua mà.» Estem donant l'aigua de Barcelona, l'aixeta de l'aigua de Barcelona a un senyor que diu que és seva; ell en té l'aixeta. No fem electoralisme amb aquest senyor, no li donem suport, perquè potser l'aigua de Barcelona, en mans d'aquest senyor, no arribarà.

Per tant, el que estem dient... Pensin que a nivell, també, de l'aigua han de pactar amb els socialistes a Catalunya i a França, perquè el proper president del Consell Regional serà l'alcalde de Montpeller, senyor Georges Frêche.

Moltes gràcies.

El president

A continuació té la paraula el diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds senyor Joan Boada. Set minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com ha dit el senyor Nadal, aquesta Proposició de llei pretén la derogació de la Comissió de Preus de Catalunya per tot un seguit de raons, que el senyor Nadal ja ha exposat i que jo intentaré, doncs, aprofundir, en el sentit que és una competència prestatutària, que té la política de preus sobre les tarifes de tres serveis públics, com ja s'ha dit; dos de locals –el transport urbà i l'abastament d'aigües–, i un d'autonòmic –els ferrocarrils d'àmbit regional. També ha dit el senyor Nadal, i és cert, que a l'àmbit estatal ja s'ha suprimit la Junta Superior de Preus i el control unitari de la política de preus, i aquesta funció ja la fan altres organismes, organismes sectorials com la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions o la Comissió del Sistema Elèc-

tric Nacional, que ja són elements, doncs, que ja tenen en compte aquesta política de preus i, a més a més, també en un món, doncs, a les portes del segle XXI, la lluita contra la inflació ja no passa pel control administratiu dels preus dels béns i serveis. A més aquesta Comissió actual, controlada majoritàriament pel Govern, sovint, com explicaré posteriorment, lesiona les competències municipals, ja que les tarifes dels serveis locals s'haurien de regular mitjançant ordenances locals i no a través d'aquest sistema.

Una vegada derogada aquesta Comissió, fem propostes. Proposem, en primer lloc, que les tarifes d'aigua i transport siguin aprovades i modificades per les entitats locals titulars d'aquests serveis i les que siguin d'àmbit regional siguin aprovades pels òrgans que la Generalitat disposi: si és l'aigua, la Junta d'Aigües, etcètera.

La participació dels usuaris que en aquests moments existeix –associació de veïns, sindicats o organitzacions empresarials– es mantindria, i es mantindria per mitjà del tràmit d'audiència. Per exemple, en el cas de les tarifes de l'empresa ATL, Aigües Ter - Llobregat, els usuaris ja estan representats a la Comissió de Govern de la Junta. Vol dir que també garantiríem, sense cap tipus de problema, la participació del ciutadans en les tarifes d'aquests serveis.

Però sobretot això també serviria per evitar situacions com les que varen passar l'any passat amb referència als preus de l'aigua, el 1997, quan la Comissió de Preus, ho repeteixo, controlada pel Govern, va incrementar les tarifes d'aigua a petició d'una empresa de tots coneguda, Aigües de Barcelona, per sobre del que li havia autoritzat l'administració titular del servei, en aquell cas l'Entitat Metropolitana. L'Entitat Metropolitana, amb totes les competències que té, posava un preu i la Comissió de Preus, a instàncies..., per pressió d'Aigües de Barcelona, doncs va voler augmentar-lo, que això ha sigut objecte d'un recurs guanyat certament, no? –no, encara no–, cosa que això sí que va provocar un contenciós i sobretot també mobilitzacions populars. I per això, doncs, presentem i veiem que és necessària aquesta actuació o aquesta supressió de la Comissió de Preus.

Però aquesta Proposició de llei que hem presentat –també ho ha dit el senyor Nadal– s'emmarca en la necessitat d'avançar en la solució de la problemàtica de l'aigua a Catalunya, no pas amb aspectes conjunturals o amb aspectes sectorials, sinó un debat, es necessita un debat profund que vagi en aquest sentit. Més que res perquè el Govern de la Generalitat ha mostrat una desídia important en el tema de l'aigua que des del setembre del 94, quan es varen signar els acords, doncs no ha fet absolutament res; ha incomplert totalment els acords, acords que deien que s'havien de modificar les lleis 4 i 5/90, que feien referència a la gestió i al finançament, que s'havia de reformar el cànon d'infraestructures hidràuliques, que s'havia de fer un finançament de les obres hidràuliques en un 60% màxim del cànon, mínim 40% de pressupostos. Res d'aquests acords que es varen signar ha portat a terme el Govern. Altres institucions, com l'Entitat Metropolitana, sí que han complert els compromisos que ells també varen

signar i que els pertocava. Això és producte, des del nostre punt de vista, d'una manca de voluntat política per part del Govern o –i ens temem que sigui així– d'irresponsabilitat en entrar en un debat profund. I això és el que hem estat demanant el Grup Socialista i també nosaltres des d'aquesta tribuna; demanem un profund debat sobre la política hidràulica, conjunt: partits polítics, administracions locals i supralocal, la Generalitat, associacions de veïns, tots aquells que estiguin implicats en tota aquesta problemàtica, i la Generalitat hauria d'invertir, destinar diners per millorar la gestió de l'aigua superant les qüestions conjunturals, les obres faraòniques i les polítiques d'aparador. La Generalitat, per comptes de fer propostes faraòniques com el transvasament del Roine amb 200.000 milions de pessetes, hauria d'invertir, cosa que no ha fet, per estudiar com es pot racionalitzar el consum, amb una revisió de les concessions agrícoles hidroelèctriques; hauria d'estudiar com es poden evitar les pèrdues en les xarxes de subministrament que en aquests moments són d'un 26%; hauria d'estudiar les possibilitats, quines són actualment a Catalunya, de reutilització de l'aigua que surt de les depuradores; unificar el cicle hidràulic i la xarxa bàsica amb gestió única mitjançant un model consorciat.

Hi ha alternatives, hi ha propostes serioses, però el Govern de la Generalitat fins aquest moment no n'ha fet cas i ha preferit, doncs, altres sistemes o intentar solucions d'una manera conjuntural o sectorial, però sobretot incomplint completament els acords que es varen signar. D'aquesta manera també podríem donar solució a la problemàtica del rebut, que és un problema greu, que és una problemàtica per la qual tornarà a haver-hi mobilitzacions i, una vegada més, la Generalitat no tindrà cap proposta alternativa i ens temem, amb l'anunci continuat del senyor Pujol d'eleccions, que farà que una vegada més tot el tema de la política hidràulica estigui aparcat, perquè, evidentment, no interressarà entrar amb profunditat a un tema que pot portar controvèrsia, que pot portar enfrontament. Rebutjaran aquest debat i preferiran quedar-se amb el miratge del transvasament del Roine. Miratge que el senyor Nadal ja ha explicat amb aquesta cita de premsa de què és el que pensa el senyor Blanch sobre la construcció del Roine i sobre la propietat del transvasament del Roine. Em sembla que amb aquesta notícia que, de fet, tots la sabem i ens pensàvem que era així, coneixent la trajectòria del senyor Blanch –cosa que jo també m'apunto, m'afegeixo a la possibilitat, doncs, que sigui canviat el president del Consell Regional Languedoc - Roussillon per una persona molt més progressista que no pas el dretà Blanch–, però això, el fet que ell digui claríssimament que té l'aixeta a la mà, demostra que el Govern de la Generalitat està fent el ridícul, un ridícul espantós en aquesta situació, i els encomanem i estem disposats a participar també per canviar d'estratègia, defensant els interessos de tots els ciutadans, i, evidentment, poder treballar plegats per una política hidràulica integrada.

Aquesta és la nostra proposta. Esperem doncs que el Govern respongui positivament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Torn en contra? No n'hi ha. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En primer lloc, és de justícia dir que la Proposició de llei que presenten conjuntament el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds és una proposició de llei molt treballada, amb molts antecedents legislatius, i fins i tot jurisprudencials, que ajuden i recolzen la conclusió final que és la de proposar suprimir la Comissió de Preus de Catalunya, donat que la funció per la qual va ser creada ha deixat de tenir utilitat, de la mateixa manera que es va suprimir, mitjançant el Decret llei 7/96, la Junta Superior de Preus d'àmbit estatal.

De tota manera, cal dir que, polítiques de convergència europea a banda, a les quals també es fa referència, el parallelisme que s'intenta fer amb la decisió presa pel Govern de l'Estat no és del tot equivalent, ja que la decisió espanyola en uns casos concrets respon a criteris de liberalització de determinats serveis a partir dels quals la intervenció governativa resulta del tot imprecendent.

De tota manera, dit això, cal dir que encara hi ha sectors clau en els quals el Govern, el Govern de Madrid, es reserva la potestat de fixar els preus, i la seva decisió té un abast que des de Madrid en diuen nacional i que d'una manera més exacta n'hauríem de dir estatal, però que en qualsevol cas ens afecta. En concret, fixen el preu de l'electricitat, del gas canalitzat per a usos domèstics i comercials, dels gasos líquids del petroli, de les especialitats farmacèutiques excepte les publicitàries, de les assegurances agràries, dels productes postals i telegràfics bàsics, de les tarifes telefòniques i els serveis de telecomunicacions, del transport públic i regular de viatgers per carretera i les tarifes de la Renfe, de transport de viatgers. Tot això és del que, malgrat la liberalització, decideixen des de Madrid. I, certament, no ho fa la Junta Superior de Preus que ha quedat suprimida pel Decret llei 7/96, de 7 de juny, com dèiem, però tampoc han passat les seves competències als ajuntaments; és la comissió delegada del Govern per a assumptes econòmics qui aprova finalment les tarifes després de l'informe preceptiu de la Direcció General de Política Econòmica i Defensa de la Competència.

I, efectivament, tal com es diu a l'exposició de motius de la Proposició de llei que se'ns presenta, els preus que queden sota la competència autonòmica són l'abastament d'aigua a poblacions, el transport urbà de viatgers i les companyies ferroviàries d'àmbit autonòmic, en el nostre cas Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Clarificat això, l'argument que es manté viu en l'actual proposta és el del respecte a l'autonomia local. Concretament, en l'exposició de motius es diu textualment: «tenint en compte que les úniques tarifes sobre les quals efectivament l'Administració de la Generalitat exerceix

avui una política de preus són les dels dos serveis locals esmentats» –abastament d'aigua i transport urbà de viatgers–, «l'actual règim d'autorització de preus pot posar en perill l'autonomia local en la seva manifestació de potestat tributària i financera».

Aquesta afirmació crec que necessita un comentari: l'autonomia municipal és la que és, ve definida per l'ordenament legal i, en l'aspecte tributari, el fet que sigui un organisme dependent del Govern de la Generalitat qui fixa el preu de determinats serveis municipals no és cap novetat; mai ha estat l'ajuntament qui ha fixat aquestes tarifes i, per tant, no tenir el que no s'ha tingut mai, no poder fer el que no s'ha pogut fer mai, difícilment es pot qualificar com un perill o un atac contra l'autonomia municipal.

Nosaltres valorem i defensem tant com el que més l'autonomia municipal i compartim plenament la importància del poder local; però nosaltres no volem minoritzar la nació prioritzant un suposat municipalisme. Per nosaltres, el municipalisme, la subsidiarietat, la descentralització, el poder local s'ha d'articular i concretar sobre la base d'una definició clara, evident i contundent del fet nacional.

Dit això, hem de dir que al marge de la filosofia que inspira la proposta, en la contraposició errònia del municipi a la nació, hi ha aspectes tècnics que, sens dubte, dificultarien molt posar-la en pràctica. És el cas, per exemple, de l'abastament d'aigua; és cert que hi ha municipis que les infraestructures necessàries per abastar aigua a la seva població depenen exclusivament d'ells, però n'hi ha, i molts, que depenen d'obres supramunicipals i que afecten diferents municipis. La proposta reserva un punt a les tarifes de l'ens d'abastament d'aigua, Aigües Ter - Llobregat, però al conjunt del territori podríem trobar molts altres exemples que en la proposta no hi són contemplats.

Per totes aquestes raons no podem votar favorablement la proposta que se'ns ha posat a consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana està d'acord amb el contingut de la Proposició de llei pel que suposa de retorn de la responsabilitat als titulars dels serveis, fonamentalment ajuntaments, que seran els qui decidiran en darrera instància la política tarifària en aigua i en transports. Això suposa, per nosaltres, eliminar tuteles innecessàries i, a més, un efecte secundari altament saludable com és l'eliminació pura i simple d'organismes la utilitat dels quals resulta més que dubtosa.

La veritable desburocratització de la Generalitat es fa d'aquesta manera i esperem que aquest exemple segueixi la línia de créixer i multiplicar-se, en lloc de ser

4718

l'Administració la que creix i es multiplica de manera incessant.

També Esquerra està d'acord amb el fet que s'instrumenti un procediment de consulta a les organitzacions de consumidors i usuaris, associacions de veïns i organitzacions sindicals i empresarials més representatives. Aquest és un procediment que voldríem que cada cop fos més estès en tota mena d'àmbits de preus públics i no només en aquests, més enllà de l'estricta informació pública. Tots sabem que la informació pública pot ser de moltes maneres i es pot complir la lletra de la llei sense complir-ne l'esperit. Pensem només en allò que en urbanisme es coneix com «les notificacions del mes d'agost» que serveixen per fer informacions públiques quasi clandestines. Doncs, bé, el fet que hi hagi d'haver una comunicació expressa a grups la funció dels quals és la defensa dels consumidors i usuaris o interessos col·lectius com associacions de veïns representa una garantia de possibilitat de participació, de transparència, en definitiva, de democràcia.

Hi hauria un aspecte que, malgrat tot, voldríem matisar, que és el fet que la Proposició de llei planteja una curiosa situació de descompensació en ser aprovada, si fos aprovada o si tirés endavant. En tot cas, discutiríem el moment en què fos així ja en ponència si és que tirés endavant; una descompensació en els termes de participació. Concretament, si les tarifes dels Ferrocarrils de la Generalitat, per exemple, han de ser aprovades pel conseller de Política Territorial i Obres Públiques, prèvia audiència i vista de l'expedient per part de les organitzacions de consumidors i usuaris, organitzacions empresarials, centrals sindicals i confederacions d'associacions de veïns més representatives, això em sembla correcte. Però què passa amb les tarifes de Renfe, per exemple?, si més no, amb les tarifes de rodalies? Ignorem si es produeix, doncs, aquesta audiència i vista, però si no es fa és evident que es donaria una diferència de tracte, un greuge comparatiu quan parlem de serveis sensiblement similars, uns de caràcter autonòmic i els altres de caràcter estatal. És evident que, això, hi hauria dues maneres de resoldre-ho: una, o no fer cap audiència en cap dels dos casos, que no és el cas que preferim, o, en tot cas, que hi hagués un equilibri, una simetria en aquesta consulta als usuaris, aquesta consulta a les associacions de veïns, tant pel que fa al serveis que depenen de la Generalitat com pels que depenen de l'Estat.

En qualsevol cas, aquesta seria una qüestió a debatre i a discutir en el cas que aquesta Proposició de llei fos presa en consideració, i és un tema que per nosaltres no obsta per dir que el nostre vot serà favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto aquí a la tribuna a posicionar-me en nom del Grup

Parlamentari Popular sobre aquesta presa en consideració de la Proposició de llei de supressió de la Comissió de Preus de Catalunya, de derogació de les funcions que té encomanades en matèria d'autorització de preus, i de modificació de l'article 251 de la Llei 8/87, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya. Per tant, no surto aquí a fer electoralisme, ni tampoc a pronosticar resultats electorals d'un país veí. Entre altres raons, perquè, a més, no és competència nostra, sinó competència dels francesos, m'imagino, i sabran elegir correctament quan arribi el moment.

El Grup Parlamentari Popular sempre ha defensat, defensa i defensarà l'autonomia municipal, com ha demostrat en diferents iniciatives legislatives, posicionaments, debat monogràfic de política municipal... No són paraules, són fets concrets, i en aquest sentit ho hem deixat molt clar. També, al mateix temps, el Grup Parlamentari Popular ha defensat, defensa i defensarà la liberalització enfront de la regulació abusiva en el món de l'economia, i ha donat els resultats..., això es porta a la pràctica, en aquests moments, al Govern central, i, el resultat, vostès el coneixen i tots vostès el saben, i m'imagino que el valoren positivament, des de la discrepància, però que el valoren positivament.

Dit això, queda ben clar la nostra defensa tant de l'autonomia municipal com també de la liberalització en l'economia del nostre país. Aquí es proposa, de fet, suprimir la Comissió de Preus de Catalunya. Al nostre entendre, la Comissió de Preus de Catalunya és un òrgan col·legiat, que va assumir les funcions de les antigues comissions provincials de preus. Hi participen representants de diferents departaments de la Generalitat, de les organitzacions empresarials, de les organitzacions sindicals i de les organitzacions de consumidors i usuaris; per tant, hi participa pràcticament tothom, i, tot i que la liberalització creixent de l'economia es manté, el règim que al seu dia va establir el Reial decret 2695/97, del 28 d'octubre, encara vigent, respecte: a l'aigua, en abastiment a les poblacions; dos, al transport urbà de viatgers; tres, a companyies ferroviàries d'àmbit autonòmic, i, quart, a l'aigua de regadiu de les illes Canàries.

La sentència del Tribunal Suprem confirma que hi ha una doble actuació competencial en l'aprovació de tarifes atribuïda a poders diferents, i la tarifària de l'Administració local i de la política de preus de la comunitat autònoma que es correspon. No hi ha cap motivació jurídica que permeti interpretar que s'ha modificat el règim dels preus autoritzats i comunicats, pel que fa a l'àmbit autonòmic i, per tant, no és procedent la supressió de la Comissió de Preus de Catalunya com a òrgan col·legiat competent en aquesta matèria.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup Parlamentari no hi donarà suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Salvador Esteve.

El Sr. Esteve i Figueras

Senyor president, senyores i senyors diputats, després d'escoltar atentament les argumentacions, tant dels ponents que han presentat aquesta Proposició de Llei, com dels altres grups que s'han anat posicionant, en nom del Grup de Convergència i Unió em toca posicionar-me a mi.

Ja els avanço que no em posicionaré ni sobre les profeccions electorals del senyor Nadal en l'àmbit electoral de l'Estat francès, ni entraré en el debat de l'aigua proposat pel senyor Boada —en tot cas, serà en un altre punt i en un altre moment—, i que el posicionament del meu Grup serà contrari a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, i ho serà en base als arguments que a continuació passo a enumerar.

Mitjançant el Reial decret 1386/1978, de 23 de juny, l'Administració de l'Estat va transferir a la Generalitat de Catalunya les competències en matèria d'intervenció de preus previstes en el Reial decret 2695/77, del 28 d'octubre, sobre mesures relatives a la política de preus, que fins aquell moment havien estat exercides per les comissions provincials de preus. El Reial decret 2691/77 va establir el règim de preus autoritzats i comunicats i els òrgans competents per exercir les funcions en els àmbits respectius. En els annexos de la disposició es relacionaven els productes i serveis subjectes a aquests règims, la llista dels quals ha estat modificada successivament per diverses ordres ministerials, fins a la relació vigent que es conté en els annexos del Reial decret 7/96, de 7 de juny, sobre mesures urgents de caràcter fiscal i de foment i liberalització de l'activitat econòmica.

A partir de l'Ordre de l'1 de desembre de 1986 els preus autoritzats i comunicats d'àmbit provincial van passar a denominar-se «d'àmbit autonòmic», per tal d'adequar-se a la realitat de l'estat de les autonomies. Cal tenir en compte que l'Estat es reserva la competència sobre la política general de preus, com es desprèn de l'anomenat «bloc constitucional». D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, la competència exclusiva en les matèries següents: planificació de l'activitat econòmica a Catalunya, comerç interior, defensa del consumidor i de l'usuari, sens perjudici de la política general de preus i de la legislació sobre la defensa de la competència.

És en aquests paràmetres que cal situar, doncs, l'exercici de les facultats en matèria de preus autoritzats i comunicats que ha vingut exercint la Generalitat de Catalunya a través de la Comissió de Preus de Catalunya, com a òrgan col·legiat que va assumir les funcions de les antigues comissions provincials de preus i en el qual participen representants de diversos estaments de la Generalitat, així com les organitzacions empresarials, organitzacions sindicals i organitzacions de consumidors i usuaris.

L'article 16 del Reial decret Llei 7/96 abans esmentat va suprimir la Junta Superior de Preus i va atribuir les seves funcions a la Direcció General de la Política

Económica y Defensa de la Competencia, l'informe de la qual és preceptiu per a l'aprovació de la modificació de preus autoritzats d'àmbit nacional, amb les excepcions que la mateixa norma assenyalava, en què l'emissió d'informe està assignada a altres òrgans.

L'apartat 4 de l'article esmentat confirma que l'aprovació dels preus autoritzats d'àmbit autonòmic que es relacionen a l'annex 2 és competència de les comunitats autònomes. Com s'ha assenyalat, les funcions atribuïdes a la Comissió de Preus de Catalunya en l'etapa prèvia a l'aprovació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya no han estat suprimides, sinó, al contrari, confirmades per la darrera norma dictada per l'Estat, a qui, en tot cas, correspon modificar, o, si la política econòmica ho aconsella, eliminar de l'ordenament jurídic el règim de preus autoritzats i comunicats.

Cal advertir que la jurisprudència citada en la Proposició de Llei no desvirtua en cap manera els fets esmentats. Una altra cosa és que, en virtut de la seva capacitat d'autoorganització, la Generalitat de Catalunya, com ha fet l'Estat, pugui atribuir les competències sobre el règim de preus autoritzats i comunicats a un altre òrgan administratiu per tal de racionalitzar-les, però això no implica l'eliminació del règim en si, atès que, com ja s'ha indicat, la política general de preus s'estableix l'Estat i a aquest correspon modificar-la.

Pel que fa a la disposició derogatòria de la Proposició de Llei, cal tenir en compte que s'esmenten normes ja derogades, com el Decret 24/81, el Decret 113/86 i el Decret 48/92. En conseqüència, i tal com els avançava al començament de la meua intervenció, el nostre Grup considera que no hi ha cap motivació jurídica que permeti interpretar que s'ha modificat el règim de preus autoritzats i comunicats pel que fa a l'àmbit autonòmic i, per tant, no trobem procedent la supressió de la Comissió de Preus de Catalunya com a òrgan col·legiat competent en aquesta matèria.

En conseqüència, com he dit, el nostre vot, el vot del nostre Grup, serà negatiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta consideració de la Proposició de Llei que acabem de debatre.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que estiguin atents per a la votació.

Iniciem la votació.

Perdó, demana la paraula el diputat senyor Camp. La té. He parat la votació.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Només era perquè els termes de la votació no havien quedat clars per al nostre Grup Parlamentari, i volíem confirmar, realment, que

4720

estàvem votant el punt que acabàvem de discutir en aquest moment, senyor president.

El president

Estem votant la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la supressió de la Comissió de Preus de Catalunya. Això és el que estem votant en aquest moment. (*Remor de veus.*)

Iniciem la votació.

La presa en consideració de la Proposició de Llei de supressió de la Comissió de Preus de Catalunya ha sigut refusada per 38 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

És el torn de preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat de Catalunya.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ús partidista que alguns alts càrrecs fan de l'Administració de la Generalitat

La primera pregunta al president de la Generalitat és sobre l'ús partidista que alguns alts càrrecs fan de l'Administració de la Generalitat. Formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Jordi Ausàs, per un temps màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. La revista *La Terra* publicava en el seu darrer número un anunci del Departament d'Agricultura en el qual s'informava de tot un seguit de millores econòmiques i fiscals relatives al camp català i aconseguides –i cito literalment– «gràcies a les esmenes presentades per Convergència i Unió».

És per això que el nostre Grup us pregunta: què en penseu, president, que alguns alts càrrecs del Govern utilitzin les institucions per fer propaganda partidista?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

En una acció de govern i en una administració àmplia, complexa i que a més fa molts anys que actua, un dia hi pot haver una rellescada, i en aquest cas hi ha estat. Però crec que em pot dir que en termes generals i amb poquíssimes, poquíssimes, raríssimes excepcions, com el fet que hem hagut d'esperar divuit anys que em fessin un plantejament sobre un anunci d'aquest tipus, l'Administració de la Generalitat actua amb objectivitat i correcció. I si vostè repassa, per exemple, el tipus d'ajuts que fan els diversos ajuntaments veuran fins a quin punt ho fa, diguem-ne, deixant de banda qualsevol consideració de tipus partidista.

El president

Per replicar la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. No cal que us digui, president, que el nostre Grup considera molt greu que el Govern de la Generalitat hagi utilitzat i utilitzi diners públics, de tots, per tal de fer propaganda d'una determinada opció política, que casualment coincideix amb la coalició i el Govern que vós presideu.

N'hi ha prou, president, a lamentar un fet anòmal i a demanar les disculpes corresponents a un determinat grup polític? No és a tota la ciutadania que caldria demanar disculpes i, per tant, fer-ho davant d'aquest Parlament? N'hi ha prou a dir que això no s'hauria de tornar a repetir? N'hi ha prou a afirmar que la versió correcta de l'anunci, tot i detallar igualment les esmenes de Convergència i Unió, no preveia fer-ho en el titular? No us sembla, president, igualment deplorable i recriminable, tant si la publicitat partidista se centra en el títol o bé en la lletra menuda? N'hi ha prou, president, a acceptar la dimissió d'un cap de premsa del Departament, com si d'un cap de turc es tractés, per donar per tancada la qüestió? Creieu de debò que un govern europeu i seriós s'hauria limitat a acceptar, en un cas semblant, una dimissió de tan poca volada?

President, aquest no és un fet aïllat, és una constant en el Govern de Convergència i Unió, entestat a alimentar la confusió entre govern, partit i país. El cas d'Agricultura és un símptoma més de tot un estil de governar, basat en el partidisme. Quan el Departament de Cultura organitza colloquis sobre l'objecció de consciència, no és justificable que ho encarregui a un diputat, casualment, del Grup Parlamentari de CiU a Madrid. Quan el Govern encarrega enquestes, sondejos d'opinió i estudis, no és justificable que fins ara els paguem tots i només hi tingui accés Convergència. Quan els acords

d'aquesta cambra han d'arribar a Madrid, no és justificable que hi arribin a través d'un sol partit.

Aquest sistema ha estat tan assumit per Convergència i Unió que fins i tot ho proclama en la publicitat. Demanar, però, separació de funcions al Partit i al Govern és demanar massa quan el president de la institució acumula alhora el paper de cap de Govern, de president del partit i de la coalició i de portaveu *de facto* a Madrid.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar en tom de rèplica, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Jo he dit que valorem com a negatiu el fet que ha passat i que, a més, s'ha dit públicament i s'han demanat disculpes, i no hi ha cap inconvenient, en fi, a fer el mateix aquí, en aquest Parlament.

El que li vull dir és que des de l'any 95, 1995, s'han publicat no solament a *La Terra*, sinó a altres revistes agràries també de Catalunya molts reportatges divulgatius, concretament 141, em sembla que són, exactament 141, i que de 141 casos, de 141 reportatges d'aquests tipus, una vegada –una vegada–, per una rel·liscada, que no tinc cap inconvenient a qualificar-la d'això, de rel·liscada, hi ha hagut una cosa que no ha respost a aquest criteri d'objectivitat i de correcció que sempre hem procurat que inspirés l'acció de l'Administració de la Generalitat i, concretament, de la Conselleria d'Agricultura.

És un fet absolutament aïllat. Ja ho dic, de 141 reportatges divulgatius, per primera vegada, ara concretament ha passat això, i es procurarà que no torni a passar.

Val a dir que aquesta rel·liscada tenia unes certes possibilitats que ens passés per una raó molt senzilla: perquè el que diu l'anunci és veritat. Una altra cosa és que no s'ha de dir –vostè té tota la raó–, no s'ha de dir, però, realment, si a algun partit o a alguna coalició, alguna força política li podia passar que fes notar fins a quin punt havíem aconseguit totes aquestes coses a nivell general d'Estat a favor dels pagesos era a Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'exclusió de més de vuit-cents fàrmacs de la Seguretat Social

La segona pregunta al president de la Generalitat en el Ple és sobre l'exclusió de més de vuit-cents fàrmacs de la Seguretat Social. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies. Senyor president, parlant de la decisió del Govern central d'eliminar més de vuit-cents fàrmacs de la llista subvencionada per la Seguretat Social, quina és la posició del Govern? Què en pensa? Pensa fer alguna cosa?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per contestar, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, nosaltres, tothom sap que ens hauria agradat algun altre tipus de solució, però finalment s'ha anat a parar a aquest tipus de solució per exclusió, perquè qualsevol altra solució va trobar una radical oposició del Partit Popular i del Partit Socialista, i finalment, doncs, per exclusió, per dir-ho així, s'ha anat a aquesta solució.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. La retallada en els medicaments és un acte barroer del Govern del PP que ens afecta a tots. És cert que s'ha de racionalitzar el consum, l'abús de medicaments, però hi ha altres fórmules a bastament publicitades que potser no interessin la indústria farmacèutica, però sí que interessin el conjunt de ciutadans.

De fet, la proposta no és original, ja que va ser el PSOE quan estava al Govern qui la va idear, i va trobar aleshores una indignada resposta del PP, que en aquells moments estava a l'oposició. Ara resulta que la retallada continua essent bona per a uns i dolenta per als altres, però amb protagonistes canviats, i trobem que Chaves ha pres una decisió en contra del que el PSOE havia proposat quan era al Govern; el Govern del PP pren una decisió que havia criticat quan era a l'oposició, defensant, això sí, de manera aferrissada les seves posicions tothom, com si tots acabéssim de néixer o haguéssim perdut la memòria. Aquí tothom l'encerta sempre, i finalment paguem els de sempre, els que en nom de la responsabilitat i la governabilitat anem sempre amb draps calents, mentre que els altres, que haurien d'estar interessats, primer que ningú, que *España vaya bien*, no tenen cap inconvenient a plantejar els problemes que facin falta. Potser que no siguem tan responsables per la marxa d'Espanya i vetllem més pels interessos dels catalans.

Els ciutadans andalusos, que ja tenen una xarxa considerable d'autovies lliures de peatge, que cobren a través del PER, que reben més inversions de l'Estat que ningú, ara tindran les medecines gratuïtes, medecines que els catalans haurem de pagar, les nostres i, en bona part, les seves. Potser sí que ha arribat l'hora de dir que «o tots moros, o tots cristians».

4722

I ara que tothom va escandalitzat per la conxorxa periòdica per tombar Felipe González, ningú no es recorda que la mateixa conxorxa va servir per dirigir atacs duríssims contra Catalunya, contra els catalans, contra la nostra normal convivència per damunt de cultures i llengües. Aleshores ens van deixar ben magolats i ara, al damunt, senyor president, demanen que ens paguem la pomada.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per replicar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, vostè diu que hi ha altres fórmules, però no ens ha dit quines. Jo li hauria agraït que ens hagués dit: «Miri, doncs, hi ha fórmula, aquesta fórmula, aquesta fórmula...» No ens ha dit quines. Bé, primer punt.

Segon punt, vostè té tota la raó en una cosa: no és norma de cap país europeu, i molt menys dels països europeus governats pels governs socialistes, aplicar un mètode com aquest del *medicamentazo*, no?, encara que els socialistes aquí, com vostè molt bé ha recordat, el van aplicar, no recordo si era l'any 93 o l'any 94, amb gran escàndol del Partit Popular, és veritat; però no és norma. Allà el que és norma és no fer llistes negatives, sinó deixar oberta la possibilitat que es recepti tot, i segons el valor terapèutic i la necessitat que hi hagi, la capacitat de substitució dels productes, o bé la sanitat pública ho paga tot o en paga una part, o fins i tot, de segons quines coses, no en paga gens. Això és el normal en aquests països, i ho estan aplicant.

Ara, aquí, aquesta possibilitat va ser rebutjada de pla, per exemple, pel senyor Almunia, a la tardor. Recordo que en una reunió que vaig tenir a la Casa dels Canonges amb ell va dir: «Això, de cap manera.» L'única cosa que va deixar oberta va ser una solució tipus «cop de medicament», que en diuen, o *medicamentazo*.

El Partit Popular, exactament igual. Llavors, finalment, nosaltres, que el que sí que reclamàvem és que es prenguessin mesures per estalviar diners i per incrementar també el finançament de la sanitat, doncs, quan se'ns va presentar directament o indirectament... (*Remor de veus.*) No és en Chaves..., en Chaves no s'ha posat en contra..., és a dir, no s'ha contradit amb el que va ser l'actitud seva del 93; s'ha contradit amb el que va ser l'actitud del seu representant en el Consell de Política Fiscal i Financera i en el Consell Interterritorial de Sanitat el mes de desembre, perquè, de passada, deixin-me dir que ha resultat sorprenent, i crec que molt criticable, l'actitud que ha adoptat concretament la Junta d'Andalusia, i no tinc per costum fer-ho, però en realitat el senyor Rius no ha criticat, concretament, el que s'ha fet, no perquè ens agradi o no ens agradi, sinó perquè, evidentment, nosaltres Déu n'hi do de com som de forts, però no som capaços...

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

...però no som capaços d'enfrontar-nos junts contra el senyor Aznar i contra el senyor Almunia. A això, en tot cas, ens hi podrien ajudar vostès.

Per tant, en realitat, hem hagut d'arribar finalment a aquesta solució, que crec que no és la ideal, que crec que algun dia Espanya s'haurà de plantejar de debò el problema de com es frena el consum de medicaments i de com es fa la reforma de la sanitat pública...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...però aquest moment, pel que sembla, no ha arribat encara.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si la política d'inversions proposada pel Ministeri de Foment beneficia Catalunya

La tercera pregunta al president de la Generalitat és sobre si la política d'inversions proposada pel Ministeri de Foment beneficia Catalunya, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Potser vostè porta, d'ahir, notícies fresques: com creu que la política i les directrius del Govern espanyol en matèria d'inversions en infraestructures poden beneficiar Catalunya?

El president

Té la paraula per respondre el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Jo crec que si els acords plasmats en els pressupostos, a què es va arribar durant la discussió dels pressupostos del 98, i també tota una sèrie de punts de què vàrem parlar ahir, com vostè ara justament recorda, es duen a terme, en realitat aconseguirem una millora substancial de cara a progressar en la línia de tenir les infraestructures que necessitem.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, la resposta és, com és obvi, molt inconcreta, però intentant concretar, senyor Pujol, recordi que, del con-

junt de despeses extrapressupostàries del 1997, zero, ni una, i que encara, en dates recents, a preguntes de diputats al senyor ministre de Foment, el ministre de Foment, i el ministre d'Economia, també, van contestar que no podien precisar, en la liquidació del pressupost del 97, quant s'havia gastat en despesa extrapressupostària en inversions a Catalunya.

Però, a part d'això, vostè diu: «Els compromisos signats i que figuren en el pressupost»; molt poca cosa. Però és que, a més a més, si ens hem d'atènyer als criteris que expressa el senyor ministre de Foment, i que es desprenen de l'acta de la reunió de la Comisión Nacional de Infraestructuras para las Comunicaciones, reunida a la seu del Partit Popular, al carrer Gènova número 13, a un quart de set de la tarda del 29 de setembre de 1997, no sabem veure cap, cap, cap benefici per a Catalunya. Diu: «Yo diría que el primer objetivo subyacente con una estrategia de infraestructuras es reequilibrar el mapa español de infraestructuras, y eso pasa por poner en marcha una serie de inversiones que tengan en cuenta lo que podríamos denominar los 200 kilómetros a la redonda de Madrid. Yo creo que lo que podríamos denominar "estrategia de infraestructuras" es un poco el concepto que inspira las inversiones que realiza el Gobierno, y subyace en nuestro programa electoral; si tuviéramos que hacer un análisis de lo que subyace efectivamente en el programa electoral, veríamos que existe la intención de un fortalecimiento del centro peninsular. ¿Por qué el fortalecimiento del centro peninsular? Porque yo creo que en los últimos treinta años el país se ha ido desequilibrando hacia el Mediterráneo, y esto, que no tiene a corto plazo una importancia decisiva, puede llegar a tener una importancia política estable.»

És a dir, el senyor ministre de Foment diu: inversions, prioritat, 200 quilòmetres a la rodona de Madrid; prioritat, reforçament del centre peninsular; prioritat, compensar el suposat desequilibri entre la Mediterrània i el centre peninsular; prioritat, l'aeroport de Barajas contra l'aeroport de Barcelona; prioritat, la internacionalització de l'aeroport de Barajas sense cap compensació a l'aeroport de Barcelona. I, pel que fa al tren d'alta velocitat, en realitat, prioritat a Madrid, Saragossa, Lleida, i una nova proposta a Madrid - Valladolid. I Lleida - frontera francesa, passant per Barcelona, deixa de ser una prioritat. Potser no tindran «més remei», com era l'expressió del ministre de Foment en aquesta reunió interna del Partit Popular que es va celebrar el mes de setembre al carrer Gènova.

Jo penso, senyor president, que és molt difícil de veure, en aquesta actitud...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Seré tan escrupolós com el senyor president. Moltes gràcies.

El president

Gràcies. (*Remor de veus.*) Té la paraula, per contestar la segona part de la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Eh... (*Veus de fons i rialles.*) Perdó?

El president

A veure si guarden silenci, si us plau!

El president de la Generalitat

Bé, començo...

El president

No he marcat rellotge, encara, eh?

El president de la Generalitat

Està bé. Escoltin, «a un quart de set de no sé quin dia del mes de setembre»... Molt bé: no sé quin dia, exactament, del mes de desembre, es van votar els pressupostos de l'Estat, que són el que condiciona la política, d'un país, i d'un govern, i els seus compromisos. I, bé, si li vol donar un valor a això, a dos quarts de set de la tarda d'ahir, doncs, també vam parlar d'unes quantes coses, que ara li explicaré.

Bé, és veritat que l'any passat, realment, alguna de les inversions que s'havien d'haver fet no es van fer... (*Veus de fons.*) No, «cap» no. Però algunes no es van fer: algunes, jo crec que per culpa del Govern, i ja ho varem plantejar en el seu moment, i d'altres, realment he de dir que per culpa d'un problema tècnic, que ara no tinc temps d'explicar-li, i a més perquè no em vull ficar amb l'anterior ministre d'Obres Públiques. (*Fora remor de veus.*)

Bé, val a dir que alguna d'aquestes coses, en aquest moment, s'està recuperant. En aquest moment, que som tot just al mes de febrer, doncs, d'aquelles obres que s'havien d'haver fet l'any passat, se n'han licitat o adjudicat tres: concretament, hi ha hagut la de Cervera, la d'Igualada a Santa Maria del Camí, i l'altra, la d'Olot fins a Castellfollit i Montagut, que representen trenta mil..., 29.650 milions de pessetes, exactament. Ara bé, a part d'això, el nostre accent, en aquest moment, es posa –no d'una manera absoluta, però sí d'una manera molt prioritària– en unes quantes grans infraestructures, i aquí naturalment que ens poden enganyar, naturalment, però... –o naturalment que poden no complir, per la raó que sigui–, però hi ha un compromís a través del pressupost que fa referència a l'inici d'obres i projectes a fer, i a través, evidentment, d'una sèrie de compromisos polítics –que procurarem, i per això tenim una certa força per fer-ho, que es compleixin–, que aquestes grans infraestructures, que són la tercera pista de l'aeroport, que és concretament el desviament del Llobregat... El desviament del Llobregat, hi ha un compromís que la licitació es podrà fer el mes de juny, concretament –poden prendre'n nota; esperem que compleixin–; la del Francolí, també, més o menys, el mes de juny –el desviament del Francolí és important per al

4724

port de Tarragona—; la depuradora del Prat —que és essencial per acabar tota la política de depuració d'aigües de Catalunya—, també el compromís és que es faci la licitació, que es pugui fer la licitació, el mes de juny...

Tema de l'aeroport: s'activarà —i n'hem de parlar aquí, també, entre nosaltres, perquè aquest és un problema en el qual diverses autoritats catalanes hi estan involucrades—, doncs, el pla director, hi ha el compromís de fer-lo ràpidament.

I hi ha el tema del TGV, del qual el mes que ve sortirà la informació pública de tot el tram que va de Lleida a Martorell. No es fa més perquè nosaltres mateixos vam demanar fa un mes, dos mesos, al Ministeri, i a en Vilalta, que de moment ho suspengués, per tal que tinguéssim temps d'acabar d'estudiar un problema important, que és com..., és a dir, tota la relació del TGV amb la ciutat de Barcelona...

El president

Senyor president, ho lamento, però se li ha acabat el temps, i jo no puc modificar el Reglament. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assumpció de responsabilitats polítiques relatives a les sentències sobre el cas de la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona)

La quarta pregunta és sobre l'assumpció de responsabilitats polítiques relatives a les sentències sobre el cas de la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló, a Osona. Per formular la pregunta del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el nostre Grup només li preguntarà sobre una qüestió que afecta exclusivament la seva responsabilitat; aquí no l'ha de compartir amb ningú, no l'ha de negociar amb ningú. Vostès, sobre l'afer de Sant Pere de Torelló, sempre ens han dit que hi havien anomalies no importants, però que l'actuació del Govern havia estat bona. Malauradament per a vostès, i contradictòriament amb aquestes argumentacions, els jutges, els tribunals, han argumentat que aquí es va produir mala fe, temeritat i desviació de poder —Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, desembre del 96—, i així mateix, l'Audiència de Barcelona, febrer del 98, en condemnar els senyors Vaqué i Vilaró, per frau i tràfic d'influències, fa al·lusions als parentius del senyor Vilaró. El més elemental sentit comú fa pensar que tota aquesta trama hauria estat impensable sense la complicitat política i administrativa del Govern de la Generalitat.

Senyor Pujol, pensa esperar més sentències? Pensa esperar quina és la sentència definitiva sobre els recursos presentats? O pensa ja assumir les responsabilitats polítiques que deriven d'aquest afer?

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Li agraeixo que...

El president

Per respondre la pregunta...

El president de la Generalitat

Perdó?

El president

Endavant, endavant... (*Rialles*.)

El president de la Generalitat

Senyor president, dispensi'm, eh? Deia que li agraeixo que centri la seva intervenció en la sentència de l'Audiència Provincial, perquè justament aquí es veu d'una manera molt clara, en aquesta sentència, si se la llegeix de dalt a baix, que en realitat en cap moment, de fet, la sentència involucra ni fa referència al Govern de la Generalitat.

El president

Per replicar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Bé, gràcies, senyor president. Estupefacte (*remor de veus*), perquè jo no he centrat la meua intervenció en la sentència de l'Audiència de Barcelona; he dit que ja en tenim dues: la del Tribunal, que parla concretament de la Generalitat, i la de l'Audiència, que hi fa al·lusions. Miri, senyor president, aquí hi han tot un seguit de conselleres..., alguns d'ells encara..., dels consellers, o responsables de departaments, encara hi són —el senyor Comas, tenim el senyor Solans, el senyor Sena, fins i tot hi ha la possibilitat que ens presentin en Molins per Barcelona—, que són responsables... (*veus de fons*) —ah, el Mas!..., pitjor (*rialles i remor de veus*)—, que són responsables de tot un seguit d'actuacions que van permetre requalificar una finca, és a dir, de tot un seguit d'actuacions que van permetre que un privat en pogués treure benefici. Això, els tribunals ho estan jutjant de forma condemnatòria. Vostè no assumeix —com no ha assumit en altres casos— les responsabilitats polítiques que en deriven: no ho va fer en el cas Planasdemunt, no ho ha fet en altres casos. Quina pedagogia es pot fer de la política i dels polítics? Quina credibilitat es pot tenir d'un ús del poder que no representi un abús d'aquest poder?

Senyor Pujol, si vostè segueix emmascarant aquests fets, si vostè no reacciona, si vostè té una actitud passiva, vostè està avalant la temeritat, la mala fe i la desviació de poder. Vostè és còmplice d'aquest tràfic i d'aquest frau. I, senyor Pujol, vostè, com a polític, com a governant, ha de reaccionar, ha d'assumir aquestes responsabilitats, i ha de resoldre, definitivament, el cas de Sant Pere de Torelló. Si no ho fa, quan vinguin noves sentències tomarem a preguntar, i tornarem a qüestionar aquí l'actuació d'aquest Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, aquí suposo que vostè es refereix que hi han unes decisions de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya i de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona, en les quals hi ha algunes de les persones que heu dit, i d'altres, i d'altres que no pertanyen a la Generalitat, ni pertanyen a res vinculat a la Generalitat, i algunes de les quals vostè les coneix millor que jo. I, evidentment, aquests senyors van prendre una decisió, van fer una requalificació, que entre altres coses va consistir, per cert, a rebutjar la proposta de l'Ajuntament, que volia fer 202 pisos allà a la urbanització aquesta, que em sembla que es diu la Riera, i va obligar a rebaixar-los a 72. Aquesta és la decisió que van prendre aquestes dues comissions, en les quals hi han aquests senyors que vostè ha dit, que són de la Generalitat, i alguns altres –alguns d'ells alcaldes, per cert– que vostè coneix molt millor que no pas jo. I que crec que cap d'ells, ni els molt coneguts de vostè ni els molt coneguts per part meua, no han de, per això, assumir responsabilitats polítiques, perquè, realment, el que van fer, doncs, en tot cas, ho repeteixo, va ser posar un límit a aquesta voluntat de construcció de pisos que hi havia, concretament, en el projecte inicial de l'Ajuntament.

Per altra banda, penso que, efectivament, la Generalitat va comprar un terreny en el qual nosaltres tenim l'obligació, tenim el compromís de fer-hi unes determinades construccions d'equipaments. Que farem, que si no s'ha fet és perquè, com vostè pot comprendre molt bé, durant aquests últims temps l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló ha quedat en una situació d'una certa paràlisi, fins i tot administrativa, però que, en realitat, aquest compromís hi és. Tenim uns terrenys, que finalment ens n'haurem fet càrrec, afortunadament, per un preu molt més baix, que és el de la peritació pública i oficial, i, per tant, ens sembla que, tant des del punt de vista del que en podríem dir l'administració dels cabals de la Generalitat com de l'actuació que vostè em diu, diguem-ne, que podria tenir responsabilitats polítiques, la nostra actuació ha estat correcta. Com, ho torno a dir, els tribunals en cap moment no s'han referit a cap càrrec de la Generalitat com que poguéssin tenir alguna responsabilitat en tot això que ha passat.

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per a situar la ciutat de Barcelona com a plaça financera de relleu

La següent pregunta és la formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre les mesures a prendre per situar la ciutat de Barcelona com a plaça

financera de relleu. Per formular la pregunta té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. President, estem preocupats per la situació de Barcelona com a plaça financera. Certament, l'establiment del mercat continu de la borsa ha fet decaure, ens sembla que va fer decaure, la importància borsària de Barcelona –de fet, representava en aquella època tan sols un 6,70%, pel que fa a aquest mercat. Ens preocupa també si Barcelona comptarà, compta o pot comptar amb una sòlida base de professionals que puguin satisfer aquestes demandes de capital humà que precisarà una capital com Barcelona per ser una plaça financera. Ens preocupa fins a quin punt aquest teixit de petites i mitjanes empreses catalanes pot trobar uns ajudes, en aquests processos d'intermediació, que eliminin una mica la dependència del crèdit bancari. Volem saber, la Generalitat, què pot fer, què ha fet i què pot fer, per portar Barcelona a una plaça financera que tingui caràcter rellevant, que no sigui subsidiària de Madrid, com ho ha estat en els últims anys.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El Govern de la Generalitat té, entre moltes altres, evidentment, però té una preocupació important, molt important, i que vull subratllar, que és que la ciutat de Barcelona tingui tot el contingut que necessita per ser realment una ciutat forta des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista científic, tecnològic, és a dir, des d'aquells punts de vista que donen a una ciutat, avui, aquella imatge, no solament de modernitat i de modernitat urbanística, sinó també de pes, de pes econòmic, de pes científic, de pes tecnològic. De pes, i de poder, i de capacitat d'influència.

És evident que en aquest sentit l'aspecte financer és important, i per això, juntament amb l'Ajuntament de Barcelona, fa anys, i amb moltes altres entitats, es va crear el Barcelona Centre Financer. Però Barcelona Centre Financer no pot assumir responsabilitats..., només pot assumir responsabilitats de promoció. I a l'hora, diguem-ne, d'empènyer una cosa, des d'un punt de vista efectiu i econòmic, realment, la institució que hi ha –i s'ha demostrat així durant els últims anys– és la Generalitat. I per això ens hem proposat dur a terme aquesta tasca, amb unes quantes mesures, com per exemple la Borsa.

La Borsa va arribar a estar, com vostè diu, al 6,7% del mercat espanyol l'any 94; ara representa el 14,4, i creiem que hi hem ajudat, doncs, no solament ajudar-los a adquirir el local que té, sinó, a més..., a disposar –millor dit– del local que té, i a més, doncs, a ajudar tota la seva informatització, tota la seva modernització, des d'un punt de vista tècnic; a desenvolupar –ja que vostè en parlava– les petites i mitjanes empreses en el

4726

mercant secundari. Bé, això ho hem fet. Ho hem fet també, per impulsar més la Borsa, que la negociació del paper, de les obligacions, del deute de la Generalitat, es fes a través de la Borsa de Barcelona. Això sol representa en aquests moments, aproximadament, el 30% de la cotització de les operacions que es fan a la Borsa, concretament, de Barcelona.

Vàrem ajudar a impulsar, inicialment a través del Barcelona Centre Financer, però després –ho repeteixo– a través d'una actuació que ha hagut d'estar..., més pròpia de la Generalitat, el mercat de futurs, el MEFF, que és el quart d'Europa –això és important: és el quart d'Europa– i el desè del món, i el seguim ajudant avui pel que fa referència a les seves despeses de funcionament.

Hem mirat que determinades societats de caràcter internacional s'establint a Barcelona, amb no tot l'èxit que voldríem, però sí, de tota manera, amb uns certs resultats. Per exemple, no fa gaire, l'agència EBCA, que és una agència important, de les importants en el món de *rating*; s'ha establert a Barcelona, i no a Madrid, com moltes vegades fan aquest tipus, diguem-ne, d'entitats.

Hem impulsat –ja que vostè demanava si hi hauria gent preparada– l'Institut d'Estudis Financers, que durant aquests darrers anys ha permès, diguem-ne, estudis concrets i molt especialment orientats cap a la internacionalització de quatre mil persones.

Bé, i com això, doncs, tota una altra sèrie d'iniciatives, que, simplement, per resumir, voldria dir-li que estan en la línia de mirar que, concretament, a Barcelona...

El president

President...

El president de la Generalitat

...hi hagi el màxim possible...

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius de la fusió de les entitats responsables del cicle de l'aigua

La darrera pregunta en el torn d'avui, formulada pel Grup Parlamentari Popular, és sobre els motius de la fusió de les entitats responsables del cicle de l'aigua. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor president de la Generalitat, a l'inici de la meua pregunta li voldria manifestar que em sabia molt de mal, senyor president, que per acció o per omissió, o per estratègies equivocades, des del Govern se poguessin carregar el Departament de Medi Ambient. Tot sembla indicar que a partir de determinades converses

o sondejos que el conseller de Política Territorial ha iniciat o pensa iniciar amb alguns grups parlamentaris, tot sembla indicar –deia– que el cicle de l'aigua, que depèn de la Junta d'Aigües de Catalunya i de la Junta de Sanejament, pot quedar fusionat en un sol organisme.

Com que este fet afecta els criteris de gestió, manifestats per mi en anteriors ocasions, i afecta també els principis d'eficàcia, d'eficiència i d'economia, la pregunta consisteix a conèixer los motius de la possible fusió d'este organisme i d'esta empresa, responsables del cicle de l'aigua a Catalunya.

El president

Té la paraula, per contestar, l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, jo, simplement, el que li vull dir és que no hi ha cap voluntat de suprimir el Departament de Medi Ambient. El que hi ha és que hi ha..., en fi, una regulació actualment que regeix ja des de fa uns anys –es va regular l'Administració hidràulica de Catalunya l'any 87, em sembla recordar–, i bé, i crec que ha fet un bon treball des del punt de vista de portades d'aigua, de regadius, de qualitat de l'aigua, de sanejament, etcètera, però ens ha semblat ara que, ara, amb l'experiència que hi ha i amb els nous canvis que s'han produït, doncs, valia la pena d'anar a un nou model organitzatiu, que seria aquesta Agència Catalana de l'Aigua, que estem estudiant i que al seu moment, relativament aviat, doncs, trametem a través d'un projecte de llei al Parlament.

El president

Per replicar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. En essència, senyor president, la naturalesa de la fusió anunciada, que nosaltres, per descomptat, no impedirem i que potser tractaríem d'impulsar per raons de coherència i d'operativitat, mereix alguna consideració referida a ordenar la seua pròpia gestió.

Aquí, senyor president, estem parlant d'una Junta d'Aigües que el 1998 ha doblat lo seu pressupost fins a arribar a 15.000 milions de pessetes i a 380 funcionaris, i estem parlant, per una altra part, d'una Junta de Sanejament que, entre pressupost d'explotació i recursos de capital, supera los 50.000 milions de pessetes i els 200 funcionaris. Estes xifres, senyor president, signifiquen que la fusió implicaria una agència, com vostè ha dit, amb un volum de recursos de més de 65.000 milions de pessetes, amb 600 funcionaris, mentre que el Departament de Medi Ambient se quedaria amb 9.000 milions de pessetes i amb 300 funcionaris.

Permeti-me'n alguns exemples. Si la Direcció General d'Ocupació mou 11.000 milions de pessetes; la Direcció General d'Administració Local ne mou 12.000

milions; la Direcció General de Seguretat, 15.000 milions, i la Direcció General d'Administració Local, 24.000 milions, des d'un punt de vista d'estricta lògica econòmica i pressupostària, Medi Ambient, amb 9.000 milions de pessetes, lamentablement, ja no podria ser considerat un departament del Consell Executiu –qüestió que, ho torno a repetir, nosaltres tractaríem d'evitar, en la mesura de les nostres possibilitats polítiques i parlamentàries–, perquè, en la pràctica, senyor president, si Medi Ambient se queda així, se podria convertir en una simple direcció general.

Per consegüent, molta prudència en este tipus de fusions, i lluny de debilitar, jo li agrairia, li prego que doni consistència a este Departament, sobretot per la naturalesa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Casadó

...de les seues competències...

El president

...ha exhaurit el seu temps. Gràcies.

Per contestar la segona part de la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

En primer lloc, per a la seva tranquil·litat, li diré que ja li he dit que això serà un projecte de llei; o sigui que, per tant, no es podrà aprovar, diguem-ne, d'una manera subreptícia: tothom ho sabrà i tothom ho podrà discutir.

Ara, a part d'això, li vull dir una cosa: agafi el pressupost de la Generalitat i miri com és el pressupost del Departament de Sanitat. El pressupost del Departament de Sanitat, si n'excloguéssim el Servei Català de la Salut, quedaria, doncs, un departament molt, molt disminuït, i no ho és, perquè té el Servei Català de la Salut, oi?

Bé, per tant, escolti, em sembla que aquest plantejament no l'ha de fer patir; no l'ha de fer patir, però, en tot cas, ho repeteixo, hi haurà temps de parlar-ne, no hi haurà cap sorpresa, tothom hi podrà dir la seva, ho discutirem a fons i ben obertament.

El que hi ha és que, avui dia, i seguint el que és la norma molt general a tot Europa, ens sembla que hem de mirar de fer una certa unificació de tot el que és la política de l'aigua: que si són regadius, que si és sanejament, que si és abastament, que si és el cost i el preu..., totes aquestes coses han de quedar constatades en un mateix organisme. La mateixa Unió Europea ho recomana, i, a més, ha afegit, ha donat un termini de dotze anys per tal que alguns aspectes concrets, a través d'una agència d'aquest tipus, similar a aquesta que projectem, doncs, siguin inclosos tots allà i, a més, resolts. Per exemple, la Unió Europea demana –i n'haurem de parlar aquí–, doncs, que tots els costos d'abastament

d'aigua depenguin, siguin pagats per la mateixa aigua, per entendre'ns, no?, cosa que nosaltres ja vam introduir fa molts anys, amb certes crítiques, i que ara haurem de tornar a discutir, entre altres coses perquè serà una reclamació concreta que ens farà la Comissió..., la Unió Europea, concretament, no?

Però, en fi, en tot cas el que li vull dir, senyor Curto, és que estigui tranquil respecte a les seves aprensions.

A mi em preocupa més una altra cosa. Sí, a mi em preocupa més que el Pla hidrològic nacional no surti mai, sap? I a base que no surti mai, resulta que una sèrie d'iniciatives que hauríem de tenir –això depèn de vostès, del PP a Madrid, sí–, doncs, resulta que queden frenades, no? O bé que estem pendants d'una llei d'aigües estatal. I jo li asseguro que tindrem molt en compte l'opinió de tothom i que parlarem amb tothom, i a canvi li demano que vostè empenyi tot el possible...

El president

Moltes gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

...perquè el Pla hidrològic i la Llei d'aigües també vagin endavant.

I gràcies per endavant.

El president

Moltes gràcies.

Acabades les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat, comencem les preguntes al Consell Executiu.

Preguntes acumulades relatives a la Unitat de Trànsit de Girona (tram. 310-00344/05, 310-00345/05, 310-00346/05 i 310-00347/05)

La primera de les preguntes, sobre els motius pels quals del total de places de Mossos d'Esquadra que han de formar la Unitat de Trànsit de Girona només s'ha reservat el 15% per als guàrdies civils de carretera, formulada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Celestino Corbacho. (*Remor de veus.*)

Senyor diputat, esperi un moment a formular la pregunta. Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci i que ocupin els seus escons. (*Pausa.*)

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Acumularia les preguntes número 7, la número 8, la número 9 i la número 10, perquè...

El president

7, 8, 9 i 10. D'acord.

El Sr. Corbacho Chaves

...totes elles tenen a veure...

Bé, aquestes preguntes haurien perdut el seu sentit si el tema de la Unitat de Trànsit s'hagués fet a nivell de tot Catalunya. Tenien tot el sentit del món quan es van formular, evidentment, perquè hi havia una situació de màxima preocupació, llavors, respecte del tema de la incorporació o no-incorporació dels guàrdies civils a la futura Unitat de Trànsit de la Policia de la Generalitat de Catalunya, dels Mossos d'Esquadra.

És evident que això ha passat ja respecte del tema que implicava aquest desplegament i aquestes unitats a Girona, i jo crec que, en definitiva, el temps ens dona la raó que, realment, això s'hauria pogut evitar, perquè el resultat final de tot això és la descol·locació de quinze guàrdies civils a Girona. En aquest moment hi ha quinze guàrdies civils que són, sembla ser, els que realment han quedat absolutament descol·locats. Que si no hi hagués hagut el tema del percentatge i aquesta reserva de les trenta-tres places, probablement, al final, el resultat hauria estat el que hauria estat, però ens hauríem evitat, sobretot, un problema i una cosa encara més important: que s'hauria evitat, doncs, crear una incertesa de cara al futur pel que fa referència als professionals que presten la seva funció no solament a través dels cossos de la Guàrdia Civil, sinó, fins i tot, de la Policia Nacional. No toca avui, això, però ja ho debatem, perquè estem en una situació francament greu, que pot afectar en un futur.

Des d'aquest punt de vista, senyor conseller, i tenint present que s'ha acabat un cicle però que en comença un altre, les preguntes serien, respecte del tema aquest, quines conclusions, quines relacions ha tret la Conselleria i el mateix Govern, i si, realment, el Govern i la Conselleria, de cara al futur desplegament tant a la província de Lleida com en un futur a la província de Tarragona, realment podran evitar o prendran mesures perquè aquests problemes que es van viure a Girona no es tornin a repetir, i, sobretot, que els professionals de la Guàrdia Civil que vulguin continuar prestant els seus serveis a Catalunya els puguin continuar prestant; això sí, sota la dependència jeràrquica, orgànica i tot el que sigui necessari del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les quatre preguntes, té la paraula l'honorable conseller de Governació. Deu minuts com a màxim, igual que el diputat. Té dret a repreguntar, eh? (*Pausa.*) D'acord.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Em sorprèn la dada que diu, de quinze guàrdies civils sense col·locar. Si vostè ha llegit els diaris, suposo que haurà vist que jo, dilluns d'aquesta setmana, és a dir, abans d'ahir concretament, vaig tindre una reunió a la Secretaria d'Estat de Seguretat, en la qual, a part d'estar-hi el secretari d'Estat, hi havia el mateix director general de la Guàrdia Civil i el

general en cap de l'Agrupació de Trànsit. Les dades que em va donar la Direcció General, a mi en persona, era que en aquests moments hi havien cinc –no quinze, cinc– agents de la Guàrdia Civil que faltaven per recol·locar, i, entre altres coses, faltaven per recol·locar perquè no havien fet la seva opció, al seu moment, dins dels diferents concursos d'acoblament que s'havien fet a les comarques de Girona, o a la resta –en aquest cas, sí– del territori de l'Estat. I, per tant, en aquests moments estaven encara sense assignació de destí, perquè, en el moment que se'ls va donar la possibilitat d'adquirir destins dins la circumscripció de Girona, ells no van utilitzar aquesta funció. Per tant, no són quinze, sinó que serien només cinc. I el compromís i els aclariments que em van fer ahir des de la Direcció General és que pensaven que això també quedaria resolt els propers mesos, i que, per tant, al final, al final de tot aquest procés, no hi hauria hagut absolutament cap agent que en contra de la seva voluntat hagués hagut d'abandonar les comarques de Girona. Aquesta és la primera de les coses que jo, per tant, vull deixar clara aquí.

En segon terme, en segon terme, miri, quines conclusions hem tret? Doncs, que, malgrat el rebombori que en algun moment es va dur a terme, malgrat que aquest rebombori va ser, fins i tot, airejat o esbombat –jo m'atreiria a dir, a vegades, doncs, des d'un punt de vista polític–, el resultat és que les coses han funcionat bé, que les coses funcionaran bé a partir del dia 4 de maig i que per part de la Direcció General de la Guàrdia Civil la valoració que es fa d'aquest procés també és bona.

El dia 20 de març hi haurà la nova Junta de Seguretat de Catalunya, en què, en aquesta Junta, en el si d'aquesta Junta, es decidirà quina serà la situació que es produirà a les comarques de Lleida; situació que analitzarem també conjuntament, i que –ho subratllo– la decisió també la prendrem conjuntament el Ministeri de l'Interior, la mateixa Direcció General de la Guàrdia Civil i el Departament de Governació, i, per tant, en cap cas seran decisions unilaterals, ni del Ministeri ni del Departament de Governació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no..., jo dic quinze perquè tinc un escrit, concretament, dels afectats que fa referència a quinze places. Si des de llavors, des que jo tinc aquest escrit, que és de la setmana passada, resulta que ara ja no són quinze, són cinc, doncs, jo me n'alegro.

Per mi no és una garantia que el senyor Valdivieso digui que no hi ha problema, perquè el senyor Valdivieso no és la primera vegada que diu que aquí no hi ha problema, que tot va bé, a pesar que els professionals del cos –que evidentment no posen..., no ho manifesten, per raons òbvies, perquè no ho poden manifestar–

constataren que el senyor Valdivieso no tenia raó en algunes apreciacions que tenia.

Jo me n'alegro, en tot cas, que el conseller hagi, a partir d'aquí hagi estat sensible i hagi vist que, realment, les primeres mesures i la primera direcció que es va prendre respecte de resoldre aquest problema no eren les més indicades. Si el resultat final de tot això ha donat com a conseqüència que avui quinze, segons els números que jo tinc, però cinc segons vostè –i, per tant, suposo que vostè en aquest moment té més raó que jo, perquè té una informació més propera–..., jo me n'alegro, i, per tant, a partir d'aquí l'únic que s'ha de desitjar és que el futur vagi precisament en aquesta direcció.

Vostè sap perfectament quina és la meua opinió sobre aquest particular, i vostè sap que ens trobem davant d'una situació complexa i que aquí es necessiten els esforços de totes les administracions i, sobretot, de comptar amb tots els professionals: els nous i els vells. I, per tant, aquí hem de fer una política sensible, però fonamentalment que resolgui i que doni una bona resposta als problemes de futur. Confio, per tant, que a partir d'aquí, fins i tot, es trobi una sortida a aquests cinc guàrdies civils, o vostè o directament el director general de la Guàrdia Civil, i que sobretot a Lleida no torni a passar el que ja va passar a Girona. Nosaltres ho celebrarem, i pot comptar amb la nostra col·laboració si això és així.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. A veure, a mi les informacions del director general de la Guàrdia Civil em mereixen tota la credibilitat, òbviament; malament aniríem si no fos així, ja. (*Veus de fons.*) De l'actual director general de la Guàrdia Civil.

Pel que fa a la resta de la seva rèplica, dir-li que jo crec que nosaltres, en el seu moment, vam fer, doncs, això: vam fer un acte de sensibilitat envers uns professionals, i, per tant, com vostès saben, no hi havia cap obligació de fer-la, en absolut. Vull reiterar unes declaracions que em sembla que vaig fer el mes d'agost, que quan nosaltres vam plantejar a la Direcció General de la Guàrdia Civil la possibilitat d'obrir un «cupo» d'agents que poguessin passar-se als Mossos d'Esquadra, doncs, la sorpresa de la mateixa Direcció General –sorpresa positiva, però, en definitiva, sorpresa– es va així manifestar, i que després s'ha procurat anar ajustant i arreglant totes i cada una d'aquestes coses.

Jo estic convençut que el procés seguirà bé i que per a Lleida, doncs, en parlarem, i en parlarem també des del mateix esperit amb el qual vam iniciar el procés; que el procés és que aquí hi ha un desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, un desplegament de Trànsit, que aquest en principi es considera un model policial de substitució, en el qual, evidentment, poden tindre cabuda uns professionals, però que tam-

bé és cert que la mateixa Guàrdia Civil –i així ho ha manifestat reiteradament el seu director general– també té unes necessitats de personal que l'obliguen a ser molt curosa a admetre determinats transvasaments de professionals; que en el cas que després aquí existeixen unes qüestions, absolutament legítimes, de tipus personal i d'ubicació, doncs, després la Guàrdia Civil va fent també, dins dels seus moviments d'acoblament, la resposta a aquests temes.

Per últim, agrair-li –i agrair-la-hi sincerament–, doncs, la seva col·laboració, perquè en el futur estic segur que puc continuar comptant amb la seva ajuda per anar endavant en el model policial.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quin organisme públic ha d'establir els criteris de participació d'altres companyies o de grups teatrals al Teatre Nacional de Catalunya

Substanciades, per tant, les preguntes 7, 8, 9 i 10 de l'ordre del dia d'avui, substanciaré la següent, la pregunta número 11, que versa sobre quin organisme públic ha d'establir els criteris de participació d'altres companyies o de grups teatrals al Teatre Nacional de Catalunya. Formulada la pregunta pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, les relacions entre el Departament i el Teatre Nacional, el futur de l'organització administrativa de la gestió del Teatre Nacional, ha estat els darrers mesos damunt la taula. En aquest instant ens agradaria saber quines són les perspectives de l'organització administrativa de la gestió del Teatre Nacional; qui decidirà els tants per cents de la programació, i, en definitiva, quin és, en aquest moment, el resultat de les negociacions del Departament amb els sectors que han d'acabar d'influir en la política que durà a terme el Teatre Nacional.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Gràcies, senyor president. Senyor Josep Bargalló, un dels objectius del Teatre Nacional de Catalunya és que tingui un impacte positiu en el conjunt del sector; que millori al més àmpliament possible les oportunitats per als grups de creadors i de professionals, i que, per tant, esdevingui un factor de multiplicació i dinamització de l'oferta i de la demanda.

4730

Per aquest motiu, el Teatre Nacional de Catalunya ha de garantir amb l'adequada flexibilitat la presència continuada de companyies catalanes independents. El percentatge del 35% que surt a la Resolució de 29 de juliol de 1997 és, per damunt de tot, una manera de visualitzar un criteri bàsic: la necessitat que les companyies independents catalanes estiguin presents en la programació del Teatre Nacional d'una manera significativa. A partir d'aquest criteri bàsic, el director del Teatre Nacional té tota la llibertat per programar els espectacles que consideri convenients, i, per tant, de definir els criteris de selecció de les companyies o grups teatrals amb els quals es col·laborarà. En conseqüència, no hi ha cap departament o organisme públic que defineixi aquests criteris, sinó que ha de ser el director del Teatre Nacional de Catalunya qui ha d'assumir aquesta funció.

En la reunió de la Mesa de Coordinació Teatral del passat dia 17 de desembre i en la roda de premsa posterior, el senyor Domènec Reixach va presentar, en el marc del document de treball *Línies d'actuació per al Teatre Nacional de Catalunya*, les principals directrius per a la participació de les companyies. Aquest document estableix, en l'apartat corresponent a la relació del Teatre Nacional amb les companyies independents, literalment, els principis que ara li llegiré: «Les companyies independents, constituïdes per equips de creació ja consolidats, amb una estètica definida i un llenguatge propi, han intervingut de manera decisiva en el desenvolupament de l'espectacle català contemporani. El Teatre Nacional podrà participar en la coproducció d'un projecte important proposat per una companyia independent, en funció de la línia artística general del Teatre Nacional, o de la dissenyada per a cada temporada. Des del punt de vista de la producció, el Teatre Nacional obrirà la possibilitat de coproduir espectacles amb les companyies independents, en projectes que representin una superació de la dinàmica habitual d'aquestes companyies. D'altra banda, el Teatre Nacional contemplarà la possibilitat de proposar a una companyia independent un projecte de creació en la programació d'una temporada. En aquest cas, el Teatre Nacional deixarà d'exercir una funció receptora de propostes, per convertir-se en generador de la proposta creadora. Anant més lluny, el Teatre Nacional preveurà fins i tot la possibilitat d'animar projectes d'espectacles que vinculin companyies i creadors d'àmbits i estètiques diferents. En el camp de la programació, el Teatre Nacional obrirà les seves sales a la programació d'espectacles produïts per les companyies independents sense la participació...»

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Ja sap el diputat senyor Bargalló que el senyor conseller no li podrà contestar la seva repregunta, perquè ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Aquest document que vostè esmentava i ens llegia, el vam rebre alguns diputats i diputades, tramès pel director general, senyor Vicenç Villatoro, i deia que aquest document era un document obert; en la carta que acompanyava el document, deia que era un document obert, que estava a disposició del debat, que estava a disposició de noves iniciatives. Ara li proposo aquí: si és un document obert, si és un document que es pot debatre, utilitzi una de les vies –no l'única, però una de les vies– de debat de la política teatral de casa nostra, que és la Comissió de Política Cultural. Duguin el document a la Comissió i obrin el document al debat dels grups parlamentaris i a les seves aportacions. No és l'única via de debat, però és una via de debat.

I, en segon lloc, si és el director del Teatre Nacional qui ha d'aplicar els criteris exclusivament, l'experiència darrera de les relacions entre el director i el Departament ens explica que, quan les responsabilitats són a mans d'una única persona –jo ara no diré si les executa bé o les executa malament, que no és la nostra funció–, són al final fonts de problemes. Creïn una comissió, un grup, creïn algun, també, fòrum de debat professional que pugui donar suport, que pugui servir de col·laboració a aquesta direcció del Teatre Nacional per tirar endavant. Perquè, en el fons, el que el nostre Grup Parlamentari vol és que no es torni a produir l'espectacle del Teatre Nacional dels darrers mesos, i, quan dic «l'espectacle del Teatre Nacional», vol dir de les relacions entre el teatre, el Departament, i, en el fons, un espectacle que ha acabat sent lamentable per a l'escena catalana.

Si us plau, que el debat sigui de veritat, que els agents hi puguin intervenir i que mai més es deixi tot en mans de persones, per molt que personalment nosaltres, com a grup parlamentari, puguem estar d'acord o no amb elles.

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió de l'empresa Eix Bus de l'explotació del servei de viatgers per l'Eix Transversal de Girona a Lleida

La següent pregunta és la pregunta número 12, sobre la concessió de l'empresa Eix Bus de l'explotació del servei de viatgers per l'Eix Transversal de Girona a Lleida, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per fer la pregunta, el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds vol saber quins són els criteris seguits pel seu Departament per atorgar la concessió del servei de viatgers entre

Girona i Lleida per l'Eix Transversal, ja que considerem que el Govern va seleccionar la pitjor oferta de les tres que es varen presentar, concretament la de l'empresa Eix Bus. Gràcies.

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, el conseller senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, la concessió administrativa de l'explotació d'un servei públic regular de transports de viatgers per carretera entre Girona i Lleida ha estat adjudicada a Eix Bus. Cal tenir present que, de conformitat amb el que preveu l'article 43.2 de la Llei 12/87, de 28 de maig, en la valoració de les proposicions formulades per a l'adjudicació d'un servei seran tingudes en compte –per tant, li controsto criteris– totes les circumstàncies que concorrin a les diferents ofertes, sense atendre exclusivament el seu contingut econòmic.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, evidentment, no ha respost encara a la pregunta que jo li he fet –suposo que l'està guardant, doncs, per a la segona part–, però jo sí que li diré unes quantes qüestions que potser l'ajudaran a respondre amb més criteri.

Miri, nosaltres ens hem llegit les tres ofertes que hi havia en aquests moments –CETSA, ATSA i Eix Bus–, i les hem comparat; a més a més, hem fet un gràfic –que l'hi puc cedir a vostè perquè ho vegi d'una manera molt més clara–, i, com que hem anat buscant la comparació de les ofertes, hem vist que l'empresa CETSA, que és una unió temporal d'empreses, doncs, era la que oferia més expedicions Vic - Girona, era la que posava en disposició més vehicles, era la que amortitzava els vehicles en menys anys, era la que posava una tarifa a l'usuari menor, era la que posava o tenia o donava descomptes superiors a joves i jubilats, era la que donava abonaments per a deu viatges, era la que tenia una experiència més extensa..., cosa que Eix Bus ni l'esmenta, la seva experiència, tenint en compte que Eix Bus –això sembla que també és un element a tenir en compte, sobretot els que coneixem aquestes empreses– està formada per TEISA, Alsina Graells i ASSER. Són tres empreses, doncs, que circulen per les terres catalanes des de fa temps –des de fa temps. Ho dic perquè, malgrat aquestes consideracions inapel·lables, contundents, lleghes i comparades, de les diferents ofertes que posen, vostès elegeixen la pitjor.

Cadascú té el seu criteri, però estarà amb mi que aquest és un criteri de tot menys racional. I a més a més, quan es porta a terme la inauguració, amb algunes dificultats, fins i tot d'accés dels discapacitats, això sí, amb un àpat

pantagruèlic que vostès varen fer a l'hora de la inauguració..., que cadascú fa el que creu convenient, però el que sí que és molt important és que vostès han utilitzat o han acceptat o l'han atorgat a l'empresa que pitjors serveis oferia, i a més a més es nota amb totes les propostes o totes les notícies que han sortit fins aquest moment, que també es queixa perquè no vol canviar el règim de concessió, cosa que també és certa.

El que sí que és clar és que els usuaris seran, en última instància, els que pagaran més diners que el que es va establir fins i tot a la concessió.

Jo li demano d'una vegada per totes: té una explicació racional i comprensible?

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la rèplica de la pregunta, a continuació té la paraula l'honorable conseller senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, home, vostè mateix m'ho posa molt bé, no? És a dir, en definitiva, aquests ens oferien duros a quatre pessetes i, és clar, els experts de la Direcció General de Transports saben distingir quatre pessetes d'un duro, saben distingir quan una plica té possibilitats racionals de complir-se i quan no, saben distingir quan es fa simplement una oferta per entrar en un mercat. Perquè, és clar, vostè diu: «Qui són aquestes empreses?» Home, l'experiència que pot tenir amb serveis entre Lleida i Girona una empresa formada per una empresa que es diu Sagalés, Societat Anònima, que coneix les comarques del Barcelonès, Vallès Oriental i Osona, una empresa que comunica Figueres i Girona amb Barcelona, una empresa que comunica, doncs, les comarques gironines, una empresa que comunica les comarques lleidatanes, segurament és diferent que una agrupació d'empreses que fa el servei urbà de Talavera, de Jerez, d'Àvila, que té un servei que comunica Badajoz i Barcelona, això sí, i que fa serveis i concessions, bàsicament, de Ciudad Real a Toledo, i que a més a més està associada amb una empresa francesa, que segurament deu tenir molta experiència i per això se'ls ha qualificat quant a experiència exactament igual, perquè no es pugui dir que es discrimina..., però, lògicament, coneix molt més bé el nostre mercat i, per tant, pot fer una oferta molt més ajustada per, després, complir. Perquè vostè sap perfectament que si es dona una concessió i després no hi ha equilibri econòmic i financer, això pot ser causa de rescissions.

Per tant, la mesa de contractació va valorar que no valia la pena tenir duros a quatre pessetes, sinó simplement donar un servei eficient, que és el que en aquests moments s'està fent.

Gràcies, senyor president.

4732

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions exteriors de la Generalitat de Catalunya des del punt de vista administratiu

La darrera pregunta d'aquest Ple és la pregunta número 13, sobre les actuacions exteriors de la Generalitat de Catalunya des del punt de vista administratiu. Formulada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per exposar la pregunta l'illustre diputat senyor Eduardo Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats. Les possibilitats d'actuació del Govern de la Generalitat, de l'Executiu en matèria d'actuacions exteriors són pràcticament divisibles en dos camps: Europa –Unió Europea– i la resta del món. No vull entrar en el vell debat dels símbols de sobirania, que això està cada vegada més superat, però voldria dir en aquest sentit que, mentre que el primer camp és un camp que cada vegada més requereix més esforç, en el sentit que cada vegada és menys exterior, perquè està més interioritzat per la població catalana, l'altre, doncs, sempre ha estat més discutible, no anem a veure determinats viatges que s'han fet, però amb la retallada pressupostària que ens ha dut a terme l'austeritat veig que aquests viatges han disminuït.

Les actuacions exteriors de la Generalitat de Catalunya han estat molt personalitzades en la persona del president, sembla el domini reservat, certament, del president de la República francesa –ho dic com a analogia. Bé, doncs, aquesta, diguem-ne, actuació ha fet que avui en dia observem que dues persones han adoptat això: el senyor Llibert Cuatrecasas, primerament Joan Maria Vallvé, i el senyor Llibert Cuatrecasas, totes dues d'òbvia afinitat política amb el president, però també d'un lligam personal amb ells, i això, indubtablement, amb els viatges i desplaçaments, moltes vegades ha donat un exemple, una certa forma com si fossin uns caps de gabinet viatjant amb el president.

Bé, voldria dir: la desaparició del Comissionat a què és deguda? Està vacant? Està suprimida o estan rebaixades les funcions, el contingut polític, a una direcció general, i en aquest cas té un caire més administratiu?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Està suprimida la figura del comissionat, està suprimida perquè la veritat és que la situació ha canviat. La figura del comissionat d'Actuacions Exteriors era una figura que existia quan no hi havia conseller de la Presidència i la veritat és que ens sembla una superposició de

càrrecs tan gran que ens ha semblat molt millor que sigui un director general i, per tant, aquesta figura està supeditada i està sota el secretari de la Presidència i, evidentment, del conseller de la Presidència.

El president

Gràcies. Té la paraula el conseller..., el senyor diputat.

El Sr. Escartín i Sánchez

El –ara m'han fet conseller–..., indubtablement, aquesta resposta és fonamentalment, jo diria, en el sentit d'estalviar representacions, càrrecs, agafant-ho a la Presidència, i la Presidència, a la vegada dependent del president, però no sempre ha sigut, en el moment de crear el Comissionat, justament, haver-hi Conselleria de Presidència, que desaparegués el Comissionat, sinó que hi ha hagut un temps que ambdues figures han coexistit.

Bé, sembla que hi haurien tres raons, segons el meu judici. No serà, això –i ho pregunto–, que estigui lligat amb el fet que un cop el president, ja no essent president de l'Assemblea de les Regions, ja no calia..., no anem ara a analitzar el període de pas del president Pujol com a president de l'Assemblea de les Regions, la qual ha estat una tasca..., bé, la que ha sigut...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Escartín i Sánchez

...i potser –perdó– ha quedat innecessari?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

No, només afegir-hi que no hi han raons especials d'aquestes que vostè es pot imaginar. La veritat de tot això és un procés de simplificació de l'Administració, agafant cadascú les seves responsabilitats.

La discussió sí que pot ser de dir: «Escolti, com pot ser que vostè quan es va fer càrrec de la Conselleria de Presidència no va canviar això al cap de dos mesos?» Bé, jo necessito un temps, sóc una mica lent i prefereixo fer les coses amb una certa lentitud i, a més, normalment darrere els càrrecs hi ha persones i, per tant, un ha de saber també donar resposta a aquestes persones, sobretot si aquestes persones han respost d'una manera correcta en la seva manera de fer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposicions de llei acumulades relatives a la modificació dels articles 82, 17 i 18 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 9/1994, de 13 de juliol (tram. 202-00099/05 i 202-00100/05) (presa en consideració)

Acabat el torn de preguntes al Consell Executiu, passarem al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 82 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar la presa en consideració, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En tot cas, i amb el seu permís, acumularíem els que eren els punts tercer i quart d'aquest ordre del dia, que ambdós fan referència a modificacions de la Llei de finances públiques de Catalunya, encara que ambdós són temes diferents i que, per tant, en la presentació els faré de manera ben diferenciada, en fer referència a la mateixa Llei, els acumularia.

De bell antuvi, segurament seria bo recordar –potser no necessari, però en tot cas sí interessant– que estem parlant de preses en consideració. Per tant, no dedicaré massa temps a parlar del text concret que es proposa en aquesta presa en consideració, si més no del problema que s'intenta resoldre, amb el benentès que, en el cas que alguna d'aquestes propostes de modificació fos acceptada, en el tràmit corresponent posterior a aquesta acceptació en el plenari es podria veure si la formulació que presenta el Grup Socialista és la més adient o seria millor trobar algun altre tipus de formulació.

Per tant, passem a comentar els temes que es plantegen en les modificacions que es proposen. La primera fa referència a canviar l'article 82. L'article 82 de la Llei és la que fa referència al Compte general. D'acord amb la redacció actual de la Llei, la tramitació que segueix el Compte general és que el Govern el formula, més o menys a meitat de l'any següent acaba la formulació del Compte general d'un pressupost, d'una anualitat determinada, i aquest Compte es trameta a la Sindicatura de Comptes, que, d'acord també amb el que preveu la Llei, l'analitza, en fa un informe, que trameta posteriorment al Parlament perquè sigui aquesta cambra la que en faci la seva anàlisi, la de l'informe, i la seva aprovació.

Per tant, la cambra ha d'aprovar tant el que fa referència a l'informe de la mateixa Sindicatura com el mateix Compte general.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Des del nostre punt de vista, aquesta sistemàtica actual de la Llei comporta dos tipus de problemes que pretenem resoldre amb la modificació que proposem. Un

primer problema és en realitat una qüestió de responsabilitat. Molts dels senyors diputats han tingut en el seu moment responsabilitats en l'Administració local, fins i tot crec que algun dels contradictors d'aquest tema en tindrà alguna de molt patent. Per tant, la pregunta seria la següent: què passaria si en una corporació local, si en un ajuntament, a un regidor se li demanés que aprovés uns comptes sense poder veure aquests comptes, per molt que aquests comptes els hagués vist l'interventor, els hagués vist el conjunt de funcionaris que hi ha en un ajuntament. Sens dubte, aquest regidor es rebellaria, diria que això no pot ser, diria que això és un acte de prepotència, diria un conjunt de qualificatius que vosstès mateixos poden escollir.

I això és al que en aquest moment ens obliga la sistemàtica de la legislació que tenim aprovada, amb l'ús que en fa el Govern, evidentment; el Govern podria haver-ne fet o podria haver optat per fer-ne algun altre tipus d'ús, però amb l'ús que en fa el Govern el Compte va a la Sindicatura de Comptes, ens arriba a aquest Parlament vist per la Sindicatura de Comptes un informe, però no ens arriba el Compte.

Per tant, ens trobem que, dit sigui amb el benentès, sense menystenir en cap cas el paper de la Sindicatura de Comptes i la important tasca que està fent en l'anàlisi de les finances autonòmiques, el seu informe, el de la Sindicatura de Comptes no pot ni ha de substituir, segons la nostra manera d'entendre, la capacitat que tots i cada un dels diputats hem de tenir per poder veure i comprendre què és el que anem a aprovar, quin és el contingut del Compte general, quina és la gestió econòmica i financera que ha fet el Govern de la Generalitat en un any determinat.

Però és que, a més a més, la mateixa Sindicatura de Comptes ens manifesta en els seus informes, i de forma habitual, els límits de la seva fiscalització i, evidentment, en cap cas entra en un altre element important que la Sindicatura no pot ni ha de jutjar, que és el de l'oportunitat política. El principi de l'oportunitat política d'haver efectuat algun tipus de despesa o una altra és un principi que només pot entendre aquest Parlament, que només es pot jutjar en aquest Parlament; i això, sense el Compte general, és pràcticament impossible.

Però en relació amb aquesta última qüestió hi hauria un altre element complementari, un altre argument que caldria afegir al de la responsabilitat de tots i cada un dels diputats en el moment d'efectuar algun tipus de votació: és el de l'eficiència. Mirin, el Compte de 1995 va ser aprovat i enviat a la Sindicatura pel Govern abans de l'estiu de 1996, el mes de juliol, agost de 1996, d'acord amb el que preveu la Llei; la Sindicatura ha efectuat el seu Informe i aquest Informe ha entrat al Parlament fa pocs mesos. És a dir, complint els terminis previstos per la Llei, aquest Parlament no podrà analitzar els comptes de 1995 fins pràcticament l'any 1998, és a dir, amb un retard de pràcticament dos anys sobre la realitat. Hi ha, doncs, un desfasament en el temps que si volem que els debats d'aquest Parlament siguin més actualitzats, que la informació que tenim sigui la més adient, és necessari que també els docu-

ments circulin amb més rapidesa, sense detriment dels tràmits que s'hagin de poder efectuar.

Per tant, per aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, per què és necessari que hi hagi responsabilitat en aquesta cambra perquè els senyors diputats en el moment de votar un document sàpiguen quin document estan votant?, que no es tracta aquí de votar una llei a cegues, que no es tracta de votar un document a cegues, sinó que es tracta de votar un document que estigui en aquesta casa, que el puguem conèixer, que el puguem debatre i que el puguem discutir.

Proposem que es modifiqui l'article 82 i d'una manera molt senzilla: al mateix temps que el Govern envia el Compte general a la Sindicatura de Comptes que també l'envii al Parlament.

Amb aquest petit tràmit –fer una còpia de la documentació que s'envia a la Sindicatura de Comptes–, el problema quedaria resolt, i em sembla que aniria a favor del prestigi, a favor de la consideració del paper que aquesta cambra ha de tenir, també, en el retiment dels comptes de la Generalitat.

(Pausa. Veus de fons.) D'acord. Senyor president, passaria al següent punt, al que està en el punt número 4, en què proposem modificacions de l'article 17 i l'article 18 de la Llei de finances públiques de Catalunya.

Aquests articles fan referència a l'endeutament i a les possibilitats de refinançament de l'endeutament. En aquest moment, la regulació que tenim és una regulació que parteix d'una base, que és que hi ha un endeutament previst en el previst, i autoritzat en el pressupost, que és un endeutament que es desdobla, es distribueix entre un endeutament a llarg termini, la regulació del qual és molt concreta i molt exacta en el pressupost, perquè es diu específicament quin és el límit de l'endeutament a llarg termini que es pot efectuar, i un endeutament a curt termini, que és un endeutament que se situa normalment en termes de percentatge; és a dir, es diu que la Generalitat es podrà endeutar en operacions de tresoreria fins a un 10, un 12%, un percentatge que ha anat variant al llarg del temps. I aquest endeutament també s'ha d'incloure, segurament, en un context més global, un context més general, que és el format per les previsions de convergència econòmica europea, per les previsions de Maastricht, que és un element que també..., és un constrenyiment que tenim, en la mesura que també les previsions de Maastricht marquen quina és l'evolució de l'endeutament possible.

Quina és l'actuació que està tenint el Govern, si més no des de l'any 1994? Bé, el Govern, des de l'any 1994, està fent una operació de transformisme relativament important en el que és el plantejament de l'endeutament. A partir del moment que s'aproven els pressupostos, exhaureix els límits de l'endeutament a curt termini –el 12%; això vol dir que el Govern es pot endeutar fins a 300.000 milions, fins a 200.000 milions, fins a la quantitat que sigui–, exhaureix aquests límits, s'endeuta fins al límit màxim, i aleshores, en virtut d'una interpretació que en altres moments nosaltres ja hem reclamat com a interpretació totalment abusiva que es fa des del Govern de la reglamentació, refinança aquest endeutament, però, en lloc de refinançar-lo amb el que era el

seu origen, que era un endeutament a curt termini, canvia els períodes d'amortització d'aquest endeutament i els refinança com un endeutament a llarg termini. Això obre el forat, de nou, de l'endeutament a curt termini, es torna a incrementar l'endeutament a curt termini, es torna a finançar, es torna a refinançar, es torna a passar a llarg termini..., i és una mica com el conte de l'enfadós, que mai s'acaba, i, evidentment, això possibilita un endeutament..., arribaria a possibilitar un endeutament il·limitat del mateix Govern. És a dir, amb l'ús que el Govern està efectuant de les regulacions actuals, i amb la interpretació que el Govern està fent d'aquestes normes, el límit de l'endeutament no existeix. Aquesta cambra pot dir que siguin 100.000, 200.000 o 250.000: el Govern pot incrementar aquest endeutament fins a límits insospitats.

I no ho diem nosaltres sols, senyores i senyors diputats: ho diu la mateixa Sindicatura de Comptes. Informe sobre el Compte general del 1994, volum primer, pàgina 86: «La Llei de pressupostos de la Generalitat, en autoritzar la modificació, el refinançament o la substitució de les operacions d'endeutament a curt termini per les de llarg termini, permet un mecanisme que dificulta el control dels límits d'endeutament que la mateixa Llei estableix.» Això, en el llenguatge de la Sindicatura –prudent per necessitat i, segurament, correctament prudent–, és un eufemisme que ens porta a la conclusió que jo els citava abans: amb la regulació actual, no hi ha límit possible per a l'endeutament de la Generalitat, i aquesta, entenem que no és una situació correcta.

No ho és, a més a més, per l'ús que el mateix Govern fa d'aquesta operativa. Així, a partir d'aquests mecanismes, l'any 1994 el Govern va depassar de 32.000 milions de pessetes l'endeutament previst en els pressupostos; l'any 1995, el va depassar de 125.000 milions; l'any 1996, de 108.000 milions; del 97 no tenim dades exactes, però estarà entre els 50 i els 100.000 milions de pessetes, d'acord amb les dades que hi havia en la liquidació del tercer trimestre. És a dir, aquests quatre anys, el Govern s'haurà endeutat gairebé en mig bilió de pessetes de forma addicional al que aquesta cambra havia autoritzat.

Estem, per tant, davant d'un deute no autoritzat per aquest Parlament, i davant d'un deute que no compleix en cap cas els acords de convergència econòmica europea, els acords de Maastricht. I entenem que aquest és un mecanisme que no hem de tolerar, aquest és un mecanisme que no és correcte, que no és bo, i per això proposem la modificació de l'article 17, en què diem: escolti, ja està bé, és correcte que es puguin refinançar operacions de tresoreria, és correcte perquè les condicions del mercat financer són canviants i, per tant, és lògic que hi hagi instruments que permetin que aquest refinançament es pugui produir; el que no és correcte és l'ús que en fa el Govern, i per això diem: «En el cas que es vulguin refinançar operacions de tresoreria, aquest refinançament sempre s'haurà de fer, necessàriament, per altres operacions de tresoreria.» Ha de quedar estrictament prohibit que es puguin refinançar operacions de tresoreria, operacions a curt, per altres opera-

cions a llarg. Aquest, entenem que és un mal ús, un abús de la Llei pel que fa relació a l'endeutament.

I una tercera reflexió sobre aquest tipus de qüestions, que també va relacionada amb l'endeutament i que és la que faria referència a l'article 18, sobretot a la segona part, a la inclusió d'un nou apartat d a l'article 18. La dinàmica descontrolada de les despeses de la mateixa Generalitat de Catalunya, el creixement constant del dèficit i l'endeutament, és com una bola de neu que de mica en mica va amenaçant d'arrossegar tot allò que es trobi al seu pas. I, una mica, si mirem l'execució dels pressupostos del 95 i del 96, veurem que per primera vegada la situació ha arribat a uns nivells suficientment crítics com perquè es doni un element que no s'havia donat fins aquest moment.

La Llei de finances de Catalunya preveu que els crèdits, l'endeutament, hagin d'anar destinats únicament i exclusivament a inversions. Aquesta és una raó, no ja solament legal: és una raó fins i tot de tipus lògic. Seria totalment absurd que es destinés part de l'endeutament a finançar despeses corrents, perquè l'any següent estaríem igual, i el següent estaríem igual, i seria, entre tots plegats, anar fent una bola cada cop més grossa. Per tant, les previsions que es contenen en la Llei de finances públiques en aquest sentit són previsions totalment correctes. El que ens preocupa a nosaltres és que el Govern fa cas omís d'aquestes previsions; el Govern no fa cas del que diu la Llei de finances públiques, i està destinant endeutament a altres funcions que no són les despeses d'inversió.

Podem fer les comparacions de la liquidació del 95 i de la liquidació del 96, que són les dues que tenim concloses –del 97, com els deia, com a mínim, aquest diputat només en té dades fins al setembre; per tant, les conclusions sempre serien relativament provisionals. L'any 1995, l'endeutament que realment va efectuar la Generalitat supera de 54.000 milions de pessetes les despeses de capital, les despeses d'inversió que va efectuar el Govern el mateix any. L'any 1996, aquest escriu va ser de 30.000 milions de pessetes. Si hi afegíssim algun escaig que hi haurà el 97, segurament podríem dir, podríem afirmar en aquest moment que el Govern, durant els darrers tres anys, s'ha endeutat en 100.000 milions de pessetes que no ha explicat en aquesta cambra per què han servit. La resta poden haver servit per efectuar inversions d'acord amb el que preveu la Llei, però hi ha 100.000 milions de pessetes de major endeutament en relació amb les despeses d'inversions..., estaríem davant d'un cas d'estalvi negatiu, en termes, segurament, excessivament tècnics, però estaríem davant d'un cas que el Govern ha de donar explicacions del perquè utilitza aquest mecanisme, i del perquè està fent servir diners d'endeutament per a altres qüestions que no siguin inversions.

La qüestió política és dir: escolti, on han anat aquests diners?, per què s'han utilitzat? Segurament aquest és un tema en el qual podem aprofundir més quan veiem les liquidacions del 96, però, en tot cas, sí que podem dir, avui, que aquest és un mecanisme pervers, aquest no és un bon mecanisme. I la modificació que proposem de l'article 18 és una modificació que tendeix a limitar aquest procés, a prohibir que això es pugui

produir, i, per tant, diem que, sempre, les despeses de capital han de ser superiors als ingressos de capital, entenent tant els uns com els altres, el 6 i el 7, i que la diferència entre ambdós pot ser compensada per l'endeutament, únicament i exclusivament. En el cas que se superi aquest límit, en el cas que la Generalitat, el Govern, tingués, utilitzés més endeutament del previst per a aquestes operacions, s'haurien d'utilitzar amortitzacions anticipades de les diferents operacions que es poguessin produir.

En altre cas, estem produint un malbaratament de recursos, i això entenem nosaltres que no és correcte, i per això, senyor president, senyores i senyors diputats, proposem aquest conjunt de modificacions de la Llei de finances públiques de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Bé, el Grup Socialista planteja dues iniciatives, que en el primer cop de vista hom podria considerar que serien estrictament tècniques, de control de les finances de la Generalitat, però que, probablement, si es llegeixen amb deteniment, segur que s'arriba a la conclusió que probablement es vol, hi ha voluntat d'anar bastant més enllà. En qualsevol cas, com que del que es tracta és de dues preses en consideració, i que, per tant, que en el cas que s'aprovin, després, en el debat posterior, hi hauria la possibilitat d'incorporar-hi esmenes, nosaltres ja avancem que votarem favorablement les dues proposicions de llei, o, en tot cas, les preses en consideració, tot i que probablement hi ha alguns aspectes que no compartiríem al cent per cent, però sí, si més no, la filosofia i alguns dels plantejaments que s'hi fan.

Per exemple, demanar que els comptes generals de la Generalitat, al mateix temps que s'enviïn a la Sindicatura, s'enviïn al Parlament, jo diria que això no ha de comportar cap debat polític de cap classe; és una proposta absolutament seriosa i, en principi, no ha de comportar, com he dit, cap debat innecessari. Demanar d'altres aspectes, com per exemple que també s'enviïn o que s'integrin en el Compte general, en aquesta tramesa al Parlament, els comptes referits a entitats autònomes a les empreses i a altres ens que, en principi i per llei, no pertocaria, doncs, també ens sembla que no comportaria cap problema, o no hauria de comportar cap problema.

Pel que fa a la segona Proposició de llei, se centra bàsicament en una qüestió que s'ha portat, de sempre, en aquest Parlament –bé, en aquest Parlament i als ajuntaments. El proponent socialista comentava que què passaria en els ajuntaments si a algun regidor se li negués alguna informació. Em sap greu dir-ho –i amb això obro un parèntesi i el tanco–, que, malauradament, l'experiència de Catalunya és que, en el debat de molts comptes generals de molts ajuntaments, el problema

que hi ha, precisament, és que es produeixen en algunes ocasions, però que no en totes, malauradament, i que, per tant, s'incompleix la Llei en aquest sentit, i, per tant, malauradament... –i estic d'acord amb el proponent socialista, i m'ho diu l'experiència que he pogut tenir com a regidor–, probablement no seria una referència a fer, o en tot cas, no seria la millor, malauradament, i sentint-ho tots plegats.

Però, en qualsevol cas, com deia, aquesta és una qüestió, el tractament que es fa dels crèdits o els préstecs a curt termini i, en tot cas, la seva comptabilització, que sempre és un tema de debat important: què es finança amb els préstecs a curt termini, i quin refinançament posterior tenen. Jo no sé si la Generalitat, els últims anys, ha comès l'error de refinançar crèdits a curt amb crèdits a llarg. Jo no ho sé. En tot cas, no faria una separació d'aquestes. Però el que sí que sembla lògic, i el que sembla just, i, des del punt de vista comptable públic, absolutament recomanable, seria que el refinançament d'aquests es fes estrictament amb les mateixes operacions de tresoreria, amb el mateix sistema d'operacions de tresoreria, perquè els crèdits a llarg només responen, o responen a d'altres criteris que no tenen a veure amb els primers.

Jo he dit en més d'una ocasió en aquest Parlament que entenem fins a un cert límit que les operacions de tresoreria que fa la Generalitat responen molt, en gran part, al mateix sistema de finançament.

El fet d'encotillar excessivament la possibilitat de realitzar operacions de tresoreria, la Generalitat, nosaltres, d'entrada, no ho trobaríem del tot correcte, tenint en compte aquesta peculiaritat del sistema de finançament, que fa, entre d'altres coses, o provoca, entre d'altres coses, les tensions permanents de tresoreria. Ara bé, el que sí que ens sembla, i, per tant, que compartim els criteris del Grup Socialista en aquest sentit, és que el seu refinançament i la seva comptabilització sigui absolutament a part pel que fa a les inversions a llarg, i en aquest cas el seu finançament a partir de crèdits a llarg termini.

És per tot això, senyor president, i sense ganes de voler-me allargar més, que –com he dit– votarem favorablement els dos punts.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per posicionar-nos en relació amb la presa en consideració de les dues proposicions de llei del Grup Socialista. La primera, de modificació de l'article 82 de la Llei de finances públiques de Catalunya..., nosaltres compartim plenament els objectius d'aquesta proposta. De fet, concretament, els objectius serien, per un cantó, establir l'obligatorietat de presentar el Compte general de la Generalitat en el Parlament de forma paral·lela a la seva tramesa a la Sin-

dicatura de Comptes –ens sembla de lògica–; en segon lloc, estendre l'obligació anterior també als comptes dels organismes autònoms o administratius i altres ens del sector empresarial de la Generalitat, que no queden integrats en el Compte general –també ho trobem lògic–, i finalment, fixar un termini màxim per a l'operació de retre comptes –en aquest cas, seria el 31 de juliol de l'any següent al de l'exercici. Per tant, amb aquests tres objectius nosaltres estem d'acord, i per això entenem positiva la proposta. A tot el que sigui millorar transparència i control parlamentari dels comptes públics, nosaltres sempre hi votarem a favor, i, de fet, això és una reiteració d'altres iniciatives preses, fins i tot al llarg del debat pressupostari, i que, per tant, compartim.

Possiblement, si això tirés endavant, nosaltres matisaríem alguna qüestió. Potser redactaríem diferent el punt 2 de la Proposició de llei; nosaltres potser aquí hauríem posat, aquí en aquest punt, que «la Intervenció General de la Generalitat presentarà el Compte general de la Generalitat juntament amb les observacions previstes a l'article 76 al Parlament i a la Sindicatura de Comptes abans del 31 de juliol de l'any següent al tancament de l'exercici», però, en fi, això seria una qüestió pràctica que es podria debatre en el moment que prosperés aquesta presa en consideració.

Pel que fa a la segona Proposició de llei, que modifica els articles 17 i 18 de la Llei de finances públiques de Catalunya, també en compartim l'objectiu, un doble objectiu: el de regular que el refinançament d'operacions de tresoreria de terminis inferiors a l'any amb crèdits a llarg termini hagi de ser autoritzat pel Parlament –això és una mesura lògica de contenció d'aquestes comptabilitats imaginatives que es fan, doncs, per amagar deute–, i en segon lloc, establir a les operacions de crèdit un límit complementari per tal de garantir que l'endeutament es destina a inversió –ens sembla correcte.

Només un comentari... Ambdós objectius són interessants, malgrat que, pel que fa al primer, creiem que potser es podria deixar més clar en la modificació de l'article 17 que la llei del Parlament d'autorització hauria de contemplar expressament cada una de les operacions contemplades, en consonància també amb el redactat que es fa de la modificació a l'article 18.1.c. I un comentari final de l'escepticisme que se'n presenta a Esquerra, al Grup d'Esquerra, el fet que el límit de la..., el tema de l'endeutament anual, en la modificació del 18.1, que és un límit que no és en absolut realista, en el sentit que en la situació de finançament autonòmic que tenim, i que comptablement té un significat que no és gaire clar ni ortodox el que es presenta..., i cal dir que la Llei aquesta ja especifica clarament, la Llei de finances, ja especifica clarament que l'endeutament s'ha de destinar a inversió. I en el que nosaltres som escèptics és pel fet que no hi ha cap indici que un govern que ja sistemàticament se salta aquesta limitació, no se la torni a saltar en qualsevol altra limitació que s'estableixi en el futur.

Però bé, això són comentaris que tindrem ocasió de fer si en el futur aquesta Proposició de llei és presa en con-

sideració, i per això anunciem el nostre vot favorable a la seva presa en consideració.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument, per fixar la posició del nostre Grup a la presa en consideració de dues proposicions de llei que ha fet el Grup Socialista a l'entorn de la Llei de finances públiques de la Generalitat de Catalunya.

La primera Proposició de llei ens modificaria l'article 82 en el sentit d'obtenir dues qüestions concretes. Una, que a l'hora que es lliura el Compte general, les dades, a la Sindicatura, doncs, es donés també al Parlament; això avança en la informació de què els grups parlamentaris poden disposar, i això és positiu. I, d'altra banda, doncs, hem de considerar que la Generalitat té un pressupost ja elevat, que ronda els 2 bilions de pessetes, però una part substancial d'aquest pressupost no és directament de la Generalitat, sinó dels seus organismes autònoms i les seves empreses i d'altres ens. Per tant, poder integrar les dades comptables és una qüestió no només convenient, sinó necessària. En aquest sentit, fins i tot, i valorant positivament la proposta socialista, nosaltres aniríem una mica més lluny en aquesta qüestió; però bé, ens sembla de gran interès que disposem, abans del 31 de juliol, al Parlament, d'informació tant pel que fa referència a tot el que serà el Compte general com també dels ens i dels organismes autònoms de la Generalitat, sobretot tenint en compte el retard amb què el Compte general, un cop elaborat per la Sindicatura, arriba als diputats; és a dir que es triga temps des que surten les dades i arriben a la Sindicatura, fins que arriben aquestes elaborades amb el Compte general als diputats. Per tant, pensem que dóna més informació, que permet integrar, i en aquest sentit ho considerem positiu, i ho valorarem, i votarem favorablement la presa en consideració.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La segona Proposició de llei fa referència que es compleixi el que estableix la Llei de finances pel que faria al tema de l'endeutament a curt i de l'endeutament a llarg. El primer aspecte tracta d'impedir que l'endeutament a curt es refinanci amb endeutament a llarg i, per tant, no es compleixi l'esperit i la lletra de Llei. Hem de considerar que la Generalitat de Catalunya té un endeutament alt, proper als 2 bilions de pessetes; que representa el 26% del deute de totes les comunitats autònomes d'Espanya, mentre que el PIB és el 20, i que, amb aquests nivells d'endeutament, una modificació com la que ara se'n presenta esdevindria molt convenient.

Per últim, la darrera intenta assegurar que l'endeutament a llarg es destini a allò que s'ha de destinar, que és a fer inversions. I també coincidiríem amb el porta-

veu socialista que, segons els nostres comptes, hi ha endeutament a llarg que no s'ha destinat a fer inversions públiques, i això, naturalment, està en contra de la lletra i l'esperit de la Llei de finances. Donar una garantia d'aquestes podria ser d'interès.

Per acabar, mencionar el que deia un altre portaveu, el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana: al nostre Grup li queda el dubte de si, malgrat el que diu la Llei i el que aquí proposem modificar, el tarannà i l'administració que farà la Generalitat de Catalunya, amb el Govern actual, respectarà quant a endeutament el que diu la Llei. Sospitem que això serà difícil que es compleixi.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president; des de l'escó, si m'ho permet. Pel que fa referència a la primera proposta, Proposició de llei que es refereix a l'article 82, m'agradaria dir al senyor Carnicer que el símil que ell ha utilitzat en relació amb la presentació..., que els diputats veiessin també els comptes, comparat amb els ajuntaments no és real, perquè els ajuntaments tenen una comissió de comptes, que precisament la veuen abans del Ple i que està formada per tots els partits que componen la corporació en cada moment. Per tant, la comparativa ens sembla que no seria en aquest cas especialment afortunada.

La modificació de l'article 82 que ara es proposa pel projecte presentat pel Grup Socialista, entenem, a través del Grup Popular, que estaria en contra del que preveu l'article 42 de l'Estatut d'autonomia, quan especifica i assenyala quins són el funcionament i l'organització de la Sindicatura de Comptes. Per tant, jo penso que allà està perfectament regulat aquest aspecte i que en aquest moment no és procedent modificar-ho. Precisament l'article vuitè de la Llei 6/84, en els seus apartats 1 i 2, precisament assenyala quines són les funcions que corresponen en relació amb el Compte general de la Generalitat, i que, efectivament, com s'assenyala en la Proposició socialista, i es recorda, s'ha de presentar al Parlament, s'ha de presentar a la Sindicatura de Comptes per part de la Conselleria d'Economia i Finances abans del 31 de desembre de cada exercici. Entenem, per tant, que a aquesta presentació d'aquesta Proposició de llei, de modificació de l'article 82, el Grup Popular no donaria el vot favorable.

Quant al que fa referència, també, a aquesta modificació que es pretén de la Llei de finances públiques de Catalunya, que fa referència als articles 17 i 18, entenem també que en aquest moment no és oportuna la realització d'aquestes modificacions. En primer lloc, perquè ja assenyala el Decret legislatiu 9/1994, de 13 de juliol de 1994, a l'article 14, quines són les funcions i quina és la quantitat de pessetes que la Generalitat pot invertir o pot gastar en relació amb les inversions, i la

4738

seva capacitat d'endeutament, que, com tots sabem, a les anualitats suposa el 25% dels ingressos corrents.

Entenem, per altra banda, que el contingut de l'apartat d'aquest article que es vol modificar va en contra de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes i que, per tant, una modificació de la Llei de finances públiques de Catalunya aniria, doncs, no d'acord amb aquesta Llei orgànica. I, per tant, per aquest motiu, no podem donar suport a la Proposició socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Em permetrà, senyor president, també acumular el torn en contra a les dos proposicions presentades pel Grup Socialista, responent, d'alguna manera, a la presentació conjunta que també ha fet el seu portaveu.

La Llei de finances públiques de Catalunya, segons l'article primer del text refós, aprovat amb el Decret legislatiu 9/94, del 13 de juliol, regula les finances de la Generalitat, i preveu també que aquestes finances estaran regulades amb altres lleis que la despleguen. I acaba aquest article dient que les normes de la Llei de pressupostos constituïran l'execució de llurs preceptes per a cada exercici pressupostari. Les proposicions de llei presentades pel Grup Socialista, i que el dia d'avui aquesta cambra tramita la seva presa en consideració, pretenen modificar tres articles d'aquesta Llei; com s'ha dit ja abans, l'article 82, i els 17 i 18.

La Proposició de llei que proposa modificar l'article 82 de la Llei de finances públiques de Catalunya pretén que els comptes de la Generalitat es trametin alhora al Parlament i a la Sindicatura de Comptes. Com sap el senyor Carnicer, l'article 42 –i s'hi ha fet referència aquí, també– de l'Estatut d'autonomia estableix ja que una llei regularà l'organització i funcionament de la Sindicatura de Comptes, i el dia que es va aprovar la Llei de la Sindicatura de Comptes, la Llei 6/84, ja s'establia clarament que els comptes de la Generalitat s'han de trametre a la Sindicatura de Comptes i aquesta els ha d'examinar i informar i elevar-ne l'informe corresponent al Parlament perquè l'aprovi. És a dir que el Parlament examina i aprova els comptes de la Generalitat a la vista de l'informe de la Sindicatura, no abans, i, per tant, ha de trametre els comptes directament al Parlament; és a dir, trametre els comptes directament al Parlament implicaria obviar –entenem– l'existència i les funcions de la mateixa Sindicatura de Comptes.

Aquest argument, que el senyor Martí Carnicer ha expressat amb parallelisme al que passa als ajuntaments, hi haurien també molts arguments per desmuntar-lo. Vostè sap perfectament que en un ajuntament el mateix legislador..., són els mateixos regidors que aproven el pressupost, són els qui després l'executen; cosa molt

diferent del que passa amb el pressupost de la Generalitat. I, sens dubte, en altres camps podríem també veure diferències amb el procediment i el funcionament de l'Administració local respecte al que és el funcionament financer de l'Administració de la Generalitat o del mateix Estat.

Per un altre costat, no hem d'oblidar que en el dret comparat veiem com en totes les administracions el retiment de comptes al Parlament es fa sempre a través de l'òrgan de control extern, i el Parlament es pronuncia a la vista de l'informe d'aquest, i no directament a la vista dels mateixos comptes.

Per tant, per tot el que s'ha exposat, el nostre Grup entén que no s'escau modificar la Llei de finances públiques de Catalunya en el sentit proposat, i anuncio el nostre vot en contra en relació amb la primera Proposició no de llei.

La segona Proposició no de llei proposa modificar els articles 17 i 18 de la Llei de finances públiques de Catalunya i pretén regular les condicions de l'endeutament de la Generalitat. Des del nostre punt de vista, les condicions de l'endeutament que pretén regular aquesta Proposició de llei són conjunturals, i, per tant, pot ser que la seva regulació variï d'un exercici a l'altre en funció de les circumstàncies, i, per tant, és més propi de la Llei de pressupostos que de la Llei de finances públiques de Catalunya.

De fet, la Llei de pressupostos de cada any autoritza expressament el límit màxim de refinançament de les operacions a curt amb operacions a llarg, tal com estableix l'apartat 2 de l'article 17. A la Llei de pressupostos de 1997, per exemple, l'article 36.2 autoritza el Govern a refinançar operacions d'endeutament en qualsevol de les modalitats que s'esmenten a l'article 16 del text refós, entre les quals estan les operacions de crèdit. Aquesta autorització, lògicament, genèrica, ha de complir alguna de les finalitats següents: aconseguir un menor cost de la càrrega financera; ha de prevenir els efectes negatius derivats de fluctuacions en les condicions del mercat, i obtenir una millor estructura de l'endeutament. El refinançament d'operacions a curt amb operacions a llarg respon precisament a les finalitats anteriors. Addicionalment, l'article 36.3, també de la mateixa Llei de 1997, concreta l'import màxim de les operacions a curt, que no pot ésser superior a l'import d'aquelles operacions existents el 31 de desembre del 96, com a exemple, i aquestes disposicions –com sap també el senyor Martí Carnicer– estan també incorporades al Projecte de llei de pressupostos de 1998.

En resum, la proposta, que pretendria o suggereix que el refinançament de les operacions a curt no està aprovat en una disposició amb rang de llei..., crec que queda justificat amb el fet que sigui la mateixa Llei de pressupostos, per a cada any, la que ho regula. (*Remor de veus.*)

I per últim, i per acabar, la segona part d'aquesta Proposició no de llei, que afecta els articles 17 i 18, i concretament a l'article 18, pretén incorporar per a les operacions de llarg termini una determinada limitació. En aquest sentit...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci.

El Sr. Curto i Forès

...he de dir que la proposta que fa el Grup Socialista, en concret a l'apartat d, que estableix aquests límits, he de dir que ja està regulat per la mateixa LOFCA, i que entenem que la Llei de finances públiques no pot, de cap de les maneres, modificar el que diu aquesta Llei orgànica.

Per tots aquests motius, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup considera que tampoc, d'aquesta Proposició no de llei, s'escau la seua tramitació, i, per tant, hi anunciem el vot en contra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació. El Grup proposant ha fet arribar a aquesta presidència que no té cap inconvenient que les dues preses en consideració..., malgrat que una fa referència a l'article 82 i l'altra a l'article 17 i 18, podrien ser votades conjuntament. Si algun grup vol votació separada, serà fet així, i, si no, les votarem conjuntament, les dues conjuntament. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, preparin-se les senyores diputades i senyors diputats per votar el tercer i quart punts de l'ordre del dia d'avui: la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 82 i de modificació dels articles 17 i 18, els dos del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquestes dues preses en consideració han sigut refusades per 38 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

— **Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la modificació de l'article 54.2 de la Llei orgànica 2/1986, de forces i cossos de seguretat (presa en consideració)**

Passem seguidament al següent punt de l'ordre del dia: propostes de resolució. La primera Proposta, el cinquè punt de l'ordre del dia, és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la modificació de l'article 54.2 de la Llei orgànica 2/1986, de forces i cossos de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, hem presentat una proposta de resolució per la qual demanem que el Parlament acordi presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la modificació de l'article 54.2 de la Llei orgànica 2 de 1986, de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, que fou aprovada —com s'ha dit— el 1986, ja des del moment de la seva aprovació, des del seu debat, va merèixer la crítica per part del nostre Grup Parlamentari aquí i al Congrés dels Diputats, essencialment —essencialment—, perquè consideràvem i considerem, i crec que l'experiència ens ho ha demostrat, que en lloc de reforçar el paper de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, de reconèixer el paper de les autonomies en l'estructura de l'Estat i també, d'una manera clara i específica, en l'organització, en el control, en la decisió quant a la seguretat en la comunitat, el retallava. Pensàvem també que, contràriament al que era necessari en un estat descentralitzat, on el poder està —com he dit— en el Govern central, però també en bona mesura en la comunitat autònoma, i també d'una manera important en els municipis, en els ajuntaments, i d'una manera especial i específica en els alcaldes, aquesta Llei no reconeixia adequadament aquest paper; per tant, aquestes funcions i aquestes possibilitats. Alhora, ens semblava que no era llei adient per desenvolupar adequadament el model policial català, que ja en aquells moments havíem consensuat, havíem acordat el conjunt de les forces polítiques aquí al Parlament de Catalunya, un model que es basava essencialment en la pròpia policia de Catalunya, amb una presència per a determinades funcions de la policia estatal —dita «nacional»—, i també de la Guàrdia Civil, però, encara que per a funcions importants, en qualsevol cas, unes funcions molt més reduïdes. Per tant, un model policial propi, un model de seguretat que havia de descansar essencialment en la capacitat d'autogovern de la Generalitat de Catalunya. Doncs bé, un element tan clar i tan clau com era i és el fet que el president de la Generalitat fos la màxima autoritat en seguretat a Catalunya, com que l'alcalde fos la màxima autoritat de seguretat en el seu municipi, no quedava recollit.

Ara nosaltres pensem que és el moment de buscar consensuadament la reforma, la modificació amb profunditat de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, i també, si s'escau, el seu desenvolupament reglamentari, però, en tot cas, en aquesta línia de reconèixer i reforçar el paper de l'autogovern de Catalunya, de reconèixer i reforçar el paper dels ajuntaments i el paper dels seus alcaldes.

La Proposta que presentem avui, en tot cas, és molt més modesta; és una proposta que pretén aconseguir l'acord de la cambra; és una proposta que l'hem fet estant convençuts que h poden votar favorablement tots els diputats i totes les diputades d'aquesta cambra. Per què?

4740

Perquè el que pretén és, ni més ni menys, quelcom –ens sembla– tan raonable com adequar la legalitat a la realitat.

L'article que nosaltres pretenem modificar, l'article 54 de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, té dos apartats.

El primer apartat parla de la creació de les juntes locals de seguretat en aquells municipis que tinguin un cos de policia propi; per tant, que tinguin una policia municipal, una policia local. I aleshores s'estableix que aquesta junta serà, naturalment, la que coordini i estableixi les col·laboracions entre els diferents cossos i forces de seguretat presents en el municipi.

El segon apartat, que estableix que la constitució d'aquestes juntes i la seva composició s'han de determinar reglamentàriament, assenyala alhora que la presidència serà dels alcaldes, però amb l'excepció que, si es produeix la presència del governador civil, la presidència aquesta serà compartida amb el governador civil. Avui, sortosament des del nostre punt de vista, la figura del governador civil ja no existeix al nostre país; per tant, en bona lògica, ja no s'hauria de donar ni es pot donar aquesta situació. Però sí que existeix la figura del subgovernador, i és possible que en determinades circumstàncies es puguin donar situacions que comportin una inseguretat jurídica i que puguin comportar, fins i tot, qüestionar la figura de la presidència exclusiva i única de l'alcalde en les juntes de seguretat locals. Per tant, el que nosaltres pretenem és quelcom molt senzill, que és eliminar la presència, la possible presència, com a copresidents d'aquestes juntes, dels governadors civils, o de les figures que els puguin substituir. I hem fet això perquè, amb independència del procés que es pugui seguir en el Congrés dels Diputats o que es pugui seguir des d'aquí per estudiar molt més amb profunditat la reforma més completa de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, ens sembla que això, en qualsevol cas, és imprescindible. Això, en qualsevol cas, s'haurà de donar..., això, en qualsevol cas, s'haurà de fer, perquè –hi insisteixo– és adequar la realitat a la legalitat, és adequar la legalitat a la realitat, i, per tant, en qualsevol cas, això va sempre en benefici de l'estat de dret, de la seguretat jurídica i, alhora, del reconeixement clar, concret i específic d'aquesta preeminència, d'aquesta presidència de l'alcalde en les juntes locals de seguretat.

Bé, crec que la proposició, que només pretén aquesta modificació i, per tant, l'adequació, com nosaltres també diem en la disposició addicional, de la Llei orgànica de l'any 86, que va ser la d'organització i funcionament de l'Administració general de l'Estat i que suprimeix la figura del governador civil..., per tant, demanem també en la disposició addicional que la Llei de forces i cossos de seguretat s'adeqüi naturalment a les noves previsions legals avui vigents.

Pensem, senyores diputades, senyors diputats, pensem, senyor Camps, que aquesta proposició que nosaltres presentem ha de merèixer, pot merèixer i sens dubte mereixerà l'aprovació de les senyores diputades i els senyors diputats i el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Davant d'aquesta iniciativa parlamentària, poden fixar la seva posició els diferents grups parlamentaris que ho desitgin. El Grup Mixt vol intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, la mateixa argumentació, és a dir, l'exposició de motius de la Proposta que planteja Iniciativa per Catalunya parla de la inseguretat jurídica que es pot produir pel fet de no haver-se desenvolupat reglamentàriament la Llei orgànica 2/86, de forces i cossos de seguretat de l'Estat, i en concret pel que fa a les juntes locals de seguretat. Jo he de dir que, d'entrada, almenys en la primera lectura d'aquesta Proposta, m'ha quedat el dubte o em va quedar el dubte de saber si, per l'experiència que teníem a Catalunya de juntes locals de seguretat, pel fet del model propi que tenim a Catalunya i, probablement, per la casuística que les juntes locals de seguretat, allà on n'hi ha a Catalunya, doncs, més o menys coneixem..., potser semblaria més lògic no plantejar una proposta en aquest sentit, ja que..., bé, l'heterodòxia que hi ha, en tot cas, en aquesta qüestió, i sobretot tenint en compte el fet que els Mossos d'Esquadra i la Policia de la Generalitat, doncs, juguen el paper que han de jugar, potser semblaria conduir en primer terme al fet que millor no tocar res. Però després, després de llegir acuradament i, en tot cas, valorant les possibilitats que aquesta iniciativa tindria, la conclusió a què s'ha d'arribar, sense cap mena de dubte, és que, sense..., vaja, és segur que no hi podem perdre res, si no més aviat tot el contrari.

El fet és que és..., si més no, crida l'atenció el fet que s'ha de modificar una llei orgànica, amb tot el que això comporta, via Parlament de Catalunya, quan tots sabem les dificultats que propostes que vénen de qualsevol parlament dit «autonòmic»..., les resolucions del qual es puguin aprovar en tot cas a Madrid.

Però sembla que aquesta és pràcticament l'única via, i jo no posaria a debat, en tot cas, la certesa o la viabilitat jurídica única pel que fa a un plantejament d'aquestes característiques. Estic convençut, absolutament convençut que aquesta és l'única viabilitat.

Com que nosaltres pensem que el paper dels alcaldes de Catalunya amb seguretat ha de ser important i ha de ser, si més no..., i ha de presidir, per tant, aquestes juntes locals de seguretat en coordinació amb els diversos cossos que en el seu terme municipal actuen, tenint en compte tot això, nosaltres, evidentment, valorem positivament això, tot i que preveiem bastants dificultats, fins i tot en el cas que això s'aprovi aquí, en el Parlament de Catalunya, però entenem que, si més no, millorarà pel que fa a la seguretat jurídica i pel que fa a la definitiva situació dels alcaldes pel que fa a temes de seguretat pública.

És per tot això, senyor president, que votarem favorablement la presa en consideració d'aquesta proposta.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup d'Esquerra Republicana, intervindrà el diputat senyor Joan Ridao, que té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'article 9.8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de règim local, una competència sens perjudici, però, d'allò que disposa l'article 149.1.18 de la Constitució, que estableix que l'Estat manté i reserva la competència pel que fa a les bases de règim jurídic de les administracions públiques i també l'estatut del funcionariat, i l'article 13.3 li atorga a la vegada les competències en matèria de coordinació de l'actuació de les policies locals.

Com a desenvolupament, precisament, d'aquests preceptes, aquest Parlament va en el seu dia marcar els criteris i els límits en què cal enquadrar la dita organització, la de les policies locals, mitjançant l'aprovació el 5 de març de l'any 84 de la Llei de coordinació de les policies locals de Catalunya, refosa posteriorment amb la Llei 16/1991, de 10 de juliol, de les policies locals. Tanmateix, la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat, regula en grans trets les policies locals i també les considera com un cos de seguretat més al costat de la policia autonòmica –en el nostre cas la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra–, una regulació que segurament no constitueix un règim jurídic en la nostra opinió totalment homogeni, que integri les policies locals en el conjunt del sistema de seguretat pública d'una manera adequada, ni perquè, partint del màxim respecte que caldria tenir a l'autonomia local, es puguin potenciar el conjunt de serveis de policia local entesos en el sentit més ampli, és a dir, el de serveis de seguretat i, per tant, dotats de plena capacitat funcional i operativa, i organitzativa també, per tal que puguin esdevenir instruments vàlids que permetin als ajuntaments, als ens locals, d'exercir, en definitiva, les competències que la Llei els encomana.

Ara bé, més enllà d'aquesta regulació insuficient, i jo gairebé diria que més que insuficient inconvenient, que fixa la Llei de cossos de l'any 86, en el punt que avui se'ns planteja la seva reforma –d'aquesta norma–, concretament l'article 54.2, i que atribueix, com s'ha dit i s'ha exposat reiteradament fins ara tant pel diputat del Grup proponent com per l'anterior diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i que atribueix –ho repetixo– la presidència de la Junta de Seguretat Local a l'alcalde i als governadors civils, per bé que amb l'entrada en vigor de la LOFAGE i la desaparició –diríem que cosmètica– dels governadors civils, entenem que decau, ni que sigui per ministeri de la llei la previsió d'aquest article 54.2 respecte a la participació eventual dels governadors civils en aquests òrgans.

Tanmateix, sí que hi veiem tres beneficis, almenys, en la proposta que avui ens feia en Roc Fuentes, el senyor Roc Fuentes, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, i en primer lloc és perquè ens sembla

evident que amb la reforma d'aquest apartat, tal com se'ns proposa, en qualsevol cas s'eviten les interpretacions que farien possible que els subdelegats del Govern poguessin arribar a substituir els desapareguts governadors civils, aprofitant –com diu l'exposició de motius d'aquesta Proposició de Llei–, aprofitant que encara resta pendent el desenvolupament reglamentari d'aquest precepte. Sobretot perquè aquests sotsdelegats del Govern, com vostès saben perfectament, retenen una competència clau, essencial dels seus antecessors, els governadors civils, com és el control de l'ordre públic, i també d'una matèria que no sabem encara ben bé en què consisteix, perquè aquesta norma, la LOFAGE, a què he alludit, reserva també a aquest sotsdelegat del Govern la competència de protegir el lliure exercici dels drets i llibertats públiques.

El segon benefici que hi veiem a aquesta eventual reforma que se'ns proposa avui per part del Grup d'Iniciativa - Els Verds és que també, i no menys important, amb aquesta reforma puntual s'avança o contribuïm a avançar..., contribuïm a avançar, en definitiva, cap a la definició, tota la definició d'un altre model d'administració més pròxima al ciutadà i, per tant, d'estructures més racionals, més simples, i sobretot que respongui –com s'ha dit abans, també– a criteris com els de democràcia local, subsidiarietat institucional, de participació, de simplicitat, també de rendibilitat. I és evident que l'actual model, l'actual model en la línia del que estava previst i contemplat en la Llei de cossos que ara es pretén reformar, és evident que aquest model no respon o no responia encara a aquests paràmetres i respon encara ara, si es vol també, a un model, un model centralista que fa que aquest país, des del punt de vista administratiu i institucional, sigui encara absolutament irracional, amb el que això comporta de duplicitats, de despesa corrent, de burocràcia excessiva.

I, finalment, he dit que hi veia tres beneficis, tres elements molt positius en la proposta, i el tercer que voldria anunciar és el fet que sembla que amb aquesta proposta i amb aquesta reforma puntual també es poden evitar les eventuais disfuncions que per al bon funcionament i eficiència, en tot cas, de la Junta de Seguretat Local no són desitjables. Per tant, consagrant-se una realitat que avui, *de facto*, s'ha anat ja imposant, per tant de reconeixement en la pràctica de l'alcalde com a primera autoritat en matèria de seguretat en l'àmbit local. Per tant, no fem més que recollir amb una norma en la mateixa llei, per tant a la lletra de la llei, la pràctica habitual.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la proposta que avui ens presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds per modificar l'article 54.2 de la Llei orgànica 2/86, de

4742

forces i cossos de seguretat de l'Estat, en el sentit d'eliminar la referència que en aquest article es fa a la presidència de la Junta Local de Seguretat pel que fa als governadors civils, no comptarà amb el suport del Grup Popular.

Les juntes locals de seguretat, que per la seva informació he de dir-li que estan perfectament regulades pel que fa a la seva composició i funcionament mitjançant dues instruccions de la Secretaria d'Estat de Seguretat dels anys 87 i 88, han demostrat la seva utilitat en la recerca de fórmules realistes de col·laboració policial, amb incidència favorable en la seguretat pública, actuant com a òrgan de col·laboració operativa que, assentada sobre l'element de la territorialitat del municipi, constitueix un mecanisme capaç de fixar mitjans i sistemes de relació amb l'objecte d'aconseguir certa homogeneïtat i fer factibles actuacions conjuntes de col·laboració mútua i de cooperació recíproca.

L'article que avui es pretén modificar, o que avui ve a aquest Parlament per tal que s'elevi al Congrés dels Diputats, estableix que la presidència de la Junta Local correspon a l'alcalde com a norma general, excepte que concorreguessin a les seves reunions el governador civil, ara subdelegat del Govern. En aquest cas, aquesta presidència seria compartida. Senyor Fuentes, l'article 29 de la Llei 6/97, del 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració general de l'Estat, estableix clarament, com ha recordat el senyor Ridao, que els subdelegats del Govern exerciran entre altres competències les de protegir l'exercici dels drets i llibertats, garantint la seguretat ciutadana dins les competències estatals en la matèria. Això vol dir que la coordinació policial que vostè, com jo, considerem necessària requereix que el subdelegat del Govern pugui assistir a les reunions de les Juntes Locals de Seguretat quan així ho aconsellin les circumstàncies, de la mateixa manera, senyor Fuentes, que el delegat de Govern de la Generalitat de Catalunya.

Si realitzéssim la modificació que vostès estan plantejant estariem tancant la porta a la possibilitat no tan sols de presidir aquestes reunions, senyor Fuentes, que per a la seva informació li he de dir que ja no ho fan, sinó que fins i tot estariem tancant la possibilitat d'assistir-hi. S'imaginin vostès, per exemple, que en una reunió de la Junta Local de Seguretat de l'Ajuntament d'Hospitalet no hi poguéssin participar un representant de l'Estat —o un representant del Govern de la Generalitat, si els mossos ja estiguessin desplegats en aquesta ciutat? Jo estic convençut que aquesta modificació no tirarà endavant al Congrés dels Diputats.

Per a nosaltres, per al Grup Popular en aquest Parlament el més fàcil seria donar suport i penjar-nos la medalla de municipalistes, però em sembla que és poc seriós. Per tant, la modificació que avui es planteja va molt més enllà d'una modificació nominal o d'un intent municipalista de recollir per llei una cosa que ja es fa, gràcies també a la voluntat del Govern de l'Estat, que fa més d'un any que va donar les instruccions necessàries per assegurar que els alcaldes sempre presidissin les juntes locals de seguretat. Mirin, si el que volem és que els alcaldes tinguin capacitat per dirigir no només les policies locals, sinó també el Cos Nacional de Po-

licia, i en el seu cas als Mossos d'Esquadra en el seu municipi, cal que ho diguin obertament per tal que tots tinguem ben clar de què estem parlant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sirera. Pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Celestino Corbacho.

El Sr. Corbacho i Chaves

Gràcies, senyor president. Efectivament, jo sóc president de la Junta Local de Seguretat..., per cert, mai ha vingut la delegada del Govern o el governador civil, i fins i tot diria que no fa falta que vingui; no per res, sinó per resoldre els problemes... Perquè jo crec que hi ha un cert confusionisme. Els alcaldes no reclamem ni hem reclamat mai ser els responsables únics de tota la seguretat ciutadana. És evident que hi ha àmbits que sobrepassen l'àmbit d'un municipi, i fins i tot és comprensible i és necessari que hi hagi informació que no es pot traspasar a altres àmbits, que fins i tot és necessari que es tingui la reserva necessària; fins i tot, sempre hi haurà bancs de dades que no podran ser compartides, ni és bo que siguin compartides per totes les administracions. No estem demanant això.

Estem demanant coses més senzilles que tot això i és..., aquí vénen els problemes i els veïns i les veïnes, quan tenen problemes, problemes de seguretat ciutadana, problemes en els seus barris, a qui van a veure? A la delegada o el delegat del Govern, o a l'alcalde? Jo estic convençut que van a veure abans al senyor Antoni Siurana amb els problemes que tenen a Lleida, o vénen a veure'm a mi, o a qualsevol altre alcalde. I la realitat, la realitat concreta és que les juntes locals de seguretat avui en dia l'únic que podem fer és coordinar voluntats, però res més. No hi ha un desplegament d'una llei que jo crec que va significar un avenç, però que, ara com ara, és una llei que s'ha de revisar, fins i tot per una raó molt senzilla: perquè ha passat ja molt de temps, i fins i tot per una qüestió també: el Grup d'Izquierda Unida va presentar una proposició no de llei al Congrés dels Diputats, i fruit d'aquesta proposició no de llei, que va ser aprovada per la gran majoria dels representants en el Congrés dels Diputats, hi ha precisament avui una subcomissió de la Comissió de Justícia i Interior que està precisament en aquest moment recaptant informacions respecte a la gent que té a veure amb el tema de la seguretat i del municipalisme, per veure quin ha de ser l'enfoc de la possible revisió de la Llei de forces i seguretat de l'Estat.

Per tant, jo crec que aquesta Proposició d'avui vindrà a reforçar, en definitiva, el que ja hi ha constància en aquesta subcomissió per part de molta gent, que hem tingut l'oportunitat de comparèixer davant d'aquesta Comissió i fer-los veure als diputats i a les diputades del Congrés dels Diputats que en la futura revisió s'ha de tenir present la reforma necessària de les juntes locals de seguretat, i en aquestes juntes locals de seguretat l'alcalde o l'alcaldeessa ha de tenir un paper radicalment

diferent del paper que tenim avui. Per tant, jo crec que en aquest sentit és una proposició adequada i correcta.

En segon lloc, a veure, perquè no ens confonguem permanentment: a Catalunya hi ha un model de policia que s'està posant en marxa, de substitució, que és el desplegament dels Mossos d'Esquadra, però a la Regió I fins d'aquí a deu anys, o nou, això no serà una realitat. I, mentrestant, ens hauríem de començar a preocupar de quin paper de coordinació i d'eficàcia donem al que realment avui són els únics dos cossos de policia que existeixen en aquesta realitat, que és la Policia Nacional i la Policia Local. I aquí comença també a haver-hi problemes, i, per tant, la Junta Local de Seguretat ha de tenir i té un paper fonamental. I, és més, jo crec que a Catalunya, precisament, hem avançat ja en aquesta direcció. Les juntes locals de seguretat, que en aquests moments s'estan constituint a Girona, i suposo que molt aviat a Lleida, sota el principi d'acord, precisament no és el conseller de Governació, ni cap delegat de la Conselleria de Governació qui ostenta la presidència d'aquestes juntes locals de seguretat. Jo crec que aquestes juntes locals de seguretat també s'haurien de revisar, perquè no és possible contemplar que a la llarga hi hagi nou-cents alcaldes o nou-centes juntes de locals de seguretat.

Per tant, crec que anem en aquesta direcció, i jo crec que, avui per avui, seria desitjable, seria necessari, en primer lloc, fer una lectura profunda de la Llei de forces de seguretat de l'Estat, perquè ha canviat, perquè els governadors civils avui no hi són, aquesta realitat ha canviat; perquè la Llei orgànica deia que el tema de la competència en matèria de trànsit era una competència exclusiva de l'Estat, i s'ha reformat aquesta Llei orgànica, i avui s'ha transferit, ja, també, una part d'aquesta realitat. Solament pels canvis normals que hi ha hagut, seria necessari reformar aquesta Llei, però, a més a més, jo crec que perquè avui toca, ja, després de deu anys de vigència, reformar aquesta Llei en la direcció, sobretot, del tema de les juntes locals de seguretat, i donar així resposta al que està essent cada dia més una reivindicació justa del món municipalista. Per una raó molt senzilla: les alcaldesses i els alcaldes no volem més poder; fins i tot, en aquest país, ja hem donat moltes sobreres que no solament hem sabut traspasar poders dels ajuntaments cap a altres organismes mancomunats, sinó que, fins i tot, hem resistit cada vegada que se'ns treu alguna quota de govern dels ajuntaments. El que els alcaldes i les alcaldesses d'aquest país, i suposo que els de la resta de l'Estat, volem són instruments per poder resoldre els problemes de les ciutadanes i els ciutadans. I un d'aquests instruments, en un tema tan important com és la seguretat ciutadana, es diu la junta local de seguretat.

Per tant, nosaltres hi donarem suport, i esperem i desitgem que al final aquesta proposta vegi el seu resultat positiu en una reforma i en una transformació d'aquesta Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, i les juntes locals de seguretat molt aviat siguin el que aquesta Proposició proposa, que siguin això, autèntiques juntes locals de seguretat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta proposta de resolució té la seva base en la supressió de la figura dels governadors civils, que, com vostès ja saben, va ser una proposta instada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés de Diputats de l'Estat. Aquest fet ha configurat un nou panorama pel que fa a les autoritats reconegudes a Catalunya en matèria de seguretat ciutadana. I, realment, tal com deia el senyor Fuentes, fa obsoleta la copresidència prevista a l'article 54.2 de la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat de l'Estat. És, doncs, en aquest sentit, que la reforma de la Llei que proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds és una proposta encertada i plenament assumible pel Grup de Convergència i Unió.

D'ençà del 13 de març del 97, en què es va aprovar la supressió dels governadors civils, han canviat moltes coses. Per exemple, la supressió va donar peu que vostès presentessin aquesta proposta de modificació; onze anys més tard la veiem en aquest hemicicle; però en aquest interval la presidència única dels alcaldes de les juntes locals de seguretat d'aquelles comarques on ha estat desplegada la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, aquesta ja és un fet, i ho és perquè s'ha assolit un acord entre el conseller de Governació i el secretari d'Estat d'Interior. En definitiva, senyor Sirera, el que ha passat és que, a la pràctica, han renunciat tant que es presenti el sotsdelegat del Govern de l'Estat com el delegat de la Generalitat, i aquesta pràctica ha fet que..., es podria dir que, en la realitat, està solucionat el problema.

Un altre fet remarcable que ha passat és la constitució en el Congrés de Diputats d'una subcomissió de la Comissió de Justícia, amb l'encàrrec d'aprofundir, precisament, en un nou model policial, que en aquests moments està pendent de presentar l'informe. És a dir, nosaltres creiem que d'aquí a pocs mesos ja el tindrem sobre la taula.

D'altra banda, cal tenir en compte que el punt a modificar objecte d'aquesta proposta no és l'únic aspecte regulador que grinyola de la Llei 2/1986, n'hi han d'altres. Efectivament, podem dir que aquesta Llei s'ha vist depassada en alguns extrems de la seva regulació per la progressiva assumpció de competències per l'Ertzaintza i, sobretot, pel Cos de Mossos d'Esquadra, tant arran del reconeixement fet per la Junta de Seguretat de Catalunya de la Policia de la Generalitat com a policia ordinària integral, com perquè Catalunya, com tots sabem, té el seu propi model policial. Un model que, a més a més, amb l'experiència acumulada en les demarcacions on s'ha portat a terme el desplegament de la policia, afegida a les conclusions de l'informe de la subcomissió, com també a les noves circumstàncies que porten els temps i que en deriven, i que obligarà, ho vulguem o no ho vulguem, a reconsiderar tota la nor-

4744

mativa vigent pel que fa referència als cossos de policia, i molt concretament pel que fa referència, en el nostre cas, al paper de la Policia de Catalunya.

I li he de dir molt sincerament, senyor Fuentes, que hauria preferit que aquesta proposta no es veiés avui, sinó que encara hagués tardat un parell de mesos, perquè, coneixent ja per endavant totes les aportacions que ens podria fer aquest informe, seria molt més fàcil per nosaltres definir-nos en bé o en mal. O sigui, sempre és molt més fàcil quan coneixes el posicionament dels altres, saber quin és el teu paper. No ha estat així, i en aquest tema, com vostès saben, el nostre Grup sempre ha volgut buscar el màxim consens. Això ho vam fer amb la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i ho hem fet sempre. I estic segura –bé, ara ja en tinc el ple convenciment– que no ens hem equivocat en preveure que aquest consens està a favor de votar la proposta de modificació.

El vicepresident primer

Prego silenci, si us plau! Un moment, senyora diputada. Prego silenci!

Segueixi.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Un altre punt no menys valorat per nosaltres és que, en els tràmits parlamentaris que seguiran la presa en consideració d'aquesta proposta, tindrem l'oportunitat de contemplar tots aquells canvis que considerem necessaris, basant-nos en el nou mapa policial, en les conclusions de l'informe esmentat, en la solució de les disfuncions que ara es donen, però també en l'experiència acumulada i, especialment, en les competències del nostre cos de policia, i també en el reconeixement de les autoritats catalanes que, com vostè deia, senyor Fuentes, han de descansar especialment en la Generalitat de Catalunya.

És, doncs, per tots aquests motius, que donarem un vot positiu a aquesta iniciativa.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada.

Havent acabat el debat –prego silenci, si us plau!–, anem a passar a la votació d'aquest cinquè punt de l'ordre del dia.

Senyores i senyors diputats, s'inicia la votació.

Aquesta Proposta de resolució ha estat aprovada per 81 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament de la Sanitat a Catalunya

Passem, doncs, al sisè punt de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament de la Sanitat a Catalunya, presentada pel senyor Benach, d'Esquerra Republicana de Catalunya; per la senyora

Mayol, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i pel Grup Socialista. Per presentar la iniciativa legislativa, té la paraula l'illustre diputat d'Esquerra Republicana, senyor Ernest Benach. Silenci, si us plau! I que tots ocupin els seus escons.

Gràcies. Pot començar.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En aquesta cambra, és evident que hi ha hagut una discussió important sobre el finançament de la sanitat, en forma d'interpellacions, de proposicions no de llei, fins i tot en el debat de pressupostos, en les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat, i en esmenes puntuals, s'ha debatut el tema. N'hem parlat en la Comissió de Política Social, se n'ha parlat en la Comissió de Seguiment del Concert Econòmic, se n'ha parlat a la Comissió d'Economia, se n'ha parlat en el mateix Ple. Jo diria, fins i tot –i penso que sense risc d'equivocar-me–, que s'han fet aportacions importants; la llàstima és que aquestes aportacions que s'han portat aquí al Parlament han estat desconexes, sense una finalitat clara i, moltes vegades, fins i tot amb una certa contradicció entre elles.

En qualsevol cas, és evident que tot plegat evidencia que un dels problemes, per no dir el principal problema, d'avui dia a casa nostra, de la sanitat, és, precisament, el tema del finançament.

Hi han diverses línies de discussió respecte a això, i crec, sincerament, també, que en la diagnosi gairebé tots hi coincidim, per tant, és clara: el sistema de finançament de la sanitat a casa nostra no va. Segurament que hi ha matisos, aquí; des d'alguns que podríem atrevir-nos a qualificar de desastre total aquest sistema, fins als qui, més modestament, diuen: «no va prou bé» o «no va tan bé». Aquí hi hauria tot un seguit de gradacions que, en tot cas, el que farien seria, en qualsevol cas, posar-nos d'acord que el sistema no és el més adequat.

Des del punt de vista econòmic, també, ens trobem que la majoria de bases sobre les quals se sustenta el finançament a Catalunya són gairebé falses. I, és clar, el fet de sustentar un sistema sobre bases falses fa que aquest sistema trontolli permanentment. Quines són, aquestes bases? Per una banda, la base sobre la qual està calculat el sistema és una base infravalorada –n'hem parlat en diverses ocasions–, la despesa efectiva de l'Insalud no és la despesa del total del sistema; sempre hi han discussions –importants, a més a més– sobre l'increment del PIB. En aquest sentit és evident –i, en tot cas, és una reflexió curta, no?– que als països europeus la mitjana de la despesa en sanitat pública està al voltant del 8%, a l'Estat espanyol aquesta mitjana baixa fins al 6,5%, és a dir, un 20% menys, però, a més a més, hi ha un altre factor important, i és que aquest PIB a l'Estat espanyol és inferior.

Però el que és més greu de tot plegat, i que d'alguna manera ens afecta en aquesta discussió, és que, a Catalunya, aquesta aportació només es concreta en el 4,5%, el 4,5% en relació amb el 6,5% de l'Estat espanyol, i en relació amb el 8% de la majoria de països d'Europa, doncs, penso que queda clar que no és en absolut satis-

factori. Per tant, estem parlant, a la pràctica, de només un 60% del que hauria de ser la despesa pública en sanitat per intentar equiparar-nos a qualsevol país europeu mínimament civilitzat i, per tant, equiparar-lo al que tots plegats voldríem que fos Catalunya.

Una altra de les línies seria, i reconeguda, fins i tot, pel mateix conseller de Sanitat..., recordo que quan es va fer el debat de pressupostos en aquesta cambra, el mateix conseller de Sanitat deia: «home, és que els pressupostos de sanitat que s'han fet a Madrid, els que ha fet el Govern central, no són reals», i nosaltres li dèiem: «si els que ha fet el Govern central no són reals; si, a més a més, resulta que, del pressupost de Sanitat de l'any 97, no en tenim el tancament ni les previsions, i a més a més, vostè diu que el de Madrid és fals, doncs, resulta que, el de Catalunya, molt, molt real, no és que ens atrevim a dir que ho sigui». Per tant, fixem-nos també que aquesta és una base important sobre la qual se sustenta el sistema sanitari, i és una base absolutament fictícia. En tot cas, no acaba de ser concreta del tot; en tot cas, és evident que ens movem en un terreny absolutament nebulós.

Una altra de les línies són els factors de distorsió que hi ha en el sistema; per una banda, és evident que a Catalunya hi ha un fenomen, que és el mutualisme, que, per tant, canvia substancialment el concepte de població protegida. Això afecta d'una manera clara el sistema de finançament de la sanitat. I, d'altra banda, també és evident, en aquest àmbit, que hi ha tot un seguit de gent d'altres comunitats autònomes que es desplacen a aquesta per tenir atenció sanitària, i això també distorsiona d'una manera evident tot el sistema de finançament.

Hi han també tot un seguit de factors diferencials. Per una banda, la piràmide d'edat, l'envelliment de la població; per tant, la major esperança de vida, la qual cosa, evidentment, és una bona notícia, però també és evident i clar que, com més edat, i a partir dels seixanta-cinc anys, especialment, es dispara d'una manera important la despesa sanitària. Una societat en què hi ha un desenvolupament econòmic important, moltes vegades requereix més demanda sanitària, requereix més nivells assistencials, les freqüentacions són totalment diferents i això és el que ens passa d'alguna manera a Catalunya: el desenvolupament econòmic del nostre país, la qual cosa sempre és desitjable, implica també una realitat totalment diferenciada en aquest àmbit, i, per tant, el finançament sanitari ha de tenir present aquesta realitat.

Un altre aspecte positiu? Els avenços que es fan en el camp de la medicina; com més avenços, més evolució, més eficàcia, però també, i de manera molt important, més despesa. I em sembla que aquest exemple l'he posat en més d'una ocasió, és allò dels ordinadors: fa vint anys un ordinador tenia el mateix preu que ara; el que passa és que les prestacions eren totalment diferents; són deu mil vegades superiors les prestacions d'ara que les d'abans. En el camp de la medicina passa el mateix però al revés; és a dir, les prestacions també són deu mil vegades més que fa vint anys, però resulta que el preu no s'ha mantingut, al contrari, s'ha incre-

mentat d'una manera molt important, i això tampoc es té en compte.

Una altra de les línies: el dèficit propi de la sanitat. D'alguna manera ningú s'atreveix a donar xifres o potser el problema és que, de fet, tothom s'atreveix a donar-les, no?, o tothom en dona. Es parla que a Catalunya aproximadament aquest dèficit podria estar al voltant dels 300.000 milions: 190.000 propis del Servei Català de la Salut, més de 100.000 milions dels centres concertats, la qual cosa, evidentment, ens fa adonar que no és que el problema sigui greu, és que és gravíssim, i, a més a més, té uns conseqüències especialment preocupants; conseqüències en tres àmbits concrets. Per una banda, el perjudici que això implica als centres concertats però també als proveïdors. I faig referència a una notícia que ha sortit aquests dies als mitjans de comunicació en la qual es plantejava el deute que l'Estat, en aquest cas l'ICS a Catalunya, tenia amb els proveïdors d'hospitals. Estàvem, Catalunya, al voltant dels 19.769 milions de pessetes, amb un retard de pagament de 329 dies; és clar, això, diguem-ne, no hi ha empresa mínimament sòlida que ho aguanti; entre altres coses, aquesta és una conseqüència evident, d'alguna manera, d'aquest dèficit que s'arrossega i de manera important. És especialment preocupant el cas dels centres concertats perquè això també té repercussions –com les que després veurem– directes en el que seria el sistema.

Un dels àmbits de les conseqüències que estàvem plantejant és el fet que s'està entrant en un debat perillós, en un debat que en alguns moments és un debat volgudament provocat, segurament per anar més enllà i plantejar-se, en definitiva, com ha de funcionar el sistema, però que a nosaltres especialment ens fa pànic, sobre tot si no tenim en compte tot el que ha passat prèviament i sobretot si no tenim en compte que hi ha un debat previ que s'ha de fer, que és el debat econòmic, que és aquell debat en què en un cantó de la balança es posa el tema de la solidaritat i en l'altre cantó de la balança es posa el tema eficàcia/eficiència. Insistim que aquest és un debat perillós, però que en el moment que hi ha un dèficit com el que hi ha a la sanitat a Catalunya, doncs, inevitablement s'hi acaba entrant.

I, finalment, el que serien tot un seguit de conseqüències directes en el mateix sistema sanitari, conseqüències com, per exemple, la pèrdua de nivell assistencial. I aquí podríem parlar de les intervencions quirúrgiques, el temps que es tarda, doncs, per poder fer determinades intervencions quirúrgiques, el fet que ja les llistes d'espera són interminables en alguns casos i realment preocupants en d'altres, el fet que acostuma a haver-hi una..., el material es va quedant obsolet, fins i tot en mal estat; el fet que, per exemple, la reforma de l'assistència primària té un retard més que considerable: lentitud en la construcció de centres d'assistència primària, lentitud en la posada en marxa d'aquests centres d'assistència primària que ja s'ha tardat a construir, tot el tema de les urgències, no s'avança en la reforma de l'ICS, el tema de la farmàcia –evidentment aquests dies, doncs, de moda amb tot l'episodi famós del llistat dels mil medicaments, que més que un «cop de medicament» és un cop de garrot directe a la butxaca de determinades

classes de la societat que avui dia, diguem-ne, no és que estiguin, doncs, molt puixants— i, per tant, d'alguna manera això té unes conseqüències directíssimes sobre el sistema.

És clar, aquí sempre hi ha una mica la temptació de posar solucions —vostès n'han plantejat. És evidentíssim que en tot l'episodi aquest del «cop de medicament» famós hi ha hagut una complicitat entre Convergència i Unió i el Partit Popular i jo diria fins i tot entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, clara, entre altres coses perquè s'ha parlat, per una banda, d'això, s'ha parlat, per altra banda, de copagament; en qualsevol cas, la gran pregunta és: bé, i els diners que s'estalviïn d'això, si és que s'acaba fent —esperem que no—, per a què serviran? Doncs, francament ens temem que serviran per afloiar el dèficit, perquè és tan important el dèficit que hi ha en aquests moments que difícilment els diners que es puguin estalviar en això es podran destinar a altres coses. Per tant, un altre aspecte importantíssim que afecta el sistema i que, a més a més, té una repercussió social claríssima.

Continuant en aquesta línia podríem fer referència a l'alta conflictivitat que hi ha en grans hospitals, al tema de malalties psiquiàtriques, etcètera, etcètera.

En qualsevol cas, és clar que hi ha tot un seguit de símptomes d'arbitrarietat i confusió també en la gestió, degut al mal sistema de finançament. Jo faré una afirmació que, evidentment, doncs, la faig amb totes les conseqüències que tingui, però que cada vegada n'estic més convençut, des del moment que la vaig escriure fins avui, en aquests moments cada vegada n'estic més convençut, i és que no necessàriament els hospitals més eficients en temes de qualitat i aprofitament dels seus recursos són els hospitals més beneficiats pels ajuts o convenis del Departament.

Nosaltres entenem que d'arguments n'hi ha i molts, perquè es constitueixi aquesta Comissió; és evident que hi ha hagut una subcomissió al Congrés dels Diputats que ha treballat en aquest àmbit, i la seva feina ha fet. Però hi ha un avantatge addicional importantíssim, en aquests moments, avui a Catalunya, i és que una comissió d'aquestes característiques implicaria també el diàleg amb el sector, implicaria, per una banda, el diàleg entre els grups parlamentaris, però, per altra banda, el diàleg amb el sector: amb els sindicats, amb la patronal, amb els mateixos professionals... I això, d'alguna manera ens permetria no només tractar el tema econòmic —i aquí citaria un article famós de l'actual secretari del Govern de la Generalitat, el doctor Via, en què plantejava claríssimament aquest tema—; el problema de la sanitat no és només econòmic, és econòmic i també estructural. Per tant, el fet de poder-ho plantejar tot plegat en una comissió donaria, sens dubte, sentit a un debat permanent que tenim aquí, que estem fent aquí però de manera desordenada: ara aquí, ara allà, ara més enfocat cap aquí, ara més enfocat cap allà.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Tenim clar que hi ha un dèficit importantíssim a la sanitat de Catalunya; tenim clar que hi ha uns dèficits estructurals gravíssims —el retard en la reforma, els temes concrets que hem esmentat: llistes d'espera, llistes

d'intervencions lentíssimes, etcètera—; tenim clar, almenys nosaltres ho hem anat expressant i jo crec que vostès també ho han dit, que és necessari que hi hagi el diàleg amb el sector, que hi hagi diàleg amb els grups parlamentaris; tenim clar que seria important també en aquests moments poder ampliar informació, poder ampliar conceptes que s'estan tractant. Per tant, és evident que la Comissió que hem plantejat conjuntament els tres grups parlamentaris té tot el sentit del món; una comissió d'estudi sobre el finançament de la sanitat a Catalunya ens permetria, a més a més —com he dit abans—, abordar aspectes estructurals que en aquests moments segurament són de més difícil tractar; per exemple, com es dona informació als pacients, com es dona en aquests moments, com es podria fer perquè es donés més ben donada, com es racionalitza la compra de serveis i l'assignació dels recursos, com s'evoluciona en els models de relació laboral —i aquest és un tema especialment conflictiu en el camp sanitari—, com es fa, d'alguna manera, per millorar la relació del concepte de salut i les pràctiques mèdiques assistencials, o com es posa ordre, senzillament, al tema farmacèutic —tot el tema dels genèrics, tot el tema del control de la despesa.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, sempre hem dit que el Parlament de Catalunya no només era la institució més important en el nostre país, sinó que li havíem de donar sentit. Avui, en el camp de la sanitat, la proposta que fem és precisament perquè aquest Parlament pugui tenir el protagonisme que, en definitiva, no és tant un protagonisme dels partits polítics o dels grups parlamentaris, sinó de la institució que permeti, d'alguna manera, doncs, plantejar un tema que, sens dubte, té importància en el present, però sobretot, sobretot, pot tenir unes repercussions extraordinàries de cara al futur. Per aquest motiu hem plantejat aquesta comissió de seguiment, per a la qual esperem el suport de tots els grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Tom en contra? *(Pausa.)* No n'hi ha. Per fixar la posició dels grups, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

(La Sra. Mayol i Beltran demana per parlar.) Perdó, senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, és que aquesta proposta era una proposta signada conjuntament pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana com a primer signant, pel Grup Socialista i per Iniciativa per Catalunya. Per tant, em penso que ens tocava ara parlar a Iniciativa per Catalunya - Els Verds i al Grup Socialista.

El president

Ha consumit dotze minuts i mig, el diputat que ha presentat la proposta, però jo no tinc cap inconvenient a donar-los uns minuts a cadascuna de vostès: cinc minuts per a la diputada Imma Mayol i cinc minuts per a la diputada...

(*El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.*) Senyor Benach? Sí, digui, digui...

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, per una qüestió d'ordre. És que és evident; per una banda, hi ha el posicionament dels grups parlamentaris; per altra banda, hi ha la defensa del tema. Per tant, s'hauria d'acumular d'alguna manera el temps de posicionament dels grups i, normalment, el que es feia aquí era sempre, quan hi havia més d'un grup, participar-hi.

El president

Perdoni, què em diu senyora Mayol, que no la...?

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Molt breument perquè faig meves les paraules que ha dit el senyor Benach presentant la Comissió globalment. Per tant, només voldria afegir dues reflexions que justifiquen el fet que el nostre Grup demani la creació d'aquesta Comissió. Nosaltres pensem que a l'entorn de la qüestió del finançament, que té les característiques que explicava el senyor Benach, hi ha hagut una manca de transparència important, molt important, una manca de transparència molt important, pel que fa al dèficit que avui tenim a casa nostra: a hores d'ara encara no hem sentit per boca del Govern de la Generalitat xifres rigoroses que ens indiquin quin és el dèficit actual i quina part d'aquest dèficit es deu al que seria insuficiència financera perquè hi ha un mal sistema de finançament i quina part es deu a les incorreccions de la gestió o la mala gestió. Per tant, com que hi ha hagut un problema de transparència seriós, aquest sol dèficit en el funcionament democràtic és elemental i, per tant, la creació de la comissió podria significar solucionar aquesta inadequació, aquesta manca de transparència que s'ha produït.

Pensem que l'acord de finançament que es va produir a Madrid recentment, fa molt poc, és un acord que també tenia manca de transparència, en el sentit que s'ha fet amb un mètode inacceptable, amb una negociació absolutament, diguem-ne, partidista, no implicant el conjunt de comunitats autònomes, i això ha estat fins i tot motiu que generin anticossos antiCatalunya, que després tan greu ens saben, i des del Govern de la Generalitat s'és corresponsable que generin aquests anticossos quan es fan negociacions partidistes d'un tema tan important com és el finançament de la sanitat.

En aquest sentit, nosaltres voldríem plantejar que aquesta Comissió entomés en primer lloc això, el que significa el dèficit de la Generalitat actual, quina part correspon al que seria manca de recursos provinents, diguem-ne, dels ingressos de l'Estat, quina part es deu a la mala gestió. I, en segon lloc, pensem que en tota la qüestió del finançament de la sanitat s'està fent un debat mal fet; és bastant desagradable, bastant ineficaz que estiguem fent el debat del finançament de la sanitat a partir de mesures absolutament parcials, com és ara el «cop de medicament», per exemple. Pensem que valdria la pena fer un debat molt més global, molt més general, que permetés dissenyar un futur a llarg termi-

ni de com s'hauria de finançar, quines coses s'haurien de revisar i amb quins criteris. I això –tal com deia el senyor Benach– ho comparteixo amb la implicació dels sectors que tenen un paper a jugar amb tot plegat.

Aquesta comissió podria ser un instrument, un instrument que, per altra banda, el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds s'ha encarregat de dir sempre que en qüestions d'aquesta entitat, que afecten l'autogovern i que afecten el que serien les essències, diguem-ne, de l'estat del benestar, fóra bo que el Parlament tingués un paper a jugar, tingués una proposta conjunta dels diferents grups, que pogués negociar amb el que seria el Govern de Madrid a partir d'aquesta actuació conjunta.

Per aquests dos grans motius, fent-me meves les paraules que deia el senyor Benach, senyor president, dono per defensada la nostra posició i, per tant, la necessitat de l'existència d'aquesta comissió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. La senyora Carme Figueras, també per defensar...

La Sra. Figueras i Sifol

Sí, gràcies, senyor president. També seré molt breu perquè faig meves també les paraules del diputat i la diputada que m'han precedit. Només voldria afegir alguna consideració més. Ja vaig dir l'altre dia que l'acord de finançament de la sanitat per al quadrienni 98-2001, doncs, ha donat de si el que ha donat.

Nosaltres creiem que no dóna més que per paliar la meitat del dèficit que es produeix anyalment a Catalunya i que en cap cas es fa front ni es podrà sufragar amb aquest acord de finançament de la sanitat el dèficit acumulat de la sanitat de Catalunya, i que en això tampoc hi ha unes expectatives, unes perspectives que pugui ser solucionable, per més acords de finançament que hagin de..., és a dir, que no és fàcilment..., a base de diners que hagin de venir de Madrid.

En definitiva, nosaltres, el dèficit, el tenim valorat amb dades molt antigues, perquè ens falta la liquidació de 1997 –aviat esperem poder-ne disposar–, i, per tant, amb la liquidació de 1996, el dèficit de la sanitat catalana, per nosaltres, i amb dades de les mateixes cancelleries, amb dades de factures que han quedat als calaixos, doncs, en concret, fins al 31 de desembre del 96, amb factures sota la catifa, són, per una banda, aquests 95.000 milions de pessetes, amb factura sota la catifa, més 131.000 milions de romanent negatiu de tresoreria que hi havia a finals del 96; això fa un dèficit, a finals del 96 –ho repeteixo–, de 226.000 milions per part del Servei Català de la Salut. A això afegim els 96.000 milions que teníem detectats en l'informe agregat de la Central de Balanços a finals del 95, i ens n'anem, doncs, que estem amb 320.000 milions –322.000, per ser exactes–, a falta de la liquidació del 97, per veure quants milions s'han afegit a aquest dèficit en la gestió del 1997, i també veure quin ha estat el dèficit que ha pogut acumular la xarxa hospitalària d'utilització pública en el període tant del 96 com del 97.

4748

Aquí voldria fer una consideració, i és que, a hores d'ara, que nosaltres sapiguem, no es disposa encara de l'informe agregat de la Central de Balanços de l'any 96, i del qual, en aquestes dates, es disposava del de l'any 95. El que voldríem és dir que –perquè ja hem tingut un debat, en altres moments, d'aquest tema– les dades agregades de la Central de Balanços dels hospitals públics de Catalunya, de la xarxa d'utilització pública, creiem que han de ser públiques –parlem de dades agregades, del conjunt dels hospitals; en cap moment estem parlant del resultat de cada un dels hospitals–, perquè, en definitiva, en un 95, 96% són diners públics, que surten de les arques públiques, i, per tant, hi ha d'haver total transparència en relació amb aquest tema.

Reclamem, doncs, que aquestes dades es puguin analitzar, que puguin ser analitzades per aquest Parlament, i només afegir ja a tot el que s'ha dit que hi ha un tema molt important, que és fer front a una reducció de despeses l'any, que seria –com molt bé deien els diputats que m'han precedit– com racionalitzem la gestió de la sanitat a Catalunya. A Catalunya creiem que hem fet, hem donat mostres de consens, doncs, millor del que s'ha aconseguit moltes vegades arreu d'Espanya; la situació política, en moltes ocasions, o sigui, de normal, no té el nivell de crispació que té la situació política a Madrid, i que aquí podríem, doncs, avançar i intentar aquest consens. Per dues coses: per veure, amb el finançament actual de la sanitat, quines mesures podem prendre per consens –de tot tipus: mesures per a la racionalització de l'ús dels medicaments; mesures per a fer front a l'envelliment de la població, la reconversió de llits..., moltes d'aquestes mesures les han esmentat els diputats que m'han precedit–, i després, per una segona cosa, i és que el dèficit acumulat per la sanitat a Catalunya fins al 31 de desembre del 97..., haurem de fer alguna cosa. Els 320.000 milions més els que hàgim afegit el 97..., hauríem de fer alguna cosa: o un pla de finançament a quinze, vint anys –deu, quinze, vint anys; tot això es pot pactar–, de manera que poguéssim fer *borrón y cuenta nueva*..., que, realment, es pogués fer una situació de partir de zero, i intentar, doncs, fer la sanitat sostenible i donar un servei de qualitat i amb eficiència d'aquí al futur.

En definitiva, reclamar una vegada més –com feia la diputada Imma Mayol– transparència; creiem que això és bàsic, que és la base d'una societat en democràcia, i que els diners públics han de tenir transparència i, per tant, els números han de quedar sobre la taula per als representants polítics. I reiterar la voluntat de trobar solucions per part del nostre Grup Parlamentari, igual que han fet els grups parlamentaris que m'han precedit.

Moltes gràcies, i res més.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició, té, en primer lloc, pel Grup Mixt..., el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president; des de l'escó mateix, per estalviar temps. Dir que els dos partits que formem part del Grup Mixt, el Partit per la Independència i el Par-

tit dels Comunistes de Catalunya, manifestem el suport a la Proposta que han presentat els tres partits que acaben de parlar ara mateix.

Dir que ens estranya que, al seu dia, quan es va presentar la Proposta, no se'ns en demanés la signatura, cosa que, de ben segur, el Grup Mixt d'aquest Parlament hauria fet. En qualsevol cas, normalment el problema és aconseguir signatures de grups; en aquest cas, en què hi hauria una signatura de més a disposició, no es va tenir en compte. Suposem que va ser un error d'aquell moment que, en tot cas, ara, amb la votació, podrem esmenar.

Des del nostre punt de vista, aquesta Comissió d'Estudi sobre el Finançament de la Sanitat a Catalunya s'hauria de crear per dos motius. Per una banda, és un tema polèmic, el tema del finançament de la sanitat a nivell de tot l'Estat, no només a Catalunya, un tema de debat públic i fins i tot una certa alarma social. Avui mateix, el portaveu del nostre Grup ha preguntat al president de la Generalitat sobre els efectes i la posició del Govern sobre l'anomenat «cop del medicament». Per tant, entenem que una comissió d'aquesta mena hauria de cercar solucions pròpies per a Catalunya, per al finançament de la sanitat, sempre, o tant com es pugui, al marge del que diu i fa Madrid. Per això seria important una..., diguem-ne, una estructura pròpia de debat entre tots els grups parlamentaris sobre aquest tema.

També creiem que una comissió com aquesta hauria de valorar globalment el paper de la sanitat, i evidentment del seu finançament, però no només des del paper de les administracions, sinó també el paper del sector privat, dels laboratoris, etcètera, i en definitiva de tota la xarxa sanitària que existeix a Catalunya i que, per tant, alguna cosa hi tenen a dir i, possiblement, alguna cosa hi poden aportar amb la recerca de les solucions al finançament de la sanitat.

L'altre motiu pel qual creiem que s'hauria de crear aquesta Comissió és, precisament, l'existència en aquesta cambra d'una comissió d'estudi sobre el finançament del Sistema Català de Serveis Socials. Els serveis socials i la sanitat sempre han anat molt en paral·lel, són dues activitats de l'Administració del Govern i, per tant, amb competències en aquest Parlament, d'una certa relació i d'uns lligams molt importants. Si hi ha haver prou motius com per constituir en aquest Parlament una comissió d'estudi sobre el finançament dels serveis socials –que, per cert, aquest matí ha estat formalment constituïda–, també hi ha motius –i possiblement, si mirem els diaris, encara hi hauria en aquests moments més motius– per tal de crear-ne una sobre el finançament de la sanitat.

Amb aquests dos motius, que voldríem afegir al dels diputats i diputades que han parlat fins ara, volem afirmar, doncs, que votarem a favor i que la resta de grups d'aquesta cambra també ho faran així.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president; de l'escó mateix. La Proposta de resolució que es porta avui en aquest Ple és per a l'aprovació d'una comissió d'estudi sobre el finançament de la sanitat. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup entén que avui per avui està fora de context, sol·licitar-ho. El Partit Popular i Convergència i Unió han arribat a uns pactes que de moment pensem que van prou bé, en el tema de la sanitat, i hi ha una voluntat de renegociació constant per ambdues parts.

Com poden comprendre, el nostre Grup hi votarà en contra, i ho farem des de la responsabilitat de govern. No pensem que sigui el moment: estem començant una nova etapa en el finançament i just és donar una mica de temps a ambdues parts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el finançament de la sanitat —com bé ens recordava el senyor Benach—, sembla que darrerament estem condemnats, un ple sí, un ple també, a parlar-ho. Podríem dir que és un tema que està de moda, però pròpiament no és així, sinó que és un tema que, francament és important i que, per tant, mereix l'atenció de tots plegats.

Però aquesta importància, aquesta rellevància, aquest gran valor que té el finançament de la sanitat, no ve només d'ara. És un tema que, com a mínim el nostre Grup, jo diria que des del primer dia li hem donat un gran valor, i jo voldria dir que com a mínim com el que més, com el grup que més en aquesta cambra. Em permetran que en aquest sentit els faci un petit recordatori de com ha anat tot el tema del finançament de la sanitat al llarg, doncs, dels darrers anys, perquè em sembla que és prou il·lustratiu per indicar la voluntat del nostre Grup de tenir molt en compte, sempre, el tema del finançament.

El primer període, que el podríem citar entre el 81 i el 86, és precisament quan es produeix l'inici de transferències, i Catalunya les assumeix ràpidament. Llavors no existeix model de finançament dels serveis sanitaris, els pressupostos de l'Insalud són sempre per sota de la realitat i hi ha una insuficiència palesa, que lògicament Catalunya pateix. Per tant, poden entendre que, sota aquest marc, lògicament, el Grup de Convergència i Unió, i el Govern de la Generalitat, ja hi tenia, des d'un bon inici, un gran interès, a resoldre el tema del finançament de la sanitat.

El segon període, que va del 86 al 94, es fixa el sistema de finançament, i es fa una distribució del pressupost de l'Insalud en base a la població protegida de cada una de les comunitats autònomes. Però el que és cert, i així ho ha mencionat el senyor Benach, és que hi

ha una subpressupostació, hi ha una infradotació, que continua. Al final de cada període, al final de cada any, hi ha un reconeixement d'aquesta desviació, hi han tres operacions de sanejament, en aquest llarg període, però el que és cert és que tot plegat arriba sempre amb retard, i que això provoca un endeutament, i que a qui li toca assumir aquest endeutament, en el cas de Catalunya, és lògicament el Govern de la Generalitat.

El tercer període, que va del 94 al 97, és quan hi ha l'acord, precisament, l'acord de finançament de la sanitat amb el Grup Socialista, en el qual s'acorda —com aquí se'ns recordava, i jo diria que estem plenament d'acord amb el que deia el senyor Benach— que la despesa sanitària s'incrementa, es pacta que l'increment sigui igual a l'increment del PIB nominal, amb els inconvenients que aquí s'han citat. Cal dir també que hi havia una infradotació estimada, llavors ja, en 200.000 milions de pessetes, i que l'any 95 va haver-hi una reducció de 90.000 milions de pessetes, arribant el 96 a 150.000 milions.

Ara ens trobaríem en el quart període, el que va de l'any 98 al 2001. Amb tot això, a mi m'agradaria situar l'acord d'inversió, en el qual —em sembla que també és de justícia dir-ho—, el pacte que es fa per a l'acord d'inversió, Convergència i Unió i PP, un dels aspectes que es condiciona precisament, en aquest acord, és precisament aconseguir unes millores en el finançament de la sanitat. En el marc de tot això es crea la Subcomissió Parlamentària per a la Modernització del Sistema Nacional de Salut, en la qual tots els grups parlamentaris del Congrés dels Diputats hi eren presents, i els objectius eren, bàsicament, estudiar, per una banda, i fer propostes per al sistema de finançament de la sanitat. Cal dir que no s'establí un nou model de finançament, i el que comentava la senyora Imma Mayol és cert, que no es va marcar en aquest àmbit, on hi participaven tots els grups, doncs, aquest nou model de finançament. Però sí que és cert —i em sembla que també val la pena que ho diguem— que a vegades el tema de la sanitat ha servit a molts grups més com una eina, doncs, una eina política, que no com el que ha de ser, que és una preocupació i buscar una solució que tots hi estiguem implicats. Sí que en aquesta Comissió es reconeix que els recursos que es destinaven a sanitat eren insuficients, i aquest, per tant, entenem que era un tema important.

El nou sistema de finançament dels serveis sanitaris, que s'ha acordat finalment amb el Partit Popular, ja representa un increment de recursos, un increment de recursos que en finançament addicional són més de 33.000 milions i en el que serà —o s'estima que pot ser— la reducció de la despesa farmacèutica, 10.000 milions. Per tant, és voluntat del nostre Grup..., no hi hagi cap dubte que assolir els recursos suficients de finançament dels serveis sanitaris i sociosanitaris que configuren el sistema sanitari públic català ha estat, és i, lògicament, seguirà essent una voluntat d'aquest Grup, i també del Govern de la Generalitat. Així, doncs, jo crec que és un bon reflex d'aquesta voluntat la negociació que en el seu dia es va fer amb el Govern socialista, i també la negociació que s'ha fet amb el Govern Popular.

4750

Fins aquí una mica, diríem, del que ha estat la història del finançament sanitari, però que ens semblava que era prou indicatiu per mostrar aquesta prioritat que per part del nostre Grup tenia el tema del finançament de la sanitat. Per tant, nosaltres reclamaríem en aquest sentit que no hi hagi cap dubte que aquest és un tema prioritari, és un tema important i ha estat una constant, per nosaltres, sempre. No l'hem defugit mai, aquest tema, i tampoc no el defugirem ara. Em sembla que és important matisar això: no l'hem defugit mai i tampoc ho farem en l'actualitat.

El finançament sanitari seria convenient, sota el nostre punt de vista, que no el tractéssim de forma aïllada, sinó que el tractéssim dintre d'un finançament general. Creiem que seria bo, que seria positiu, poder fer una solució global dins d'un marc general del que seria el finançament a Catalunya. En aquest aspecte ens ajuda un fet, i és que el 2001 hi ha una intersecció, hi ha una convergència, entre els dos calendaris de finançaments existents: per una banda, el calendari sanitari i, per una altra banda, el calendari de les comunitats autònomes i, per tant, el de Catalunya.

Entenem que cal aprofitar-ho, entenem que no podem perdre aquesta oportunitat i que cal fer un plantejament singular de finançament per a Catalunya. En aquest sentit, nosaltres entenem que en el marc d'aquest Parlament existeix una comissió que té precisament la funció de tractar aquest tema: la comissió, com vostès ja saben, és la Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic. Vostès saben tan bé com jo que els temes de què havia d'informar aquesta Comissió, entre molts dels temes que hi havia, hi havia lògicament el tema del finançament sanitari, aquesta Comissió també havia de tractar el tema del finançament sanitari, i de fet vostès saben que s'han produït diferents compareixences d'experts en aquest àmbit i que, lògicament, es tindran en compte.

I, de fet, porto, perquè vostès la tenen..., però com a mostra que existeix, hi ha una proposta, una proposta de guió d'aquesta Comissió, que vostès saben que concretament el punt cinc, el punt cinc d'aquesta Comissió que jo els esmentava, el que vol és precisament tractar el finançament de la sanitat. Per tant, entenem –hi insisteixo– que existeix el marc en aquest Parlament on s'ha de tractar i on s'ha tractat el tema del finançament de la sanitat i que cal potenciar-ho.

És en aquest sentit que entenem, atès que existeix un model de finançament sanitari i un model de finançament de les comunitats autònomes que és vigent i que tots dos s'han de revisar de cara a l'any 2001, i que per tant podem aprofitar aquesta avinentesa per tractar-ho de manera conjuntament, atès que també el Parlament disposa d'una Comissió d'Estudi del Finançament de Catalunya, entenem que no s'escau acceptar aquesta sollicitud i, per tant, el nostre vot serà en contra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, passarem a la votació d'aquesta Proposta de resolució. Prego a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Proposta de resolució ha sigut refusada per 39 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Passem al capítol d'interpellacions. Aquesta presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia, en el debat dels punts números 8 i 13, que són la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la racionalització de la despesa farmacèutica, i la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat, presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i pel Grup Socialista, respectivament: que passin a ser els dos primers números del capítol d'interpellacions, i que seran debatudes successivament. Anuncio, a més, que, si s'accepta aquesta proposta, serà aprovada per assentiment. És així? *(Pausa.)* D'acord. Serien les úniques interpellacions que veuríem en la sessió d'aquesta tarda. *(Remor de veus.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre la racionalització de la despesa farmacèutica

Per tant, correspon en primer lloc a la interpellació, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la racionalització de la despesa farmacèutica, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula la senyora Imma Mayol per presentar-la. *(Pausa.)* Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci i ocupin els seus escons. *(Persisteix la remor.)* Repeteixo, per al bon ordre d'aquest ple, que ocupin els seus escons i guardin silenci.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, jo pujo a aquesta tribuna avui, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, els ho confesso, amb una certa perplexitat i indignació. Dic perplexitat i indignació perquè em sembla que una qüestió tan important com és la salut de la població i com és el conjunt de medicaments, en aquest cas la salut associada al conjunt de medicaments, s'està tractant d'una manera absolutament inacceptable, demagògica i amb molt poc rigor polític i tècnic.

Tenim una problemàtica existent, que penso que hi ha un diagnòstic bastant comú. En qualsevol cas, el situo ràpidament dient que a Espanya i a Catalunya es consumeixen massa medicaments, es consumeixen moltes vegades medicaments inadequats –és a dir, per a una determinada malaltia, per a un determinat problema, no es consumeixen necessàriament els medicaments adequats–, es consumeixen molts medicaments ineficaços. A vegades es parla que fins a més dels 50% dels medi-

caments que es consumeixen no serveixen per a gran cosa: a Catalunya, amb dades publicades en documents oficials, estem parlant d'una xifra, l'any 94, de despesa, del 9% de la despesa farmacèutica, a Catalunya, 10.000 milions de pessetes dedicades a medicaments que es diuen «fàrmacs d'eficàcia dubtosa» –publicacions oficials. I estem parlant, en general, d'una despesa excessiva: pensin que, mentre a Europa de cada 100 pessetes que destina Sanitat només 9 –la mitjana europea– és despesa farmacèutica, a casa nostra de cada 100 pessetes que destina Sanitat 22 es destinen a despesa farmacèutica.

Davant d'aquest diagnòstic que ràpidament acabo de fer, quines són les propostes que avui apareixen? Apareix, en primer lloc, la proposta del Govern del Partit Popular, la que s'anomena «cop de medicament», que és una mesura injusta –perquè afectarà fonamentalment la gent que té menys recursos econòmics de la societat–, que és ineficaz –avui sabem que quan s'aplica el *medicamentazo*, com quan ho va fer el Govern socialista, es produeix un efecte, i és que es substitueixen els medicaments que s'han exclòs de la seguretat social per altres medicaments sovint més cars–, és una mesura tècnicament incorrecta –explicaré després per què– i és una mesura absolutament parcial, limitadíssima per fer front a un problema global, que acabo de fer el diagnòstic fa un moment.

Quina és l'alternativa que presenta Convergència i Unió? Convergència i Unió, davant aquesta mesura del PP, l'única alternativa que ha plantejat històricament, des d'ara fa més d'un any i mig, és el copagament per part de les persones pensionistes. Encara avui els mitjans de comunicació recollien declaracions del conseller Trias –que té molt d'interès a patentar aquesta proposta, no sé exactament per què, perquè sempre surt més per boca del conseller Trias que per cap altra persona del Govern, tot i que qui és conseller de Sanitat és el conseller Rius–, que és que les persones que en aquest moment no paguen, que són les persones jubilades, paguin cent pessetes per recepta, o hi hagi un copagament –perquè vull recordar que la població activa estem fent un copagament, ja, estem pagant el 40% de les receptes.

Llavors, he de dir que aquesta proposta és coincident amb la que fa Farmaindustria, la del copagament, per si algú no se n'havia assabentat. La proposta que fa el conseller Trias és similar a la que fa Farmaindustria, en relació amb el copagament, concretament.

I què ha fet el PSOE davant d'això? Jo els he de dir, i em sap greu dir-ho –saben que no acostumo a fer-ho quan no cal–, que em sembla demagògica la postura que ha adoptat el senyor Chaves en relació amb la qüestió, no tant pel que fa al fet de dir «comencem al punt zero», que ja hi estaria d'acord, sinó a dir que les comunitats autònomes financem aquells medicaments que hagin estat exclosos. I ja em sembla esperpèntica, grotesca la proposta de l'alcalde de Sant Esteve Sesrovires, de dir que l'ajuntament assumirà el cost dels medicaments. A més, ho ha dit d'una manera que és demencial, perquè ha dit: «L'ajuntament assumirà el finançament dels medicaments més receptats». Escolti, qui li ha dit a vostè que els medicaments més receptats són

els més eficaços i els més necessaris, i els més ben prescrits? (*Remor de veus.*) A més a més, assumeix, un ajuntament que no té recursos, una despesa que és important i significativa, quan el que hauríem de fer és estar lluitant conjuntament, tota la gent que ens hi oposem, perquè es modifiqui la mesura a Madrid. Això és el que hauríem d'estar fent avui, gastar energies per a això, no gastar energies fent propostes que segurament poden servir molt per guanyar les eleccions en el seu poble, però segur que no serveixen per racionalitzar el que seria la despesa farmacèutica.

Bé, jo deia: «perplexitat i indignació». Els asseguro que aquesta tarda se m'ha incrementat, quan he sentit la resposta del president Pujol a la pregunta del Grup Mixt. Quan he sentit que el president Pujol ha tingut la barra –i permeti'm aquesta expressió–, ha tingut la barra de sortir aquí dient que Convergència i Unió proposava les mesures que es proposaven a Europa... Això és tenir barra! Diguin vostès..., i estic fent una afirmació contundent, i en sóc conscient, però diguin vostès quan Convergència i Unió ha proposat públicament, o formalment, el llistat positiu de medicaments, com ha fet referència avui el senyor Pujol en la seva intervenció? Al programa electoral de Convergència i Unió de les eleccions generals l'única referència que es fa, l'única referència que es fa a la despesa farmacèutica, són dues brevíssimes referències: una, dir que es donaran més informacions als professionals i una altra que es col·laborarà amb la indústria farmacèutica i amb els col·legis professionals per incidir sobre un bon ús dels medicaments. On surt, aquí, la proposta d'un llistat positiu de medicaments, com ha dit el senyor Pujol avui? On han anat vostès a Madrid a defensar el llistat positiu de medicaments, que és el que es fa a Europa? Quan han defensat vostès de manera contundent els preus de referència i l'impuls dels genèrics, que són mesures que s'apliquen a Europa, de racionalització? Com ens pot contestar avui aquí que les propostes que fan vostès són les propostes que es fan a Europa?

Jo li demano, senyor conseller, quines propostes fan vostès, més enllà del copagament, per racionalitzar la despesa farmacèutica, quines propostes globals vostès avui poden aportar sobre això. I aquest matí encara he sentit el senyor Rius per la ràdio dient que l'alternativa al *medicamentazo* era el copagament. Han dit vostès altres mesures? Quines són? Què pensen vostès de les propostes que fem nosaltres? Què pensen vostès que s'actui sobre el registre de medicaments i s'impedeixi el registre d'aquells medicaments que no siguin realment necessaris, que no aportin quelcom de nou als que hi ha a l'actualitat? Què pensen vostès dels llistats positius dels medicaments que s'apliquen a Itàlia? Què pensen dels preus de referència? Què pensen de modificar el format de la prescripció, de manera que es rezeptin només les dosis que es necessitin i que les farmàcies donin només aquests tipus de prescripció, d'unidosi? Què pensen vostès d'incrementar la informació independent als professionals? Saben vostès que per cada cent pessetes que gasta l'Administració en donar informació sobre els medicaments la indústria en gasta quatre-centes? El 95% de la informació que reben els professionals sobre els medicaments ve de la indús-

4752

tria farmacèutica. Què fan vostès sobre això? Què pensen fer sobre això?

Per altra banda, li volia preguntar, senyor conseller, què pensen fer vostès, en la situació actual, davant del «cop de medicament». Pensen fer el que ha dit vostè en declaracions, que a partir de les converses que vostè ha fet –i jo crec que ha sigut el més racional que ha fet el Govern de la Generalitat en aquest tema–, que és parlar amb gent, escoltar professionals i a partir d'aquí suggerir la modificació de la llista? O pensen fer el que ha dit el senyor Pujol, desautoritzant-lo a vostè i dient: «No cal fer res en aquest tema; no ho acabem de veure clar, però nosaltres no ens hi mullarem, en aquest tema.» És a dir, el Govern de la Generalitat, el seu president, desautoritzant el que havia fet bé el conseller de Sanitat, que era escoltar el que deien els professionals, el senyor Pujol diu: «No, en aquest tema no ens hi barallem, amb el PP; barallem-nos per les coses importants, per entendre'ns. No anem a entrar a una crisi de relació amb el PP pel “cop de medicament”, això no ho mereix; assumim-ho i tal dia farà un any.»

La pregunta és, senyor conseller: què n'opina, vostè, de l'actual llistat? Creu oportú que en aquest llistat estiguin exclosos els laxants i els antihemorroidals? Ho considera coherent, això? Vostè pensa que aquests medicaments són útils o no són útils? Pensa proposar que s'hi incloguin o no s'hi incloguin? Què opina vostè, senyor conseller, que es financin fàrmacs d'eficàcia dubtosa, com són els vasodilatadors perifèrics, per dir-ne uns que signifiquen una despesa important de la sanitat, que estiguin exclosos d'aquesta llista?

És sorprenent –això els ho he de dir, i ho he de denunciar en aquest Parlament–, aquests fàrmacs, els fàrmacs vasodilatadors perifèrics, són fàrmacs fabricats fonamentalment a Catalunya per laboratoris com Esteve, Almirall o Ferrer. Aquests medicaments, abans, en una llista que circulava fa tres mesos, estaven inclosos en aquesta llista que no es financaria. Això va generar un gran rebombori, va generar el rebuig de la indústria farmacèutica, especialment de la catalana, i va generar el rebuig del Govern de la Generalitat, solidari amb aquesta indústria. El Govern, en aquell moment, va ser contundent amb relació a dir «no» al «cop de medicament»; avui, aquests medicaments, que són fàrmacs d'eficàcia dubtosa –i això no ho diu la Imma Mayol, no ho diu Iniciativa per Catalunya - Els Verds: ho diuen els professionals–, aquests medicaments, avui, estan exclosos d'aquesta llista, curiosament.

I avui, davant d'això, el Govern de la Generalitat té una actitud molt més tova en relació al «cop de medicament». Per què? Per què consideren vostès que fàrmacs que se sap que són d'eficàcia dubtosa, què passa, que perquè es fabriquen a Catalunya i afecten els interessos de la indústria farmacèutica catalana potent vostès callen? Què en pensen que aquests fàrmacs estiguin exclosos de la llista quan són molt menys ineficaços que alguns que estan inclosos a la llista? Què pensen vostès de tot això?, què pensen fer? Què pensen, senyor conseller, de la proposta que fem nosaltres de tomar a començar des de zero i fer un debat seriós, professionals, grups polítics, indústria, i aplicar aquell conjunt de mesures, que no una mesura parcial petita, ridícula,

aquell conjunt de mesures que permetin, de veritat, fer front a la despesa farmacèutica d'aquest país?

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica, per tant, li prego que acabi.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller. Vol acumular amb l'altre...? (Pausa.) És que no ho volen, no ho volen. Consideren que són temes diferents. Té un temps màxim de deu minuts, senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Mayol, el nostre posicionament sobre la proposta d'un nou decret sobre l'exclusió de fàrmacs del finançament públic, proposada pel Govern central, ha estat clara; clara des del primer moment, jo crec. En el decurs de les llargues negociacions sobre el finançament de la sanitat, i dies abans que s'aprovés definitivament el nou sistema de finançament per al període 1998-2001, ja vàrem dir que estàvem d'acord amb la necessitat d'establir mesures de racionalització de la despesa farmacèutica, mesures d'estalvi, mesures d'estalvi per un import de 65.000 milions de pessetes, si bé vàrem expressar els nostres dubtes, com ho ha fet també, doncs, fa uns moments el president, sobre l'efectivitat d'aquesta mesura que ara es discuteix, atès el que havia passat l'any 1993.

Nosaltres érem més partidaris de mantenir una part del finançament públic, i ho diem, de bona part d'aquests medicaments, d'un 20 o d'un 40%, abans que la seva exclusió definitiva. Per cert, que el portaveu d'Izquierda Unida en el Parlament d'Andalusia va dir exactament el mateix, que estava d'acord que la Junta d'Andalusia financés entre el 20 o el 40% d'aquests medicaments abans d'estar d'acord amb la postura del senyor Chaves. Però també vam dir, també vam dir, senyora diputada, que fos quina fos la decisió que finalment prengué el Govern hi donaríem suport des de la responsabilitat i el compromís assolit en la signatura de l'acord sobre el finançament de la sanitat. No hi ha cap dubte que l'anunci d'aquesta nova exclusió de medicaments –nova exclusió, perquè n'hi va haver una altra– ha generat una gran intranquil·litat social. Probablement, jo crec que no més gran, no més gran que la que es va generar l'any 1993, si exceptuem en aquest cas el posicionament de la Junta d'Andalusia i de l'alcalde de Sant Esteve Sesrovires. Només cal recordar que va ser el mateix Marcelino Camacho qui va encapçalar la manifestació del dia 25 de març de 1993, davant del Ministeri de Sanitat, acompanyat de la diputada senyora Ángeles Maestro i del secretari del Sindicato Médico de Madrid, entre molts d'altres. D'aquí que el seu discurs, doncs, em sembli molt coherent amb el que van

expressar en el seu moment i amb el que sempre han defensat o criticat.

L'efecte del *medicamentazo*, com vostè va dir, com vostè crec que ha dit, es va fer sentir el primer any, es va fer sentir l'any 1994, amb un creixement de la despesa del 5,34%, però després, l'any 1995, va desaparèixer; va desaparèixer aquest efecte i vàrem tenir l'any 1996 un creixement de l'11,7% i l'any 1996 vàrem tenir un creixement de la despesa per damunt del 13%. Vostè ha parlat de mesures, ha parlat de mesures per a la racionalització de la despesa farmacèutica, i penso que aquí, doncs, probablement també hauríem de fer una mica d'història i veure el que era possible fer en algun moment. Li haig de dir que nosaltres, quan vàrem signar l'acord de finançament, el recent acord de finançament, estàvem d'acord, estàvem d'acord amb l'estalvi dels 65.000 milions de pessetes i estàvem d'acord amb l'establiment dels preus de referència, que és el que s'ha de fer abans de l'estiu, i hi estem d'acord, i hi hem donat suport, i hem donat suport a l'establiment de preus de referència, que creiem que pot ser una bona mesura d'estalvi.

Miri, la despesa farmacèutica va passar de 182.000 milions de pessetes l'any 1982 a 674.000 milions de pessetes l'any 1993, i fixo l'any 1993 perquè va ser l'any en què es pren una mesura, que és la mesura del *medicamentazo*. Es va multiplicar durant aquest període per gairebé quatre vegades. La veritat és que no s'havia fet res des de l'any 1982 fins l'any 1990; s'havien fet molt poques coses, a excepció del que va ser el Reial decret de finançament selectiu de medicaments. Ara es parla molt de medicaments genèrics; tothom parla de medicaments genèrics, i bé, el que val a dir és que els medicaments genèrics no són un exemple de fadós dies, ja fa molts anys que existeixen. L'any 1982, el Partit Socialista, quan va arribar al poder podia introduir els medicaments genèrics; només calia canviar la legislació sobre patents, potenciar la seva prescripció, instaurar els preus de referència.

L'any 1986 el Govern Socialista, amb motiu de la signatura del tractat d'adhesió d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea va demanar una moratòria, va demanar una moratòria pel que fa a l'adaptació de la legislació espanyola en matèria de patents i, per tant, va retardar la introducció dels medicaments genèrics. A Holanda, la prescripció –i vostès ho saben bé, i aquests dies se n'ha parlat molt–, la prescripció de medicaments genèrics representa el 24% de la factura farmacèutica; a Alemanya, és el 22%; al Regne Unit és del 19%. I hem hagut d'esperar –fet sorprenent, probablement– l'arribada d'un govern conservador perquè instauri una autèntica política de genèrics. I això ho va fer introduint uns canvis a la Llei del medicament, a través de les lleis d'acompanyament als pressupostos de 1997 i 1998, que van permetre incloure, que permetran incloure en el mercat les especialitats farmacèutiques genèriques i, per tant, s'haurà de potenciar la seva prescripció. Realment, si ara féssim números, i analitzéssim quants diners ens hauríem estalviat amb una veritable política de genèrics des de l'any 1982, doncs, probablement, estaríem parlant de xifres inimaginables.

Naturalment, que vostè deu està pensant, doncs, que nosaltres, que som, doncs, protectors de la indústria farmacèutica i que creiem que és una obligació que tenim com a catalans, perquè creiem en l'economia productiva, doncs, aquesta política ja ens anava bé, i per tant, doncs, bé si no hi havia política de genèrics ens anava bé, però el cert és que nosaltres no manàvem i, per tant, en tot cas, qui té la responsabilitat en aquest moment, de la introducció de mesures de genèrics en l'Estat espanyol, doncs, va ser el Govern Socialista fins arribar a l'any 1996, en què realment es produeix aquesta introducció dels medicaments genèrics.

La llista de medicaments que el Ministeri, doncs, ha proposat –la llista de medicaments que s'ha proposat que s'exclouin–, ja, com van declarar responsables del Ministeri, és una llista provisional; es tracta d'una llista provisional fins a la seva aprovació definitiva. És una llista que pot rebre observacions, i així, doncs, ens ho ha demanat el Govern, que el dia 19 de febrer ens va trametre un escrit en el qual expressava aquesta voluntat. De fet, aquesta llista no ha estat inventada pel Partit Popular, això també cal dir-ho; en la seva globalitat és un llistat de medicaments que circula per molts centres d'atenció primària. Mirin: *Boletín informativo de medicamentos de la Gerencia de Centros de Atención Primaria 1*, de Múrcia; això és de l'Insalud, «enero-marzo de 1995», i dic, senyora diputada, què diuen aquests senyors: «Para su elaboración se han utilizado datos rigurosos y actualizados publicados en la literatura médica internacional; subgrupos terapéuticos incluidos en el subgrupo de medicamentos UTB-2», i parla dels «antiespasmódicos y anticolinérgicos, con asociaciones con analgésicos» i parla dels antihemorroidals –i parla dels antihemorroidals. Si tenen utilitat terapèutica baixa els antihemorroidals, la tenen també un altre grup de medicaments que vostè ha esmentat. Potser més sorprenent, a mi em resulta probablement més sorprenent, la *Alerta de farmacovigilancia*, publicada per la Junta d'Andalusia, que amb data de 1997, diu: «En Andalucía, el gasto farmacéutico para los mucolíticos, incluidas las asociaciones antes mencionadas, ha sido del orden de 2.500 millones de pesetas en 1996.» Junta d'Andalusia. I acaba: «Conclusión. Los mucolíticos» –els que ara vol pagar el senyor Chaves– «son fármacos de eficacia clínica no demostrada, no exentos de efectos adversos, eventualmente graves y que suponen un gasto innecesario para el sistema sanitario.»

La llista, per tant, inclou una sèrie de grups de medicaments. És una llista que no és definitiva. Nosaltres farem arribar al Govern les nostres observacions, observacions que hem treballat amb diferents, doncs, grups d'experts, i que estem treballant, i que ens consta, i ens consta, que hi ha una voluntat del Govern perquè aquesta llista es pugui millorar, si cal.

Vostè ha parlat d'algunes d'aquestes mesures i si hi estàvem d'acord. Jo li he intentat dir que estàvem d'acord que s'havia d'estalviar; que estem d'acord que s'ha d'introduir racionalització de la despesa farmacèutica, i això vol dir que hi hagi uns grups de medicaments que tinguin un finançament probablement diferent, i que també estem d'acord amb els preus de refe-

rència. De fet, també és veritat que la llista, si hagués inclòs molts més medicaments –i d'entrada, es parlava d'un estalvi de 65.000 milions–, molts dels arguments que estem utilitzant aquests dies, doncs, tampoc tindrien pes. Serien molta més pressió sobre les persones que molts diuen, doncs, les persones més necessitades o les persones que prenen més medicaments. De fet, els vasodilatadors són uns medicaments que prenen, per exemple, la gent gran; són uns medicaments costosos, que també tenen aquella utilitat terapèutica baixa, que vostè deia, però que en aquell moment, i atès l'acord amb Farmaindústria, la indústria farmacèutica s'ha compromès a compensar l'estalvi dels 65.000 milions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al tom de rèplica, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Jo he tingut la sensació, senyor conseller, que vostè contestava al Partit Socialista, perquè, és clar, a mi, argumentant-me tota l'estona el que havia fet el Govern Socialista, no sé, no sé què dir-li. Tant de bo jo hagués pogut governar durant tants anys; llavors tindria més arguments per contestar-me el que m'ha contestat. I per altra banda, no vull gastar temps a contestar la referència a Izquierda Unida, però, malauradament, les diferències nostres amb Izquierda Unida han estat tan grosses que ens han portat, fins i tot, a trencar unes relacions de fa molts anys dolorosament, senyor conseller. Per tant, no sé per què vostè em parla d'Izquierda Unida en aquests moments.

Tornant al tema que ens ocupa i al qual vull dedicar esforços, miri, senyor conseller, que vostè em faci referència a la política de genèrics, avui, i em digui que vostès en són impulsors, jo li diria: si això és així, estan vostès disposats, senyor conseller, a anar al Congrés dels Diputats i votar juntament amb nosaltres, per exemple, que la diferència que existeix a casa nostra en relació amb els genèrics, que és que es demana deu anys de la seva estada en el mercat perquè es puguin comercialitzar com a genèrics, a diferència de la Unió Europea, que són sis anys, estan disposats amb nosaltres a impulsar-ho, això? Fem una iniciativa conjunta al Congrés dels Diputats perquè es modifiqui la legislació espanyola perquè sigui semblant a l'europea? Estan disposats, vostès, a modificar el contingut de la proposició que hi va haver en el Congrés dels Diputats, signada per vostè i no per nosaltres, que quan parla dels genèrics, diu: «Tot això s'ha de fer vetllant per mantenir l'equilibri amb els laboratoris que desenvolupen patents, perquè com que aquests són els que investiguen, hem d'anar molt amb compte.» O sigui, quan es parla dels genèrics, automàticament es col·loca al costat que «molt amb compte», perquè hem de tenir acord amb la indústria farmacèutica, a l'entorn d'això. Això és el que vostès han signat de la política de genèrics, senyor conseller; no han signat un impuls, de veritat, d'aquesta política.

Per altra banda, li vull dir, senyor conseller, que en relació al tema dels preus de referència, jo me n'alegro, del que diu vostè. Estan disposats que, conjuntament, a Madrid fem una iniciativa per impulsar els preus de referència ja? I ens hi posem de veritat, a impulsar això? Perquè, és clar, el que no pot ser és que llavors, amb el que vostès diguin públicament, no ajudant gens l'opinió pública, sigui: «Anem a plantejar mesures de copagament», en comptes d'explicar què signifiquen avui els preus de referència i com s'apliquen en altres països. Per tant, jo el repto, senyor conseller, si em permet l'expressió, que en el Congrés dels Diputats això es plantegi conjuntament.

Pel que fa als vasodilatadors perifèrics. Senyor conseller, vostè no m'ha contestat en relació amb això, de veritat. Vostè em diu: «Tenen una utilitat baixa, però els utilitzen la gent gran.» Escolti, en informes seus, de la Conselleria de Sanitat, es diu, textualment: «Els fàrmacs d'eficàcia dubtosa, entre els quals s'inclouen els vasodilatadors perifèrics fonamentalment fabricats a Catalunya», aquest fàrmac, aquí es diu: «la despesa en aquests fàrmacs ha estat de 10.000 milions de pessetes l'any 94, la qual cosa representa que un 9% de la despesa de Catalunya es malbarata i disminueix l'eficiència del sistema sanitari.» Això es diu textualment: «Aquests medicaments no s'haurien de receptar.» I és clar, nosaltres diem: «Escoltin, si aquests medicaments no s'haurien de receptar, per què no proposen vostès que s'incloguin en aquesta llista que no s'ha de finançar?» Com és que la Generalitat, davant d'això, no reacciona? Perquè vostès protegeixen la indústria farmacèutica catalana i la protegeixen d'aquesta manera. Quins interessos tenen, de vincle, vostès en això? Com pot ser que no estiguin ni discutint els antihe-morroidals, que tothom diu..., els professionals que en aquest moment estan en el terreny diuen que són medicaments que en aquests moments són útils, encara que siguin simptomàtics, i en canvi, vostè em discuteix els antihe-morroidals, que, a més a més, són d'una baixa despesa, i en canvi, els vasodilatadors perifèrics, que se sap que no serveixen pràcticament per a res, i que signifiquen un percentatge important de la despesa farmacèutica, vostè no me'ls discuteix profundament! Això és protegir la indústria farmacèutica, senyor conseller!

Per altra banda, jo li plantejava al començament de la interpellació: vostès estan disposats de debò a qüestionar aquest llistat i fer propostes alternatives, o l'acceptaran com un mal menor, com deia el senyor Pujol, dient «això no va amb nosaltres»? Quina actitud de bel·ligerància tindran vostès, davant d'això, senyor conseller? Quina actitud de bel·ligerància tindran? Perquè quan els ha interessat sí que n'han sigut, de bel·ligerants, en el que li ha interessat!

Miri, jo ja li anuncio, senyor conseller, que aquesta tarda s'ha constituït a Catalunya una plataforma d'entitats socials, sindicats, partits polítics, amb dues direccions: intentar posar ordre en el que és el debat de la despesa farmacèutica, intentant posar ordre i situant el tema d'una manera global i, sobretot, evitant una cosa que ens preocupa profundament, que és que estem generant anticossos en la nostra societat de cara a plantejar veritablement una reforma que permeti racionalitzar la

despesa farmacèutica i utilitzar aquests diners per incrementar la salut de la població i destinar-los també a tenir més recursos per a la sanitat. I amb un altre objectiu mediàtic concret, que és que aquest llistat es retiri i que es faci un diàleg amb totes les entitats implicades: grups polítics, entitats socials, indústria i professionals.

Nosaltres li plantejem: què pensa vostè de tenir avui un punt zero, anar a un punt zero, on el Govern de l'Estat s'hagi de reunir amb els grups polítics, amb les entitats, i hagi de fer una nova proposta, global, de reforma de la indústria farmacèutica, de reforma de la despesa farmacèutica, de reflexió global, que permeti de veritat fer front a aquestes reformes, que són necessàries. Que no siguin mesures parcials, injustes i ineficaces, que l'únic que pretenen és avançar: que quan el PP tingui la majoria absoluta el que proposarà serà el copagament i, encara que no tingui la majoria absoluta d'aquí a un temps, quan hi hagi noves eleccions i estiguin més assentats en el poder, amb el seu suport impulsar el copagament definitiu de les persones pensionistes, que és cap on es va.

I això circula entre els professionals avui...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Nosaltres no qüestionem el llistat que ha presentat el Partit Popular, que ha presentat el Govern, no el qüestionem perquè crec que ja he explicat que aquest és un llistat en el qual jo crec que tècnicament no hi pot haver... –salvant que hi pot haver finalment algunes observacions: incrementant per exemple algunes excepcions que es contemplen, o fins i tot que caigui algun medicament–, aquest és un llistat que des del punt de vista tècnic, i jo crec que a més a més jo no em sento –i li ho dic sincerament– en aquest moment autoritzat per tenir un gran debat sobre, fil per randa, els 869 o 1.000 medicaments, per veure si tècnicament o no aquell medicament és d'utilitat terapèutica alta o baixa, si és d'eficàcia provada o no, i si és per a una síndrome menor o és per a una síndrome major, no ho sé, no li podria dir aquí, crec que ho hem de treballar amb els experts, i el Ministeri ho ha fet, i el Ministeri ho ha fet, i aquest llistat és un llistat que existeix –com li deia–, que el tenen, que el tenim al nostre abast, i és el que estem veient aquests dies, i hi ha, amb els grups d'experts que nosaltres ens hem assegut, pràcticament una concordança..., no diria en el 99% de la llista, però quasi, i per tant jo no entraré en aquest debat.

Nosaltres, en aquest moment..., el Govern ha pres una decisió, que prèviament ens havia anunciat, que nosaltres prèviament havíem intentat que aquesta mesura

final fos en un altre sentit –i ho diem, i és veritat: a nosaltres ens semblava que era millor mantenir un cert copagament, un cert copagament... Per cert, que li vull dir que quan vostè ha esmentat abans que nosaltres, els actius, pagàvem el 40%, només recordar-li –i crec que s'ha d'explicar i s'ha de recordar– que els pensionistes funcionaris, els de Muface, paguen el 30% des de fa molts anys, és a dir, ho paguen sempre, i no hi ha un gran debat perquè no ho paguin. És a dir, aquesta és una realitat: els funcionaris de l'Administració central, quan es jubilen, paguen el 30%. És una mica com quan parlem de l'*aseguramiento único*, que per a algú és aplicable, però quan resulta que els funcionaris poden escollir quin sistema sanitari volen, doncs, no ho critiquem, no? Doncs això és una cosa semblant. Per tant, nosaltres farem arribar, com jo he dit, les observacions –fetes des de la discussió tècnica– al Ministeri, i donarem finalment, doncs, suport a la llista definitiva, quan ho sigui.

Jo també li voldria dir, en el temps que em queda, que pot semblar, després d'haver-la escoltat, que a Catalunya, durant els últims anys, no hem fet res per racionalitzar la despesa farmacèutica, i que malgrat les coses que s'han fet, i per una sèrie de condicionants que ara jo no puc explicar, perquè no tinc temps, és probablement també..., està per damunt de la mitjana de l'Estat espanyol, que hem fet coses, que hem fet coses. Des de, per exemple, el més recent, que és el seguiment de la prescripció farmacèutica a les residències geriàtriques, amb la creació d'una unitat domiciliària geriàtrica, que en aquest moment dóna suport a la gent institucionalitzada a la ciutat de Barcelona; l'establiment i la consolidació de consells assessors per a l'autorització de prescripció de determinats medicaments –vàrem ser quasi pioners a l'Estat espanyol: l'eritropoetina, l'hormona de creixement, l'interferó i també, darrerament, per a determinades malalties com l'Alzheimer–; la dispensació controlada, a través dels serveis de farmàcia dels hospitals de la Xarxa, de determinats medicaments d'ús hospitalari a determinats col·lectius –els malalts de fibrosi quística, els malalts hemofílics, etcètera–; nosaltres, en el concert que vàrem signar amb el Consell de Col·legis Farmacèutics de Catalunya, vàrem establir una sèrie de mesures per cooperar en la racionalització de la despesa, a més d'altres mesures qualitatives relatives a l'atenció farmacèutica –per exemple, tot el que fa referència a la farmacovigilància, que es pot fer des de les oficines de farmàcia–; l'establiment de la validació sanitària com una mesura de control qualitatiu i quantitatiu; la informatització de la distribució dels talonaris de receptes –de manera que s'eliminin les errades que teníem de transcripcions dels codis i nombre de talonaris atribuïdes a metges desconeguts, i que en aquest moment ens permet conèixer tots els talonaris, o totes les receptes, quin és el prescriptor que la fa–; el seguiment dels grans prescriptors que hem fet; la regularització de la visita mèdica, per evitar la sobreposició de la indústria farmacèutica sobre el prescriptor... Hem fet una sèrie de mesures, però el que sí que queda clar –i ho veurem després, en la interpellació de la senyora diputada Figueras– és que el debat continua damunt de la taula, i és realment quina és la..., no la despesa farmacèutica, sinó quina és realment la despesa sanitària

4756

que un estat, i que un govern, doncs, pot finançar, i fins a quin punt, per fer sostenible i per fer perdurable l'estat del benestar, a vegades s'han de prendre mesures, mesures perquè hi hagi una aportació dels usuaris en un antihemorroidal i per poder mantenir altres medicaments més cars.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

Entrem en el tretzè punt de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat, formulada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, el passat 11 de febrer el Ministeri de Sanitat donava a conèixer als mitjans de comunicació la llista de medicaments que seran exclosos del finançament públic a partir del mes de maig o mes de juny, que és aquesta mesura, doncs, anomenada *medicamentazo* o, en català, «cop de medicament». En aquesta llista de 869 medicaments que s'exclouen de la seguretat social hi han el que s'anomena grups terapèutics complets, és a dir, tots els laxants, els antihemorroidals, els preparats contra l'acne, els expectorants i mucolítics, els apòsits medicamentosos per a les llagues, els astringents, etcètera. I això, a nosaltres, ens sembla una barbaritat.

És veritat que a la llista hi ha d'altres medicaments d'escàs valor terapèutic, o medicaments que per la seva composició mixta no són recomanables de receptar. Aquests casos no ens preocupen, ni a nosaltres ni als ciutadans; el que ens preocupa, i ha preocupat a tota la societat, són els fàrmacs que he anomenat primer, aquests medicaments per al restrenyiment, la diarrea, les hemorroides, les llagues o l'acne. Aquesta és una mesura que té conseqüències molt importants per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i és per això que el Grup Socialista li formula unes preguntes que li demanem que contesti avui aquí, perquè creiem que els catalans tenen dret que sigui contestada.

El Ministeri de Sanitat va consultar el Govern de la Generalitat de Catalunya sobre aquesta llista? És a dir, dit d'una altra manera: van donar vostès, el Govern de Convergència i Unió, de la Generalitat de Catalunya, el seu suport a aquesta llista que es va presentar? Quins acords té el president Pujol amb José María Aznar? Potser va afirmar tan rotundament el dissabte que no discutien la llista perquè tenia un acord que vostè no sabia i que per això el va desautoritzar? Hi ha descoordinació, en el si del Govern, o hi ha coordinació?

Moltes altres comunitats autònomes –Andalusia, Navarra, el País Basc, Canàries, Aragó: ja veu que són de tots els colors– s'han queixat públicament que no se'ls hagi consultat prèviament; s'han queixat de falta de transparència, d'informació i de participació, ja que, segons l'acord del nou finançament de sanitat, de què tant n'hem parlat, se'ls havia d'haver consultat abans de determinar una llista i fer-la pública. Vostès, per què no s'han queixat? Potser perquè sí que van ser consultats? Si és així, és aquest el resultat de la influència de Convergència i Unió al Govern de l'Estat, el del «cop de medicament»? I, si és així, què han tingut en compte, els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya o els interessos dels laboratoris catalans?

Senyor conseller, nosaltres creiem que això s'ha portat molt malament. És veritat que cal un ús racional del medicament, i que cal prendre mesures, però no aquestes. No en contra dels ciutadans, sinó en el seu benefici. És un insult a la gent que representants del Govern Popular hagin dit que aquests medicaments es compleixen fent més exercici o bevent més aigua. A aquest Govern donen vostès el seu suport? Com diria algun metge, potser que s'ho facin mirar!

«A partir d'ara, el dolor, les picors, la inflamació, les rampes, la sensació de pesadesa de les varius, les micosis, hauran de ser tractades, o sigui pagades, per compte dels mateixos malalts; el mateix passarà amb la bronquitis, excepte en els casos greus.» Aquesta frase no és meua, és del Consell General de Col·legis Farmacèutics.

Una altra frase: «Alguns fàrmacs exclosos, com els laxants o antihemorroidals, no podran ser substituïts ni per altres productes ni per hàbits de vida saludables.» Això ho ha dit el president de la Societat Espanyola de Medicina Familiar.

Una frase, també, una opinió de molts experts: «El restrenyiment no sempre es pot solucionar menjant fibra» –sembla ser que en contra del que opinen els responsables polítics del Ministeri de Sanitat.

És que a partir d'ara, senyor conseller, pel sistema públic sanitari ja no existiran les malalties més comuns i més habituals? És que, amb el seu consentiment i el seu acord, el del seu Govern, el sistema sanitari català ja no tractarà el restrenyiment, la diarrea, les hemorroides o l'acne? I els catarros? Es queden sense receptes? El Fluimucil és un dels medicaments proscrius a la llista, però de tots ells el que és potser el més consumit per un espectre social més ample, des dels nens fins als avis. La seva eficàcia està provada, la del Fluimucil –i no ho diu el laboratori que ho fa, ho diuen molts estudis. El seu nom pràcticament indica les seves propietats: «Flui» ve de fluir i «mucil» ve de mocs; vol dir que flueixen els mocs. Qui s'escapa, d'un catarro? I per què no hem d'ajudar a alleujar-lo?

El Govern del Partit Popular, amb la connivència de vostès, el que vol és suprimir malalties, com si ja no existissin, però malauradament això no es pot fer per decret. Aquestes malalties –lleus– són malalties, tant si es vol com si no, i provoquen molèsties i provoquen dolor, i el sistema de salut ha de millorar la qualitat de vida de la gent i no empitjorar-lo.

Senyor conseller, en el llistat aprovat l'any 1993 pel Govern socialista, el que era el Decret de finançament selectiu de medicaments, es tractava de preparats amb una nul·la o molt baixa utilitat terapèutica, i en tots els casos perfectament substituïbles per altres que sí que es mantenen en el finançament públic. El llistat que volen implantar ara deixa fora medicaments necessaris que no tenen substituïts.

I en qui repercuteix més fortament el «cop de medicament»? Doncs en els jubilats i pensionistes i en els qui cobren un sou igual o inferior al salari mínim interprofessional. A Espanya hi ha cinc milions de pensionistes que cobren menys de 65.000 pessetes al mes; a Catalunya n'hi ha 800.000. Les pensions s'han pujat aquest any una mitjana de 1.000 pessetes al mes. El nostre Grup ha fet càlculs —els ha fet la diputada i metgessa Marina Geli, amb dades del *Vademecum* de medicaments de l'any 1997—: la pèrdua de poder adquisitiu de la pensió per a una persona que tingui restrenyiment, amb una pensió a l'entorn de 40.000 pessetes al mes, és del 3,75%, i si la pensió és una mica més alta, és de 65.000 pessetes al mes, la pèrdua de poder adquisitiu és de 2,3%. Això, si té la sort que només tingui restrenyiment, perquè si aquesta persona té la desgràcia de tenir restrenyiment i hemorroides s'haurà de gastar un mínim de 2.500 pessetes al mes, i la pèrdua de poder adquisitiu, si cobra 40.000 pessetes al mes, serà del 6,25%, i si en cobra 65.000 serà del 3,8%. Recordem que les pensions aquest any han pujat un 2,1%. I si ja té tanta mala sort com per tenir restrenyiment, hemorroides, i cataractes o bronquitis —pot tenir tres malalties, la gent gran..., és llei de vida, es va deteriorant i va tenint malalties, com més grans més malalts ens anirem posant—, doncs, si té la mala sort aquesta de tenir tres malalties, la pèrdua de poder adquisitiu amb aquestes pensions baixarà el 8,75%, el seu poder adquisitiu, o un 5,4%, respectivament, si la seva pensió és de 40.000 pessetes o és de 60.000 pessetes. Perquè s'haurà de gastar, al mes, un mínim de 3.500 pessetes.

Vostè creu, senyor conseller, que, amb mesures com aquesta, poden seguir donant suport a un govern que enganyosament diu que es mantenen les prestacions socials i que diu que revaloritza les pensions? Aquesta llista està feta bàsicament amb criteris econòmics. Saben quin criteri? Que paguin els usuaris, perquè no hem d'oblidar que en aquesta llista de medicaments exclòs del Govern del Partit Popular, el Partit Popular es proposa produir un estalvi de 33.500 milions de pessetes aquest any.

Al contrari del que va fer el Govern socialista l'any 1993, aquesta vegada no s'ha fet amb criteris sanitaris; el Govern socialista va negociar la seva proposta a totes bandes, incloses les organitzacions de consumidors i les associacions de gent gran. Aquesta vegada no s'ha negociat amb ningú, ni amb el Consell General de Col·legis de Metges i Farmacèutics; no s'ha negociat amb les associacions de consumidors, no s'ha negociat amb els sindicats, ni s'ha negociat amb els partits polítics. Només s'ha negociat a una banda, amb les entitats associades a Farmaindustria.

El diari *Cinco días*, el dia 12 de febrer, deia textualment: «La negociación entre sanidad y los laboratorios

para redactar la lista del llamado «medicamentazo» tiene un ganador: la influyente industria farmacéutica radicada en Cataluña: Almirall, Prodesfarma, Esteve, Ferrer o Bayer.» Com a mostra, els vasodilatadors perifèrics que des de fa anys encapçalen les llistes negatives a tot arreu per la seva baixa utilitat terapèutica i el seu cost elevat: són 30.000 milions de pessetes a l'any i que ara seguiran beneïts per la sanitat pública i que són fabricats majoritàriament a Catalunya, i que sembla ser que inicialment sí que estaven a la llista.

Sobre l'acord de Farmaindustria, senyor conseller, hi tenim molt a dir: per què vostès no han estat cridats a negociar-lo i a signar-lo igual com ho va fer el conseller Trias l'any 95 amb la ministra Amador? Què han fet davant de la invasió de les seves competències que ha suposat aquest acord? Com és que es crea una comissió paritària, de seguiment, i que el Govern de la Generalitat no ha reclamat ser-hi? En aquest acord actual, aquest que s'ha signat pel Govern del PP amb Farmaindustria i que s'ha presentat amb tantes campanades, s'estableixen unes aportacions màximes de Farmaindustria, amb una clàusula que és una barbaritat.

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Té temps de rèplica.

La Sra. Figueras i Siñol

Només una frase, senyor president. Que tot allò que es produeixi d'estalvi per a la posada en marxa de medicaments genèrics es detraurà de l'aportació de Farmaindustria, o sigui, que si es fa política de genèrics no anirà en benefici de la sanitat pública, sinó dels laboratoris farmacèutics. És aquesta la mesura de què vostè parla, que ha hagut de venir un govern conservador per portar una política de genèrics?

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Carme Figueras, la veritat és que em resulta molt difícil, extraordinàriament difícil entendre el seu discurs i les reaccions... Sí, sí, em costa, em costa, perquè crec que és un discurs clarament incoherent amb el que han fet i amb el que han dit —en privat, potser sí— sobre aquesta mesura.

Miri: *El País*, 9 de novembre de 1992 —prengui'n nota, si us plau—: «José Antonio Grifán, ministro de Sanidad y Consumo: «Me importan tres pepinos los resfriados, me importa mucho más la solidaridad.»» Senyora Figueras, vostè ha fet una discussió semàntica sobre els noms dels medicaments, una exposició extraordinària —i després m'agradaria que m'expliquéu què vol dir la Couldina, després li demanaria què vol dir...—: «Me importan tres pepinos los resfriados.»

4758

Nosaltres probablement som els protectors de la indústria farmacèutica: «La directora general de Farmacia, Regina Revilla» —*Tribuna Médica*, 26 de març de 1993— «informó hace unos días» —diu aquesta senyora— «que el Ministerio de Sanidad, a través de su Departamento, está ofreciendo compensaciones a los laboratorios más afectados por el decreto de financiación selectiva de medicamentos.» Però, clar, amb els criteris econòmics sembla que, en aquest moment, doncs, el Govern i Convergència i Unió ha sensibilitzat més.

En el Consejo Interterritorial del dia 14 del IX de 1992 deia, diu l'acta: «El señor consejero de Andalucía está convencido de que éste era un decreto esperado durante muchos años, tantos que ahora se ha hecho necesario, quizá por argumentos tanto sanitarios como económicos. Entiende que no hay que tener reparo en dar argumentos económicos, pues es muy difícil hacer política sin tener en cuenta estos condicionantes, y es cierto que sólo una medida de este tipo puede llevar a detener un proceso que haría inviable en poco tiempo la prestación farmacéutica considerada como un orgullo del sistema sanitario.»

El 22 de gener de 1993, el Govern Socialista aprova el Reial decret de finançament selectiu de medicaments, pel qual queden exclosos del finançament públic tot un seguit de medicaments. Aquesta exclusió es va fer efectiva el 25 de juliol, en plenes vacances d'estiu —no sé per què, però, en tot cas, en plenes vacances d'estiu—, i va afectar més de 1.500 especialitats farmacèutiques, inclosos 68 grups terapèutics, amb una repercussió econòmica del voltant dels 23.000 milions de pessetes.

En aquell moment vam mostrar les nostres reticències per diversos motius, i el principal era l'efecte substitutori, que com que vostè deia que com que es podien substituir, llavors potser encara és més difícil entendre per què es va fer. Si s'esperava, segons alguns estudis, un impacte teòric de reducció de la despesa atribuïble a aquesta mesura del 4,7%, l'impacte real va ser tan sols de l'1,4%, segons alguns estudis presentats.

I es van deixar de finançar públicament 1.712 especialitats, com ja he dit, algunes tan conegudes com el Becozyme, que és un complex vitamínic; l'Evacuol, que és per al restrenyiment, o la Couldina —que estic esperant a veure què vol dir couldina —no sé si «cold», que ve de «fred», de l'anglès, vol dir que és per a la grip; ho haurem de saber—, de la Couldina es venen actualment milers d'envasos i és, probablement, un dels medicaments més utilitzats per combatre la simptomatologia de la grip.

L'exclusió de la Couldina, que tècnicament és correcta, va suposar de cara als ciutadans que tenen una grip —que bé, que vostè està molt preocupada per la grip—, si volen continuar prenent aquest medicament, prescrit moltes vegades pels seus metges, hagin de finançar el tractament simptomàtic d'una malaltia molt freqüent i que, indubtablement, produeix molèsties als qui la pateixen. L'exclusió del finançament públic d'aquests medicaments afecta, probablement, en extraure la Couldina del finançament públic, que es prescriu en algun cas antibiòtics innecessaris, altres medicaments de més cost.

Però li'n diré un altre exemple, senyora Carme Figueras: fins i tot un medicament que vostès van considerar que era inútil —i utilitzo un llenguatge que no m'agrada, però que s'ha fet servir aquests dies— el van continuar prescrivint a càrrec de la sanitat pública. Miri, això va passar amb l'Aero Red, l'Aero Red es continua prescrivint, però sap a quins malalts el continuen prescrivint?, als malalts de la síndrome tòxica, i si no serveix per a res, perquè el van treure, menys deu servir per a uns malalts crònics i amb unes afectacions tan greus, però es dóna, i a càrrec de la sanitat pública. Desconec si és per un efecte compassiu per aquests malalts o si és per motius polítics. Jo crec que vostè m'ho aclarirà, de ben segur, amb la seva rèplica.

El PP va fer, va donar, va posar-li nom a la mesura, un nom que l'ha fet famosa, i llavors va tenir una reacció, jo crec, excessivament virulenta, però, miri, cal recordar una cosa que penso que s'ha de dir en aquesta cambra: en aquells moments l'única comunitat autònoma amb competències en matèria de sanitat governada pel Partit Popular era Galícia, i, malgrat haver-la criticat, malgrat haver criticat aquesta mesura la va acceptar i la va aplicar fil per randa. Quina hauria estat llavors la reacció dels socialistes si el senyor Fraga hagués dit que ell pagaria els medicaments exclosos de la seva butxaca? Vostès..., bé, ens ho imaginem tots plegats?

La veritat és que per tornar a parlar dels genèrics jo ja ni tinc temps ni..., ja n'he parlat abans. Crec, sincerament, que no es pot parlar dels genèrics i no se'n pot parlar des de les files del Partit Socialista. Si haguessin volgut genèrics, per què no els van fer l'any 1982? Contesti'm aquesta pregunta, i li demano disculpes, perquè és vostè qui em pregunta a mi, i jo li dic que em contesti vostè a mi. Li demano disculpes, però digui'm per què. Per tant, en tot cas, els medicaments genèrics ara es començaran a prescriure i ho faran amb els preus de referència, perquè, és clar, finalment potser nosaltres hem fet poques coses, però la veritat és que no és fins a l'any 1993, quan nosaltres donem suport al Partit Socialista quan es comença a fer alguna cosa. L'any 1993 tenim aquest decret d'exclusió dels medicaments, tenim una rebaixa de l'IVA —és veritat, es va fer—, que va passar del 6% al 3%, després una rebaixa dels preus de medicaments. L'any 1995 hi ha un acord amb el Consell de Collegis de Farmacèutics i l'any 1995 hi ha un acord també amb la indústria farmacèutica, amb Farmaindustria. I aquestes mesures han comptat amb el suport, a vegades matisat, de Convergència i Unió, i del Govern, però han comptat, en definitiva, amb el nostre suport.

A mi, amb aquests antecedents, realment se'm fa difícil que vostè pugui aquí dalt i ens parli de política d'ús racional del medicament o de política d'estalvi.

Discutir —ho he dit abans— la llista sobre si aquest grup, si aquest medicament, si el Fluimucil s'ha de donar o no s'ha de donar, jo, la veritat és que jo no continuaria fent-ho, perquè ho trobo, en tot cas, fantàstic.

Jo li ho repeteixo, li ho voldria tornar a repetir, perquè aquest document que és *Alerta de farmacovigilancia*, que publica la Junta d'Andalusia, parlant dels mucolítics —després l'hi donaré— diu: «reacciones de hiper-

sensibilidad a mucolíticos, un riesgo innecesario y poco valorado», ho diu aquest document. I, a més a més, tingui present una cosa, senyora Carme Figueras: en l'exclusió que ara es presenta hi ha unes excepcions, i els malalts amb una malaltia pulmonar obstructiva crònica se'ls podrà continuar prescrivint aquests medicaments. En el cas dels laxants i per a determinades patologies es podran continuar prescrivint aquests medicaments i, per tant, i per tant... Sí, sí, sí, els mucolítics podran ser prescrits als malalts amb una malaltia pulmonar obstructiva crònica, per a un malalt amb una malaltia crònica. I es podrà fer també amb els laxants, i es podrà fer també amb altres patologies, i aconseguirem millorar aquesta llista.

Miri, el més correcte primer hauria estat no marxar de la subcomissió parlamentària en el seu moment, com vostès van fer, i allà discutir aquests temes que estem discutint aquí, i, segon, abans de sortir i fer una campanya extraordinàriament, jo diria, crítica sobre aquesta mesura, parlar-ne, parlar-ne, i ho sap el meu company, el senyor José Luis García Arboleya, parlar-ne amb el Ministeri, abans que fer un anunci, que el que ha comportat és incrementar l'estat de crispació d'una mesura que jo crec que és una mesura difícil, però que jo crec que és una mesura que ens ajuda a racionalitzar la despesa farmacèutica.

La retirada d'aquests medicaments no suposa deixar la població amb un buit terapèutic, senyora Figueras, si es tenen en compte les excepcions que li esmentava, les excepcions contemplades en la proposta realitzada pel Ministeri de Sanitat i Consum, i s'afegeixen les observacions que s'anoten en cada cas.

Nosaltres no hem signat encara l'acord amb Farmaindústria, perquè no tota la indústria que està representada dintre de Farmaindústria ha signat l'acord. Una vegada ho hagi fet tota la indústria nosaltres el signarem.

Li recordo que en l'anterior acord, el signat pel Partit Popular, el vaig signar jo, també el vaig signar jo, i per tant aquest procediment es farà en el moment que tota la indústria farmacèutica s'hagi adherit a aquest acord, que representarà, entre l'exclusió de medicaments i l'aportació de la indústria farmacèutica, aquest estalvi de 65.000 milions de pessetes, que també vostès –que també vostès–, i en tot cas va ser la *consejera de Economía* de la Junta de Andalucía, també va signar el nou model de finançament.

Miri, si comparem les aportacions de Farmaindústria al Sistema Nacional de Salut entre l'acord que es va signar amb els socialistes el 27 de juliol de 1995, la indústria farmacèutica va aportar 14.200 milions de pessetes. Ara la indústria farmacèutica, a 22 de gener de 1998, es compromet a aportar 39.000 milions de pessetes. Digui'm quin dels dos acords és millor.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies.

El president

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. De voler incrementar la crispació, res, senyor conseller, ni de desobediència civil, com va dir vostè ahir. El que tenim és un desacord total, perquè no estem d'acord amb aquesta mesura tal com s'està proposant, i ja li he dit que són molt diferents una mesura i l'altra.

I ja li he dit que el que hi ha, senyor conseller, és preocupació de la gent, però preocupació per la mesura, no perquè nosaltres l'estiguem impulsant. De veritat creu que els partits polítics tenim tant de poder com per realment preocupar...? Miri, vagi vostè a una farmàcia, a qualsevol farmàcia, on hi hagi cua, i faci un comentari sobre els medicaments, i veurà el que diu tota la gent: «no sé on anirem a parar», «ja veurem què passa». És igual, no cal que doni a conèixer de quin partit polític és. Vagin a qualsevol farmàcia i veuran la que s'organitza quan vostès facin un comentari.

I això és el que passa; que preocupa a la societat. I si li parlo del Fluimucil és perquè molta gent...; i quan parlava del Fluimucil aquí, molta gent feia: «Sí, sí, jo en prenc...», em feien els diputats des de la cambra. Per què? Perquè és molt conegut. I perquè no és veritat que no sigui eficaç. I per tant, si ajuda a alleugerir, és veritat que bevent més aigua també es dissolen els mocs –sí que és veritat–, però això ajuda que anem més ràpid. I estem en una societat en què no és fàcil quedar-se a casa guarint malalties per si soles, molts dies, sinó perquè ens veiem obligats a seguir un ritme, moltes vegades, que no ens permet això.

I vostè m'ha parlat de la Couldina. L'altre dia, també, per la televisió, per TV3, parlava del Frenadol; que els socialistes havien tret el Frenadol i la Couldina. Jo no sóc metge, però sé que un dels principis actius del Frenadol és el paracetamol, i que un principi actiu de la Couldina és l'àcid acetilsalicílic; i la Marina m'ho ha confirmat. I tinc altres diputades metgesses en el meu Grup. Vostè sap molt bé que els dos medicaments que he anomenat, el Frenadol i la Couldina..., n'hi van quedar d'altres amb aquests principis actius; i sense anar més lluny, l'aspirina. I que és el mateix prendre Couldina que prendre l'aspirina. I aquest va quedar. I també vostè mateix deia, senyor conseller, que la mesura del Govern socialista no va ser prou efectiva, perquè, al cap d'un any, resulta que es va seguir incrementant o es va incrementar més la despesa. Per què? Perquè hi havien medicaments substituïts, en el finançament públic. I el que ens queixem és que ara no queden medicaments substituïts per a totes aquestes malalties en el finançament públic.

També, permeti'm que li digui una cosa, senyor conseller: som el Grup Socialista que interpella el Govern; no vostè, no el Govern, que interpella el PSOE de què va fer fins a l'any 96, quan va governar. Això..., i per tant, vostè, senyor conseller –i encara té el torn de rèplica–, quan puja en aquesta tribuna, m'ha de contestar les preguntes que el Grup Socialista li fa; perquè una

interpellació al Govern vol dir que les preguntes que fa l'oposició, que fa el grup parlamentari, les ha de contestar el Govern. No me n'ha contestat pràcticament cap, de les que li he fet. Jo li he preguntat si vostès van estar d'acord amb això.

Jo tinc un tèlex del dia que es va fer pública la llista de medicaments; les seves declaracions. El conseller de Sanitat, Eduard Rius, «manifestó hoy a Europa Press que, desde el punto de vista técnico, está de acuerdo con la lista de fármacos que se excluirán de la financiación pública; aunque expresó sus dudas sobre si esta medida será efectiva para conseguir el ahorro esperado. Desde el punto de vista técnico, Rius comentó que le parece correcta la calificación de «lista equilibrada» por parte del Ministerio de Sanidad, al comentar que no hay ninguna duda que los fármacos que se excluirán sirven para tratar patologías leves.» «Lista equilibrada», això és amb el que no estem d'acord.

I per això l'interpel·lem. I per això li demanem, senyor conseller, i demanem al seu Govern i demanem al Grup de Convergència i Unió, que canviïn, que rectifiquin; que rectificar és de savis; que aquesta llista no pot continuar així. I no es tracta de dos, tres, quatre o cinc medicaments; es tracta que hi segueixin havent grups..., que no hi hagi cap grup terapèutic, de tots aquests que hem anomenat, d'aquestes malalties més comunes que té la gent, que estiguin sense medicaments, que avui dia són de molt d'ús, que els metges els recepten perquè van bé –que per això tenen aquest consum–; perquè van bé i perquè a la gent els alleugereix les seves molèsties i que, per tant, el que els demanem és que vostès facin servir la seva influència a Madrid perquè això es tiri endarrere i perquè es faci un llistat de medicaments exclosos, d'ús racional dels medicaments. I en això ens trobaran. Si és per excloure medicament que no serveixen, hi estarem d'acord. Ja ho vam fer nosaltres, també, a l'any 93. I el que demanem és que, si no ho aconseguim, si la seva influència no és tanta, doncs, que aleshores a Catalunya posin mesures, igual que ha dit el senyor Chaves, però que posin mesures; que posin una quarta recepta. Que li deixem que triï el color –si vol que sigui groga o que sigui blava–, però que aquí a Catalunya no es quedi sense medicament ningú, d'aquestes malalties que són necessàries, que la gent té i que ajuden a tirar endavant i a seguir amb una millor qualitat de vida. I això és el que preocupa la gent –no només el Grup Socialista–, la societat i la gent. I a això és el que demanem que vostès donin resposta.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Jo crec, senyora diputada –jo crec–, que el Partit Socialista sí és un partit que s'escolta la gent; jo crec que sí ho és. És un partit que ha governat durant molts anys, que vol, que aspira a governar Catalunya, i és un país que s'escolta la gent. I, per tant, el que vostès diuen, el que vostès fan, els gestos que vostès tenen, o deixen de tenir, són molt importants. I són molt importants per

aconseguir una racionalització de la despesa farmacèutica. I són molt importants per millorar el finançament de la sanitat. Tan importants que, van signar un acord de finançament per al proper quadrienni, en el qual, es deia, textualment, «que s'havien d'establir mesures d'estalvi, de cara a aquells medicaments d'utilitat terapèutica baixa, al voltant de 65.000 milions». I no hi insistiré més, però, aquesta llista –aquesta llista– és la llista que està damunt de la taula de molts metges –li he comentat abans– de l'Insalut. Perquè, la veritat és que, la temptació a recórrer a l'hemeroteca, no l'he pogut tenir. I, per tant, tinc moltíssimes coses –però moltes, moltes– de les que es varen dir. I, per tant, jo crec que sí que li he contestat algunes d'aquestes coses.

Nosaltres creiem que la llista, tècnicament, es podria millorar. Amb això estem treballant amb el Ministeri, i creiem que, finalment –i em consta que el Ministeri ho està fent amb altres comunitats autònomes–, finalment serà una llista que, crec, tècnicament serà correcta. Jo no vull entrar –vostè deia que no era metge; hi ha hagut moments que m'ho pensava. La veritat és que, jo no vull entrar a discutir. Escolti, jo tinc aquí els treballs que estem fent, i que s'estan fent, que d'altra banda no és que els estiguem fent ara, sinó que estan a l'abast de molta gent, perquè s'ha treballat durant molts anys i parla del grup «C05A1. Antihemorroidales locales con corticoesteroides». B: treure. Això ja està debatut. I estem tots d'acord. I és un medicament que té associacions. Hi ha moltes coses que estem d'acord amb aquesta llista. Però, clar, home, jo, parlar amb aquesta contundència de tots els antihemorroidals, que els quaranta-dos que avui diuen que s'han de treure, s'han de mantenir, doncs jo no m'atreveixo... –d'acord, d'acord.

Per tant, jo crec, sincerament, que nosaltres farem arribar les observacions al Ministeri de Sanitat. Farem arribar les observacions per tal de millorar aquesta llista. Continuo pensant que nosaltres tenim responsabilitats, com a membres que som, evidentment, nosaltres del Govern, però també des dels diferents partits polítics, i avui el que ens demana la població, jo crec, que és un discurs que sigui coherent. I a mi m'és molt difícil. Jo no sé si vostè entra en aquesta cua de la famàcia i els explica que també van ser vostès els que van treure els altres medicaments. Però digui'ls que van ser vostès. Diguin que van treure l'Evacuol; digui'ls que van treure la Couldina. Home, jo crec que això els ho ha de dir. Digui: «Miri, jo vaig ser la que vaig treure la Couldina; jo vaig ser la que vaig treure l'Evacuol, i vostè ara ha de prendre el Dufalac, que és més car.» Jo crec que s'ha de dir. (*Remor de veus.*)

Miri, nosaltres sembla que no hem parlat amb la gent –perdó, en donar suport al Partit Popular, em semblava que érem nosaltres. Sembla que el Partit Popular no ha parlat amb els diferents grups.

Diu el *Diario médico* del 12 de febrer de 1993: «Después de su protesta por no haber sido consultado sobre la financiación selectiva, Sanidad abre un proceso de diálogo con los médicos generales sobre medicamentos.» Després ja li passaré aquesta documentació, perquè crec que és bastant interessant. 15 d'abril de 1993. Clar que és el diari *ABC*; llavors no sé..., però diu: «Los pensionistas se desmarcan de Griñán i

rechazan el medicamentazo. La confederación de jubilados pide al ministro que lo retire. La organización médica colegial recurre el medicamentazo: dice que vulnera la libertad de prescripción de los médicos.» Per tant, hi ha molta oposició que crec que ens fan difícil moltes vegades dir el que diem.

Jo crec que continuo pensant que el problema de fons és quina despesa farmacèutica som capaços de finançar. Realment quins són els medicaments que podem finançar per introduir altres medicaments i per fer efectiva una cosa que se'ls ha de reconèixer que vostès van introduir, que era la separació del finançament del registre. Si realment això es fa efectiu, entre tots aconseguirem que la despesa farmacèutica al nostre país es racionalitzi. I per això jo crec que hem de donar un missatge; primer, tranquil·litzador, intentant millorar aquesta llista; tranquil·litzador a la població, des de la responsabilitat que tenim; en aquest cas, jo com a Govern, però també vostès com a partit polític important que són.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Abans de suspendre la sessió, un moment d'atenció si us plau.

Alteració de l'ordre del dia

La presidència informa el Ple que s'ha rebut a la Mesa del Parlament un escrit que diu el següent: «Els diputats sotasignants del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que representen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, d'acord amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament del Parlament, sol·licita l'alteració de l'ordre del dia, de la sessió plenària iniciada avui, en el sentit que, el punt número 11 de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la imatge de Catalunya a Espanya, passi a ser el primer punt del dia de demà, i el punt número 16 de l'ordre dia, interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, passi a ser el segon punt del dia de demà.» Hi ha assentiment per a aquesta alteració de l'ordre del dia? *(Pausa.)* Sí?

D'acord. Llavors l'única cosa que vull prevenir és que el diputat senyor Salvador Morera i el diputat senyor Ignasi Riera seran els primers oradors, el dia de demà, acompanyats pels consellers senyor Xavier Trias i el conseller senyor Joan Maria Pujals.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí, que la reprendrem.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.